

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 66
25 de juliol de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 38

SUMARI

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre els incendis de l'Alt Empordà (tram. 401-00037/09) p. 3

Proposta

del Govern sobre el pacte fiscal (tram. 259-00003/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 38

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Proposta del Govern sobre el pacte fiscal (tram. 259-00003/09). President de la Generalitat. Debat i votació (text presentat: BOPC 355, 3).

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre els incendis de l'Alt Empordà (tram. 401-00037/09)

Abans d'iniciar el debat, permetin-me que, en nom de tots els grups de la cambra, llegim una declaració del Parlament de Catalunya sobre els incendis de l'Alt Empordà.

«El Parlament de Catalunya expressa la seva màxima consternació per tots els esdeveniments succeïts amb relació als incendis que encara cremen a la comarca de l'Alt Empordà» –sembla de totes maneres que està controlat–, «per la pèrdua irreparable de vides humanes, i vol fer arribar el condol a les famílies de les víctimes, desaparegudes en circumstàncies molt dures. Així mateix, desitja que tots els ferits tinguin una recuperació completa i ràpida.

»El Parlament de Catalunya manifesta la seva solidaritat amb tots els habitants de l'Alt Empordà pel gran impacte social, econòmic i emocional que hauran d'afrontar, i lamenta profundament la desaparició de propietats i béns materials, a més de l'extensíssim patrimoni natural i les activitats econòmiques que han estat directament afectats.

»El Parlament de Catalunya subratlla una vegada més el valor i el sacrifici de tots els servidors públics, dels voluntaris i de tots els qui a títol individual han col·laborat en les tasques d'extinció, i agraeix la feina de tots els representants institucionals que han coordinat l'acció contra el foc i la informació als ciutadans en aquestes circumstàncies.

»Finalment, el Parlament de Catalunya vol expressar el seu compromís amb la recuperació del territori i amb la necessitat d'emprendre les accions necessàries per mitigar els efectes immediats sobre la vida de les persones, el patrimoni natural i el teixit productiu de l'Alt Empordà, i també les mesures, a més llarg termini, orientades a la restauració dels espais naturals destruïts.

»Palau del Parlament, 25 de juliol de 2012.»

Els demano que s'aixequin i que fem un minut de silenci.

(La cambra, dempeus, serva un minut de silenci.)

Saludar, en primer lloc, el president Pujol, el president Rigol, el president Benach, les diferents autoritats i la societat civil aquí representada.

Proposta

del Govern sobre el pacte fiscal
(tram. 259-00003/09)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta del Govern sobre el pacte fiscal.

D'acord amb els articles 148 i 149 del Reglament, i de conformitat amb allò establert per la Junta de Portaveus el passat 17 de juliol, aquest debat es regirà segons la seqüència acordada per l'esmentada Junta de Portaveus.

En primer lloc, té la paraula el molt honorable senyor Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, membres del Govern, senyores i senyors diputats, president Pujol, president Rigol, president Benach, autoritats, representants de les diferents institucions locals catalanes, representants de la societat civil, de les organitzacions econòmiques i socials i culturals del nostre país, senyores i senyors, abordem avui un projecte que podríem dir central d'aquesta legislatura, i, a més a més de ser un projecte central, és també un projecte vital per a la Catalunya d'avui i per a la Catalunya del demà.

Vull subratllar l'enorme transcendència política i la profunda càrrega històrica que té aquest debat d'avui. Suposo que tothom n'és conscient. Val la pena, de tota manera, que jo ho subratlli com a president del país, perquè em sembla que aquest no és un debat menor, és un debat que té aquesta càrrega històrica i que té aquesta transcendència política, i estic convençut que el temps a més a més així ho demostrarà. Quan hagi passat un temps, seran uns mesos o seran uns anys, es recordarà que un dia 25 de juliol hi va haver un debat sencer, a fons, en el Parlament de Catalunya de cara al que ha de ser aquest projecte o aquesta proposta de pacte fiscal.

Del que avui passi en aquest Parlament, a més a més, i en els propers mesos a Madrid, se'n derivaran conseqüències de gran calat; conseqüències de gran calat dins de la mateixa Catalunya, i conseqüències de gran calat en la relació entre Catalunya i el conjunt de l'Estat espanyol.

M'agradaria, també, fer esment i subratllar que el pacte fiscal no és un caprici. Dic això perquè a vegades es presenta d'aquesta manera, com un caprici, com una maniobra partidista –que tampoc ho és– o simplement com una jugada, un moviment d'oportunisme polític –que tampoc ho és.

Tampoc és, i deixin-m'ho dir d'aquesta manera, ni un acte de queixa, ni un acte de lamentació. És una necessitat amb majúscules que en aquest moment té el nostre país; una necessitat amb majúscules que té la Catalunya d'avui, que és ni més ni menys que la Catalunya dels set milions i mig de persones que conformen el nostre país. I, per tant, en aquest sentit, és també una solució per sortir reforçats de la crisi, i, fins i tot, deixin-m'ho dir d'aquesta manera encara que pugui sorprendre, també pot arribar a ser una oportunitat per al conjunt de l'Estat si a Madrid es veuen les coses d'una manera una mica diferent, amb una òptica una mica diferent de la tradicional. Però, en qualsevol cas, hi insisteixo, és una solució per sortir reforçats d'aquesta situació complicada en la qual es troba el nostre país; no només el nostre país, sinó també Catalunya.

Recordin que aquest no és un tema que apareix perquè sí, no és un tema que el Govern o que el president es treuen de la màniga perquè en aquest moment estan passant altres coses, i es diu: «Ara aprofitarem per parlar del pacte fiscal.» No es tracta d'això. Jo vull recordar que en aquest mateix saló, en aquest mateix saló de plens, fa un any i mig enrere, aproximadament, hi va haver un debat d'investidura, i vostès recordaran que en aquell debat d'investidura un, no dic l'únic, però un dels eixos fonamentals, un dels vectors essencials d'aquell debat d'investidura va ser, precisament, la proposta o el projecte de pacte fiscal.

Després d'aquell debat d'investidura va venir l'elaboració, lògicament, del programa de govern. I en el programa de govern, com no podia ser d'altra manera, el projecte de pacte fiscal es va convertir en un projecte, podríem dir, estrella; però no perquè sigui un projecte estrella del Govern; ha de ser, hi insisteixo, un projecte de gran envergadura del país en el seu conjunt. Avui el Govern presenta una proposta, que vostès coneixen, que ha estat, a més a més, parlada amb tots els grups d'aquest Parlament; però, de fet, avui estem convocats perquè aquesta proposta inicial, o aquells programes electorals, o aquell debat d'investidura, o aquell programa estricte de govern es converteixin en una proposta de país també en majúscules. Avui es tracta d'això.

També hi ha un altre precedent, que és la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament basat en el Concert Econòmic, que va ser operativa en el Parlament i que va arribar a una sèrie de propostes i de conclusions el passat mes d'octubre –el passat mes d'octubre– de l'any 2011.

Situem-nos per tant, si m'ho permeten, en el context actual. Avui les coses es presenten d'una manera determinada, avui i els darrers dies, i probablement en els propers dies també serà així. I, posats en aquest context actual, hi podria haver gent que digués..., gent de dintre, alguns, espero que els menys, i gent de fora de Catalunya, que diguessin: «I amb aquesta que està caient, què hi fan aquesta gent en el Parlament debatent del pacte fiscal?» «Això és ara el que toca?», es pregunten alguns, pocs, a dintre i uns quants segurament a fora d'aquí.

Doncs, precisament, el pacte fiscal és la resposta a gairebé totes –no dic a totes, però, a gairebé totes– les necessitats, les inquietuds i els reptes del moment. I això ho hem de dir amb tota claredat. El pacte fiscal no és una espècie de cosa que va a banda dels problemes que té el país en aquest moment, que són grans. El pacte fiscal s'insereix en la medulla del que són els problemes bàsics i les necessitats bàsiques, i les inquietuds bàsiques i els reptes més punyents d'aquest moment. Faré una breu referència a això.

Té a veure el pacte fiscal, que vol dir capacitat de decisió en matèria fiscal i disponibilitat de recursos, de diners, té a veure amb la reactivació econòmica o no? Té a veure amb la creació d'ocupació i llocs de treball, amb la generació de feina o no? Té a veure amb les polítiques que conformen la columna vertebral de l'estat del benestar? Quan tantes vegades es demana amb raó a veure com podem afectar el menys possible aquest sector o aquell altre; a veure com podem reforçar les polítiques socials de cara a la gent més vulnerable; a veure com podem, doncs, atendre millor totes les nostres necessitats educatives; a veure com podem també, d'una forma o d'una altra, doncs, poder prestar un millor servei en l'àmbit de la salut... Quan parlem de tot això, no estem parlant del pacte fiscal? Perquè tot això es deu fer amb diners. Tot això es deu fer amb recursos i amb capacitat pròpia de prendre decisions.

Per tant, tot això va íntimament lligat, precisament, amb les grans inquietuds del moment, i amb la modernització i internacionalització del país, en un moment que Catalunya apareix dintre del context de l'Estat i en el sud d'Europa com l'economia amb més capacitat de projectar-se, precisament, cap a l'exterior amb èxit. Té a veure amb l'equilibri territorial, i té a veure, deixin-m'ho dir també, amb el control dels dèficits i amb la moderació dels endeutaments. I té a veure amb l'evolució del model productiu, que requereix també recursos i capacitat de decisió pròpia perquè es pugui anar implementant. I té molt a veure amb la cohesió i amb l'ascensor socials, i no cal dir que també té molt a veure amb el que és l'enfortiment de la base cultural del nostre país. Té a veure amb tot això. I aquests no són els grans reptes que tenim?

Doncs escolteu, tot això, tots aquests requeriments, totes aquestes grans inquietuds tenen molt millor solució amb el projecte de pacte fiscal. El pacte fiscal no és una cosa que queda absolutament al marge de les preocupacions, sinó que és un element central per sortir reforçats de les dificultats actuals, i no cal dir, deixin-m'ho dir també, que és un aspecte central per poder reforçar l'autogovern de Catalunya i, per tant, allò que se'n reclama per part de tanta gent dintre del propi país, i que és necessari, que és major capacitat de decisió pròpia a dintre de les mateixes institucions catalanes.

Els darrers anys s'ha posat molt l'accent en el cansament, en la fatiga, en allò que se'n va dir la desafecció –fins i tot, disculpin l'expressió, però es va utilitzar molt col·loquialment, «en l'emprenyament»–, en la relació entre Catalunya i la resta de l'Estat espanyol. I no dic que no hi haguessin motius o que no hi hagin motius perquè hi hagi aquest cansament, aquesta fa-

tiga, aquesta desafecció o fins i tot aquesta sensació d'empipament; hi ha motius. Però jo avui em proposo no posar l'accent en aquest sentit. Els he dit abans que crec que és fonamental, en la Catalunya d'avui i en la que s'albira en aquests propers temps, no instal·lar-nos simplement en la queixa o en la lamentació, per raons que hi pugui haver per a aquesta queixa i per a aquesta lamentació. Crec que precisament hem de canviar en aquest sentit, una mica, l'actitud general del país i, en lloc de limitar-nos a descriure un estat d'opinió, per alta banda real, fóra bo que ens dediquéssim tots plegats a conformar i a orientar la voluntat d'un poble sencer, d'aquell poble que els parlava, dels 7 milions i mig de persones, del poble català, que demana respostes, solucions i sobretot actuacions en forma d'aspiració col·lectiva, de projecte col·lectiu i d'horitzó comú. I crec que avui ens hauríem de proposar –si pot ser tots plegats, almenys ens ho proposem nosaltres des del Govern– de parlar en aquests termes: projecte comú, horitzó comú, motius per a l'aspiració col·lectiva.

Avui tenim –deixin-m'ho dir també–, crec, una oportunitat d'or en aquest sentit, en aquest sentit d'aplegar esforços. Les darreres setmanes, vostès saben que hi ha hagut multitud de converses, hi ha hagut dues cimeres entre el Govern i els representants dels grups parlamentaris el darrer mes, mes i mig, hi ha hagut moltes converses de tot tipus. Avui tenim una oportunitat d'or per forjar un consens significatiu i que incorpori un missatge potent en la societat catalana i més enllà de la societat catalana.

Precisament aquests dies s'estan fent actes de celebració del que va ser una operació de gran èxit col·lectiu, que van ser els Jocs Olímpics de Barcelona, una operació de ciutat però també una operació de país, una gran operació de ciutat i una gran operació de país. Encara avui –encara avui– es veuen tangiblement els resultats d'aquella obra, fruit d'un esforç col·lectiu i fruit d'una determinada actitud, que evidentment va tenir les seves disfuncions, com tot projecte important a la vida, però que finalment en la base hi havia aquest consens, hi havia aquesta voluntat de fer pinya, hi havia les ganes de deixar petja i de deixar empremta.

Doncs bé, avui, vint anys després, el nostre país, Catalunya, encara necessita més, amb més intensitat, aquell mateix esperit, aquell esperit de consens en positiu, aquell esperit de fer pinya, aquell esperit d'anar de braçet, més enllà de les disfuncions que segur que hi haurà també en aquest debat; però més enllà d'això, que el que quedi i que el que es voti sigui quelcom que doni un missatge clar de portes endintre, que faci que el poble de Catalunya se senti orgullós del Parlament que el representa, i que també sigui un missatge potent de portes enfora, perquè es vegi que el poble de Catalunya, a través del seu Parlament, està unit en aquells temes que són els grans temes de país. I crec que el projecte de pacte fiscal és un d'aquests grans temes de país, com ho són d'altres a on també, deixin-m'ho dir, hi ha un consens de base significatiu.

L'exposició que els faré a partir d'ara intenta respondre a quatre grans plantejaments: per què el pacte fiscal, raons del perquè; en què consisteix, segons la proposta que ha elaborat el Govern; com s'ha d'orien-

tar aquest projecte de pacte fiscal, i també respondre, d'una forma o d'una altra, al quan cal plantejar-ho i amb quins ritmes.

Anem, doncs, al perquè. Els donaré vuit o nou raons, al més ràpidament possible, per justificar el perquè d'aquesta proposta o d'aquest projecte de pacte fiscal.

La primera. Catalunya genera prou recursos per ella mateixa per poder viure molt millor del que viu en aquest moment, i això s'ha de deixar clar: Catalunya, per ella sola, és capaç de generar un grau de riquesa pròpia que ens permetria, als set milions i mig de catalans i de catalanes, viure molt millor del que estem vivint. I això serà així amb pacte fiscal, o no serà així sense pacte fiscal.

Segona raó. El dèficit fiscal de Catalunya és insostenible. Després, fora d'aquí es donen opinions de tota mena, però nosaltres sabem que el dèficit fiscal de Catalunya és insostenible, com ho seria per a qualsevol territori que estigués en les nostres condicions. I prova d'això és que territoris que estan en condicions millors des d'aquest punt de vista, amb menys dèficit fiscal dintre dels seus propis estats, estan reivindicant també projectes, no dic similars a aquest, però aixequen el dit dient: «A nosaltres també» diuen ells «ens toca plantejar aquests temes econòmics, perquè, tal com estan plantejats fora d'aquí, no acaben de sortir bé.» Doncs, si això val per a territoris que estan en situació millor que no pas Catalunya, amb més raó encara val per a Catalunya. Els dèficits fiscals actuals són insostenibles, i, a més a més, passa una altra cosa que tots coneixem: que es cronifiquen en el temps i es cronifiquen en les quanties, duren eternament –sembla que siguin per sempre, que sigui una cosa que ha de quedar aquí, que sigui estructural– i, a més a més, per les mateixes quanties.

Si vostès agafen els estudis de balances fiscals d'aquests darrers vint anys aproximadament, o quinze anys, veuran que, en percentatges sobre la nostra capacitat de produir riquesa, estem on estàvem quinze o vint anys enrere. No ens hem mogut. Que vol dir que nosaltres seguim aportant en proporció el mateix que aportàvem vint o vint-i-cinc anys enrere, i vol dir que alguns estan rebent exactament el que rebien vint o vint-i-cinc anys enrere. I aquest és un motiu per plantejar el pacte fiscal, perquè això és insostenible. I encara és més insostenible en les condicions actuals; si ho era uns quants anys enrere, si ho era en plena bonança econòmica o en plena aparença de bonança econòmica, encara ho és més ara, en aquesta situació de dificultats objectives molt importants.

Tercera raó. Catalunya, sistemàticament, quan aporta els seus recursos o una part dels seus recursos a la resta de l'Estat, sistemàticament perd posicions en el rànquing dels territoris per renda disponible, i la renda disponible al final és el que acaba tocant directament les persones i les famílies. I això passa també sistemàticament. Si Catalunya és el territori que aporta el segon o el tercer, des del punt de vista del seu esforç fiscal, una vegada redistribuïdes les rendes dintre de l'Estat, no se sap exactament com però ens arribem a situar no a la segona o tercera posició, que és la que

ens tocaria, si no haguéssim de perdre posicions en renda disponible, sinó que ens n'anem a la vuitena o a la novena. I si a més a més es miren el que se'n diu «la paritat del poder de compra», és a dir, les diferències entre el cost de la vida en un territori i en un altre, no anem al vuit o al nou, sinó que anem al tretze o el catorze; i anem al tretze o el catorze no sobre cent, sinó sobre quinze, és a dir, a la cua de tot.

Té algun sentit que un territori que és el segon o el tercer a aportar recursos al conjunt de l'Estat, després passi a ser el vuitè o el tretzè o catorzè, sobre quinze, quan s'han d'analitzar les rendes que queden disponibles, després d'aquest esforç fiscal? Això, senyores diputades i senyors diputats, no té cap sentit. Però està passant, i vull recordar que està passant després d'un munt d'acords de finançament fets per governs de diferents signes i de diferents composicions i al llarg de més de dues dècades. Tampoc això s'ha mogut, també aquesta pèrdua de posició de Catalunya en rendes disponibles està durant des de fa moltíssims anys.

Quarta raó del perquè. Depenem de l'Estat, com s'està veient aquestes darreres setmanes, per atendre els nostres pagaments. No depenem només de l'Estat; òbviament també depenem, en part, de nosaltres, però en bona part depenem de l'Estat, i això està passant ara i ha passat gairebé sempre, perquè tots aquests models de finançament que s'han fet fins ara, amb tots els avenços relatius que vostès vulguin –que evidentment hi han sigut–, mai han aconseguit que des de Catalunya fóssim amos de la nostra tresoreria, que vol dir responsables directes de com s'organitzen els pagaments durant el transcurs de l'any, i els pagaments afecten tothom. Un pressupost com el de la Generalitat, de més de 30.000 milions d'euros, consolidat, vol dir que la seva capacitat d'arribar als diferents racons del país és molt gran, i a més a més en coses molt essencials. I, malgrat això, nosaltres no som amos de la nostra tresoreria de la manera que ho hauríem de ser, i, per tant, depenem molt, ara i abans –no ara només, aquests dies; ara i també abans–, en bona part depenem de les transferències de l'Estat. I això ens causa perjudicis greus que amb la proposta de pacte fiscal, si es pogués aconseguir, quedarien definitivament resolts, si Catalunya pogués encarar una etapa de major viabilitat econòmica, com jo estic convençut que podria passar perfectament.

Cinquena raó. No té sentit –i ho dic no només per Catalunya, però sobretot per nosaltres, perquè ens hi trobem– que durant trenta anys s'hagi anat a una autonomia relativa gran des del punt de vista de la capacitat de despesa, que és el que tenim, i, en canvi, en paral·lel no s'hagi anat a una autonomia gran des del punt de vista dels ingressos. No té cap sentit, perquè això no funciona a cap lloc que sigui mínimament avançat o que tingui una mentalitat mínimament adulta. No té cap sentit que l'Estat hagi descentralitzat competència i despesa i, al mateix temps, no s'hagi atrevit a descentralitzar l'ingrés. Potser és que molt pocs li ho hem demanat, potser és que molt pocs li han demanat ser responsables dels ingressos, perquè ser responsables dels ingressos, que en bona part vol dir dels impostos, no és agradable, no és rendible des d'un punt de vista

electoral, no permet construir això, construir allò, fer aquest programa, fer aquell altre programa... Es tracta d'aquesta faceta més dura que vol dir cobrar impostos i que vol dir decidir sobre els impostos.

Però la realitat és aquesta: tenim molta més capacitat de despesa que no pas responsabilitat sobre l'ingrés. I això no pot ser, entre altres coses perquè no és modern, no és el que toca en els temps actuals. I és cert que altres territoris no ho demanen, però Catalunya sí que ho demanarà, i ara ho demanarà amb tota, crec jo, la força i probablement, a més a més, amb totes les conseqüències, per una raó molt senzilla: perquè volem ser també responsables dels nostres ingressos, i no només de les nostres despeses.

Sisena raó. No podem confiar que una nova evolució del sistema actual resolgui els problemes de fons, quan això no ha passat durant més de trenta anys. Coneixem tots plegats..., o gairebé tots, perquè dels diferents representants en aquest Parlament, si no tots, pràcticament tots els grups han format part del Govern en algun moment o en un altre, no tots, però gairebé tots. Tots, per tant, o gairebé tots sabem que una simple evolució del model actual, com s'ha fet tantes vegades, no resoldrà els problemes de fons. Segurament ens permetrà fer algun avenç addicional, no ho nego, com sempre ha passat; però els problemes de fons que estem descrivint, aquests no els resoldrem. I, com que ho sabem, crec que això justifica plenament que anem a un plantejament nou, a un plantejament diferent, des d'un punt de vista conceptualment diferent i amb conseqüències polítiques i econòmiques també diferents.

Setena raó. És una reflexió que els vull fer a nivell del conjunt de l'Estat. Portem tres dècades, en el conjunt de l'Estat espanyol, amb unes transferències de renda entre territoris de gran volum –d'aquí ve el dèficit fiscal català–, amb redistribucions de renda molt potents, més de trenta anys, i la pregunta que ens hem de fer és si això ha servit perquè hi hagués una certa homogeneïtat en el conjunt del territori espanyol des del punt de vista de les capacitats productives. Trenta anys han servit perquè Espanya s'equilibrés des d'un punt de vista de la capacitat dels diferents territoris de produir riquesa? O no? I la resposta és que no. La resposta és que aquest enorme esforç de transferències de renda no ha aconseguit que hi hagués, en el conjunt de l'Estat espanyol, un cert equilibri des del punt de vista d'aquestes capacitats productives. Aquesta és la realitat.

Vostès em diran: «Però hi ha hagut altres coses que sí que hi han ajudat.» I és cert. Gràcies a aquest volum de transferències de renda, sí que és veritat que molts serveis públics i alguns serveis essencials s'han homogeneïtzat en el conjunt del territori de l'Estat. I això segur que té una part clarament positiva. Segurament fins al punt de l'exageració, perquè ha arribat un moment que territoris tan productius com Catalunya i amb tanta transferència de renda han tingut serveis públics menys potents i menys prestacions que no pas territoris que han sigut grans receptors de diners per part d'altres territoris, com per exemple Catalunya. Però des del punt de vista d'allò que també és important, que és la capacitat productiva de cadascú, des d'aquest punt de vista

els models de transferència de renda, amb aquests volums tan grans, no han tingut èxit. I en això crec que també el conjunt de l'Estat hi hauria de començar fer una certa reflexió.

Vuitena raó del perquè? Tantes vegades que s'ha proclamat que els nostres diferents models de finançament, a mesura que anaven avançant, s'havien d'anar apropant al rendiment *per capita* que donaven els sistemes del concert econòmic! Quantes vegades ho hem sentit, això? Quantes vegades ho hem escrit? Quantes vegades ho hem votat? Infinitat de vegades; ho hem proclamat a tots els vents. Realitat d'avui: després de més de trenta anys, estem exactament igual que trenta anys enrere, des del punt de vista de la divergència, de la diferència entre el rendiment dels nostres sistemes de finançament i el rendiment dels sistemes de finançament tipus concert econòmic, tal com es varen calcular, concretament en el cas basc. Per tant, aquesta és la realitat: moltes proclames en aquest sentit, que les hem fet tots, a més a més, d'una forma o d'una altra, però a l'hora de la veritat les diferències segueixen sent les que són en aquest moment.

I val a dir, perquè hi hagi una mica d'ordre de magnituds, que aquestes diferències a vegades en percentatge diuen poc, però tinguin en compte que, a igualtat de competències, el País Basc en aquest moment disposa d'un 56 per cent més de recursos *per capita* que la Generalitat de Catalunya per poder fer polítiques d'interès públic, 56 per cent més; quan aquí hi ha un euro, allà hi ha 1,56. Facin un càlcul ràpid en funció de la població i veuran com nosaltres hauríem pogut resoldre els nostres problemes durant aquests darrers anys, i sobretot ara, amb un finançament, com tantes vegades s'havia proclamat, de rendiments similars al del concert basc, que evidentment estem molt lluny d'obtenir en aquest moment.

I la darrera raó, que no és una raó estrictament catalana, però també, també és una raó que d'una forma o d'una altra, doncs, pot, diguem-ne, afectar el conjunt de l'Estat: hi ha una evidència en aquest moment que és que no té sentit, crec jo, penalitzar territoris amb capacitat productiva, amb capacitat de creixement, amb capacitat d'innovació i amb capacitat d'internacionalització. És a dir, no té sentit penalitzar els territoris que tenen un model productiu que en aquest moment probablement és l'únic que serveix per sortir de la situació actual.

I això, des d'una òptica catalana, doncs, probablement ho tenim molt clar; des d'una òptica estatal, està molt poc clar, perquè la pràctica ha sigut exactament al revés; fins i tot en els moments en què Espanya està més necessitada d'aquells que poden tirar del carro, fins i tot en aquells moments, la sensació és de penalització des del punt de vista de la capacitat d'aquests territoris més productius, com concretament és el cas de Catalunya.

Mirin les estadístiques d'exportació recentment publicades del primer semestre de l'any 2012. Catalunya va exportar aproximadament per valor –parlo de memòria– de 25.000 milions d'euros, en un sol semestre. Ens van darrere Madrid i Andalusia, amb 10.000 milions.

Dels 25, 26, 27.000 milions de Catalunya, amb sis mesos, als 10.000 de Madrid o els gairebé 10.000 d'Andalusia. A on està la capacitat de competir internacionalment en aquest moment? Està aquí. I els he citat els que ens vénen darrere, que són els segons i els tercers, perquè tots els altres queden per sota dels 10.000 milions d'euros. Si realment la capacitat de competir en el món està sobretot en aquest Estat a Catalunya, com es pot penalitzar un territori d'aquestes característiques com nosaltres sabem que s'està penalitzant, no només històricament, sinó també en aquest moment, quan precisament és dels pocs territoris que poden ajudar que el conjunt tiri endavant?

Però la realitat és la penalització, la realitat no és el canvi de xip, no és posar-nos a ajudar per veure com nosaltres tirem del carro conjunt, sinó que el resultat en aquest moment segueix sent la penalització.

Bé, són nou raons del perquè. Crec que totes elles agafades en el seu conjunt són prou potents i prou intel·ligibles per entendre que aquest debat toca i toca molt, toca plenament, perquè la realitat i la nostra història és aquesta, explicada, si ho voleu, d'altres maneres, però bàsicament és aquesta. I davant d'aquesta realitat i d'aquesta cadència de les darreres tres dècades, crec que Catalunya avui més que mai té la necessitat de requerir i d'imaginar camins de sortida i solucions.

Vostès segur que es troben amb moltes circumstàncies en el dia a dia, a peu de carrer, de molta gent que els pregunta. A mi em passa contínuament, i és lògic que a mi se m'adreci la gent en aquest sentit. La gent ens pregunta: «Ens en sortirem?» Això és la pregunta recurrent de gent que vol una resposta positiva, òbviament, no? Ens en sortirem? Doncs, mirin, ens en sortirem molt millor amb el pacte fiscal, però molt millor. I això crec que en el país avui està prou assumit, prou entès perquè el Parlament de Catalunya doni aquest pas endavant, que, hi insisteixo, és un pas que tindrà un calat gran, un calat històric, des del punt de vista del mateix futur de Catalunya i des del punt de vista de la relació entre Catalunya i el conjunt de l'Estat espanyol.

Aquests darrers dies i aquestes darreres setmanes hi han hagut debats en el Parlament sobre tot el tema dels ajustaments pressupostaris, etcètera. Vull recordar que només amb la meitat, només reconduint –només reconduint– la meitat del nostre dèficit fiscal, només amb això, Catalunya en aquest moment faria dèficit zero i encara sobrarien diners per no haver de fer els ajustos que estem fent. Amb la meitat del pacte fiscal, dèficit zero. Ho dic per tots aquells que s'alarmen sobre la situació de Catalunya. Catalunya és un país prou productiu i prou creatiu perquè, amb el seu propi esforç, sense el dèficit fiscal que estem arrossegant, amb una relació econòmica diferent amb la resta d'Espanya, amb un tracte diferent, en aquest moment, que cauen pertot arreu, féssim dèficit zero i sobressin diners per no haver de fer els ajustaments que estem fent en aquest moment. Per tant, no és un debat que no toca; és un debat que s'insereix plenament en el que són les necessitats de la Catalunya d'avui i fins i tot la política actual del dia a dia del nostre país.

Situats en el perquè, que són totes aquestes raons que jo els volia explicar, deixin-me fer una repassada molt ràpida del què, què és el que es proposa. Això vostès ho saben perfectament, amb molt pocs minuts pot quedar explicat. De fet, són quatre o cinc coses.

El que es proposa com a model és, tal com dirà el text que es sotmetrà a votació, que la gestió en sentit ampli de tots els tributs suportats a Catalunya, de tots, ha de correspondre a l'Agència Tributària de Catalunya. És a dir, el que es proposa és que siguin les institucions catalanes, a través d'una agència tributària de Catalunya, que ja existeix, per cert, que sigui aquesta agència la que acabi gestionant el conjunt dels tributs, dels impostos que es suporten en el nostre país.

Es proposa també que aquesta Agència Tributària catalana disposi de plena capacitat i atribucions per organitzar-se ella mateixa, però també per col·laborar, com no pot ser d'altra manera, amb altres administracions tributàries. La de l'Estat, òbviament. Quan nosaltres diem una agència tributària catalana no volem dir una agència tributària tancada a Catalunya i aïllada a dintre de Catalunya; això no tindria cap sentit modern, entre altres coses, perquè, per exemple, per lluitar contra el frau fiscal cal la col·laboració entre les agències tributàries. Per tant, col·laboració amb l'Agència Tributària de l'Estat en allò que toqui, col·laboració amb els organismes de recaptació d'impostos a nivell local i col·laboració amb les agències tributàries a nivell dels països europeus, perquè també el futur anirà cap a aquesta major integració i sobretot cap a aquesta major interacció entre les mateixes agències tributàries.

Per tant, una agència tributària catalana, no aïllada, sinó en col·laboració amb la resta d'agències tributàries de l'Estat i òbviament també de la Unió Europea, amb un parlament de Catalunya i un govern que tinguin capacitat per modificar els impostos a l'alça o a la baixa en funció de les diferents polítiques dels diferents governs o en funció dels cicles econòmics i socials; capacitat, per tant, de les institucions catalanes de modificar impostos i de fer política fiscal, cosa que podem fer però d'una manera molt feble en aquest moment.

Quart, l'establiment d'una aportació catalana a l'Estat pel doble concepte dels serveis que ens presta l'Estat i la solidaritat respecte a altres territoris, però, això sí, una solidaritat que ha de poder ser revisada i acordada bilateralment amb l'Estat, i destinada, a més a més, aquesta solidaritat, a allò que han de ser els serveis essencials de l'estat del benestar.

I, finalment, en aquest esquema del què, del que pretenem, pretenem també que, una vegada aportada la solidaritat a la resta de territoris de l'Estat, quan això hagi estat fet, Catalunya no perdi posicions des del punt de vista de la renda disponible dels seus ciutadans i, per tant, que es respecti escrupolosament el que se'n diu tècnicament el principi d'ordinalitat.

Aquest és el què. I observin que en aquest què hi ha un canvi de concepte de cent vuitanta graus respecte al que s'ha estat fent durant aquests darrers trenta anys, perquè durant trenta anys qui recaptava és l'Estat, qui transfereix els recursos és l'Estat, però, a més a més, l'Estat ens finança d'acord amb les nostres competències, les

competències catalanes. I ara del que es tracta és que Catalunya pagui a l'Estat d'acord amb les competències que queden a l'Estat i amb l'aportació d'un fons solidaritat perquè aquells que necessiten els serveis essencials i per ells sols no se'ls poden pagar tinguin una ajuda per poder tenir aquests mateixos serveis essencials.

Aquest és el què i en aquest què vostès entendran que hi ha, òbviament, un canvi d'òptica important, un canvi d'òptica i un canvi de model que tothom intueix que no serà gens fàcil d'introduir en el conjunt de l'Estat, això és evident. Sempre he dit i ho repeteixo una vegada més que sóc plenament conscient de l'enorme dificultat que un pacte fiscal d'aquestes característiques progressi des d'un punt de vista polític, però aquestes dificultats no poden ser l'excusa perquè Catalunya no intenti donar resposta a un dels principals problemes que té en aquest moment sobre la taula.

I estic convençut, i torno a un concepte anterior, que aquesta capacitat de resposta Catalunya la pot donar amb molta més força sobre els eixos d'aquest contingut si és capaç de presentar-se davant de les institucions de l'Estat com un poble bàsicament unit. Quan dic «bàsicament unit» no vol dir que tothom hagi d'estar d'acord al cent per cent en tot, però que, en el que és l'essència, en el que és l'essència del model, en el que és l'essència d'«hem d'anar a un model clarament diferent, no podem seguir estant dintre d'aquell règim comú en què hem estat de les diferents autonomies durant més de trenta anys», que en això hi hagi un acord de base perquè es llegeixi bé quina és la posició catalana en el seu conjunt.

I vull recordar una vegada més que, la societat catalana, quan se li pregunta, d'una manera molt important, d'un manera molt agrupada, està absolutament a favor d'un plantejament com aquest que he intentat resumir en aquest Ple sobre el projecte de pacte fiscal.

Anem al com. En el com, crec que hi ha diferents òptiques a comentar. La primera, el que s'haurà de proposar és que es modifiqui la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, la famosa LOFCA.

La LOFCA és la que ens ha ficat durant més de trenta anys en el pot comú de totes les autonomies, però la LOFCA també és la que ha separat altres territoris d'aquest pot comú. La LOFCA, no la Constitució, una llei orgànica que depèn de la Constitució i que la desenvolupa. No hi ha cap lloc de la Constitució espanyola, encara que alguns s'ho inventin, a on es digui que uns han de tenir un sistema de finançament i els altres, un altre. No hi ha cap lloc que ho digui, això. L'única cosa que diu la Constitució, que en aquest sentit és molt oberta, sobre els sistemes de finançament és que hi podrà haver una llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, que és finalment la que determina i fixa el model.

Per tant, si la LOFCA, si aconseguim des d'una òptica catalana que la LOFCA exclogui Catalunya del règim comú, això no és anticonstitucional com alguns ens volen fer creure. Això és perfectament constitucional.

Per tant, la batalla política, la batalla política de Catalunya és sortir del règim comú. I en el moment en

què ets fora del règim comú, per definició ja has de tenir un sistema bilateral. I aleshores es tracta de definir quin és aquest sistema bilateral. L'esbós o la columna vertebral o les parets mestres són les que acabo de descriure. Aquestes són les parets mestres que s'han de posar i que s'han de construir.

Però ha de quedar molt clar que aquí no estem fent una operació contra la Constitució, com alguns malintencionadament ens volen presentar, sinó que el que s'està fent simplement és, això sí, una batalla política de primer nivell perquè una llei orgànica espanyola ens excepcioni del règim comú.

Prova d'això, del que estic dient, és que vostès són plenament conscients que en aquests darrers trenta anys la mateixa Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes ha emparat règims de finançament completament diferents.

Jo recordo perfectament el que va passar l'any 96: es va fer un acord de finançament entre el Govern de Catalunya i el Govern espanyol de l'època, que es va estendre a gairebé totes les autonomies, però en van quedar fora tres, Andalusia, Castella - la Manxa i Extremadura, que van dir que no volien el nou model. Quin model se'ls va aplicar allora? El que estava vigent. Per tant, en aquell moment, els anys 96-97, hi havia el model del País Basc, el model de Navarra, el model de les Canàries, el model d'unes quantes autonomies que havien acceptat el nou model de finançament i el model anterior per a la resta, cinc models diferents, tots emparats per la mateixa Constitució i per la mateixa llei orgànica.

On està el problema? El problema és que no se'ns vol fora, se'ns vol dintre del règim comú, se'ns vol dintre del pot comú. Aquest és el problema. No és un problema de legalitat; és un problema de voluntat política. I potser és un problema que Catalunya no ha sabut plantejar les coses d'una manera que finalment, doncs, inclinés la raó a favor nostre. Això és el que ara clarament hem d'intentar.

Això, per altra banda, que dic, està perfectament resumit, com vostès saben, en un estudi en profunditat d'un organisme de la Generalitat que és l'Institut d'Estudis Autonòmics, que ho avala fil per randa.

En aquesta línia del com, si aconseguim sortir del règim comú, d'aquest pot comú, aleshores vol dir que anem a un sistema de caràcter bilateral. Un sistema de caràcter bilateral no és un sistema de caràcter insolidari, també ho vull deixar clar, no té res a veure; hi pot haver un sistema de caràcter bilateral, de relació bilateral, i al mateix temps complir amb la norma de la pròpia solidaritat.

I respecte al com, crec que en el com, més enllà de les modificacions legals, hi ha un com, des del punt de vista de les actituds que hem de seguir a Catalunya. Abans els he dit, i ho repeteixo, que crec que en aquests darrers mesos s'ha treballat en profunditat per part del Govern i dels grups parlamentaris; s'ha intentat fer un esforç de consens –s'ha intentat fer un esforç de consens– sense tocar les parets mestres d'un model que ha de ser nou, perquè si del que es tractés simplement és de fer evolucionar els sistemes actuals, no cal fer tot aquest

debat. Aquest debat té sentit si anem a un model clarament nou.

Doncs bé, s'ha intentat això. Veurem com va la votació d'avui. Però, de tota manera, deixin-me dir que, a criteri meu –puc equivocar-me, però, a criteri meu–, crec que la feina que s'ha fet en aquestes darreres setmanes és una feina positiva, és una feina d'aproximació, on tothom ha fet plantejaments que no estaven molt allunyats de l'essència del que estic plantejant. I això és bo, perquè vol dir que el grau de consens social que hi ha sobre la matèria, pacte fiscal, s'està traslladant també a l'arc parlamentari i entre els grups polítics. I això crec que és bo.

I ara jo, posats en el punt en què estem, crec que puc demanar, com a president del país, els puc demanar que en les properes hores es faci el màxim esforç per intentar que Catalunya es presenti unida, o el màxim d'unida possible, sense tocar les parets mestres del model; que es presenti el màxim d'unida possible i amb el màxim consens possible per agafar la màxima força possible.

No ens enganyem, segons com vagin les votacions d'avui la interpretació que es farà del que avui ha passat aquí serà una o serà una altra. I això depèn de tots nosaltres; és evident que ens hem de posar d'acord en una cosa, si anem simplement a intentar fer evolucionar una cosa que ja tenim o anem a fer un plantejament clarament nou. Si tots plegats ens posem a fer un plantejament clarament nou, que és el que en diem «la proposta de pacte fiscal», aleshores jo els demano que..., si aquest és el tema –jo els ho demano–, que no hi hagi esclatxes, que no hi hagi fissures, que hi hagi, doncs, els punts de vista de tothom, absolutament legítims, però que, sobretot, es doni una imatge potent del que Catalunya necessita en aquests moments.

Jo he intentat descriure amb les meves paraules..., són les meves, he intentat descriure el perquè de totes aquestes necessitats, el perquè d'un projecte de pacte fiscal. Segur que ara els diferents representants dels grups polítics ho explicaran de la seva manera, i cadascú ho ha d'explicar de la seva manera. Però arribarà un moment en les properes hores que serà el moment de la veritat, i el moment de la veritat és el moment de les votacions. Allà queda clar quina serà la força del país per fer aquest plantejament. Allà quedarà clar, doncs, amb quina capacitat de consens anem a una batalla dura. Ho torno a dir: sabem que no és una batalla gens fàcil. Catalunya no s'havia plantejat en aquests darrers anys, més enllà de l'operació de l'Estatut del 2006, que en bona part va resultar fallida, no s'havia plantejat una operació política d'aquesta envergadura. Però, deixin-me dir que en aquest moment ens la plantegem amb una situació mental, per dir-ho així, en el país diferent. No som l'any 2005 ni l'any 2006. Ha plogut molt –ha plogut molt–, i entre altres coses hi ha hagut una sentència del Tribunal Constitucional que va ser una sentència absolutament denigrant –absolutament denigrant– per al que era, a més a més, una aspiració col·lectiva positiva de la societat catalana, d'una societat que durant molt anys i moltes dècades ha fet un esforç real, tangible, per intentar ajudar al fet que el conjunt de l'Estat espanyol anés endavant i anés endavant d'una manera també positiva.

Per tant, tot això ha passat en aquests darrers cinc, sis anys, i no es pot deixar de banda. Tot això s'ha instal·lat en les ments i s'ha instal·lat, a més a més, segur, en els sentiments i en les emocions del poble de Catalunya. Vol dir que l'òptica és diferent. Però la batalla política que ara plantejem és una batalla important, molt important, de gran calat, hi insisteixo, on necessitem a Catalunya tancar files. I no tancar files entorn d'un govern... —que potser també, això ja es veurà, això cadascú ho decidirà—, tancar files a favor d'un projecte. I el projecte surt d'aquí, no surt del Govern; el Govern el pot facilitar, el pot accelerar, el pot conduir, però el projecte surt d'aquí; el projecte surt del Parlament, que és la representació ordinària de la sobirania i del poble de Catalunya.

Finalment, el quan. En aquest quan ja els he dit al començament que és probable que hi hagi opinions molt diferents, però jo els en donaré la meva, d'opinió. El quan és precisament ara, i no més tard d'ara, perquè som en el moment crucial, som en el moment probablement millor per fer un plantejament així. Alguns tenen la sensació que som en el moment pitjor. Perquè, és clar, la sensació és: si només hi ha deutes i no hi ha diners a repartir, a què van els catalans ara a demanar més recursos? La sensació pot ser aquesta, no? I recordin que nosaltres, conscients de la realitat, ho torno a dir, al que anem és a un canvi d'estatus, de model de finançament.

Hi ha coses que no valen diners. Que Catalunya canviï d'estatus en el model de finançament no costa ni un euro, d'entrada —d'entrada, no costa ni un euro—, perquè és un canvi d'estatus polític i jurídic. I les modificacions de les lleis no costen diners, d'entrada, segons com es facin. I a partir d'aquí s'estableixen calendaris —s'estableixen calendaris— per obtenir els recursos en el futur, quan els recursos es vagin produint, òbviament; però, d'entrada, el que es demana és el fur, que és el que no hem demanat mai. Sempre hem estat pendents més del rendiment d'aquell moment perquè teníem les necessitats i les urgències del moment. Sempre. I era lògic, perquè les necessitats i urgències eren molt grans, però no eren més grans que ara. Si en algun moment de la nostra història col·lectiva les necessitats i les urgències són molt grans és precisament ara, com es pot comprovar.

Doncs, bé, ara que estem més necessitats que mai de les necessitats i de les urgències, i d'atendre els pagaments fins i tot, com tothom pràcticament, doncs, ara precisament és quan nosaltres hem de tenir la vista llarga, hem de tenir l'horitzó clar de fer un plantejament que vagi més enllà de les necessitats del dia a dia, que són duríssimes, però més enllà d'aquestes necessitats.

I quan dic «ara», precisament ara, ho dic perquè, a més a més, com els he comentat abans, crec que en aquest moment el poble català ha agafat plena consciència del que es juga en aquest tema del pacte fiscal; ha obert els ulls i segurament, seguint una expressió ben col·loquial, si avui preguntéssim, si avui ens preguntéssim si això toca ara o no toca, hauríem de dir que «ara o mai». I, per tant, ara, perquè el mai no ens el podem permetre.

Tenim la millor conjuntura, encara que sembli que no, per presentar aquest projecte i per tirar-lo endavant. I a més a més ens vindrà una circumstància que ja s'està veient, que és que l'Estat, el conjunt de l'Estat, necessitarà els propers mesos i els propers anys comptar amb les màquines de tren capaces d'arrossegar el conjunt. I si això és així, si l'Estat necessita les màquines de tren que siguin capaces de tirar del conjunt, d'arrossegar el conjunt, aleshores també nosaltres hem de recordar que qui demana, qui demana esforços als altres ha d'estar, també, disposat a donar. I el que nosaltres reclamem no és una donació, sinó que és un tracte just perquè Catalunya, entre altres coses, pugui complir també aquesta funció de màquina d'arrossegament.

Deixin-me acabar dient que si ens atenem a l'actualitat, no només d'avui, sinó a la d'aquestes darreres setmanes, i molt probablement la de les properes setmanes, veurem que certament Espanya està sota la mirada del món, i aquesta és una mirada en aquests moments de desconfiança, no ho podem negar. Espanya està sota la mirada del món, l'Estat en el seu conjunt; i la mirada aquesta no és una mirada amable, no és una mirada de complicitat la que se'n fa, sinó que és una mirada clarament de desconfiança.

Nosaltres en aquest context —parlo com a Catalunya— crec que tenim una oportunitat de fer-nos valer com a país, com a societat i com a economia, les tres coses. Tenim una oportunitat de fer-nos valer. Estem dintre d'un conjunt certament que està sota aquesta mirada de desconfiança. Estem en aquest conjunt, però nosaltres hem de trobar la manera, a Catalunya, de subratllar el nostre perfil propi. Aquest país, que és capaç de valer-se per ell mateix i que és capaç de contribuir al fet que els altres vagin millor, les dues coses. I això també és un repte en aquest moment, no? Tenim, com els deia, enormes dificultats, només cal llegir el que avui s'interpreta de determinats comentaris, no?

Però, més enllà d'aquestes dificultats, nosaltres tenim una fortalesa molt important, i avui ho demostrarem, que és que tenim projecte. Avui aquest Parlament està sotmès també, d'una manera o d'una altra, a aquesta prova. I la prova és si el país té projecte; projecte que no acaba amb un tema del pacte fiscal, òbviament, el projecte pot anar més enllà i segurament ha d'anar més enllà, però que en aquest moment es visualitza en un gran tema de país com és el pacte fiscal.

Si Catalunya té projecte, i avui aquest Parlament ho demostra, també ens hem de preguntar si el conjunt de l'Estat espanyol té projecte en aquest moment, perquè molt sovint... —deixin-me fer aquesta petita expansió per acabar—, molt sovint se'ns pregunten moltes coses des de Madrid; contínuament se'ns interpella, se'ns pregunta, però potser també ha arribat un moment en què nosaltres tenim dret a preguntar.

Fa més de trenta anys que donem respostes, i sempre que s'ha apel·lat a la nostra contribució, poc o molt s'ha tingut. Sempre se'ns ha preguntat on volíem anar. Sempre se'ns ha preguntat fins a on pensàvem arribar. I nosaltres hem ajudat, hem contribuït, hem treballat, però no els hem fet gaires preguntes, potser perquè hem estat més per la feina que no pas per *incordiar*. Però pot-

ser arriba un moment en què Catalunya també té dret a fer les seves preguntes, i una pregunta clau és si l'Estat té un projecte propi de cara a aquests propers temps que permeti també que Catalunya se senti respectada i tractada amb justícia en aquest conjunt o no. I en aquest moment és obvi que fa tota la sensació que l'Estat no té projecte en aquest sentit que els estic dient.

I l'altra pregunta que ens hauríem de fer és si la zona euro i la Unió Europea en el seu conjunt tenen projecte; i també la sensació que fa –permetin-me que els ho digui– és que no el té massa clar. Perquè, si la zona euro i la Unió Europea tinguessin projecte real probablement el que està passant en aquestes setmanes i el que passarà les properes setmanes no estaria passant. Però, més enllà de la Unió Europea i de l'Estat, crec que és important que en aquest moment Catalunya demostri que ella sí té projecte. Segur que això serà objecte també de les properes intervencions.

Crec que en aquest sentit les properes setmanes i mesos seran absolutament decisius, es veurà si el projecte europeu té més passat que futur o a l'inrevés, i també es veurà si Espanya és un país que només genera problemes o és capaç, també, d'aportar solucions. La proposta de pacte fiscal s'insereix bàsicament en aquesta línia, i també serà una manera, diguem-ne, d'interpellar el conjunt de l'Estat si és capaç de trobar solucions que òbviament dependran d'una negociació que s'haurà d'encetar a partir del moment en què aquest Parlament aprovi avui, com jo ho espero, la proposta de pacte fiscal.

Vostès saben que, des del punt de vista de com volem fer les coses, quan jo reclamo avui el màxim consens també l'ofereixo a partir de la votació d'avui. El consens no és per votar una proposta; és per votar una proposta, per fer una negociació i perquè tots plegats, els que hi siguem, diguem que sí al fruit d'aquesta negociació o diguem que no. I, per tant, no és una manera tàctica d'enfocar les coses. Tenim experiències tots plegats del passat recent en què les coses es van fer d'una manera que segurament, doncs, no va ser aquella que una bona part del nostre país esperava. Ara les podem fer diferents. I jo, com a president de la Generalitat, els ofereixo fer-les diferents. I fer-les diferents vol dir: avui, el màxim consens; demà, tots plegats –amb el Govern, òbviament, complint la seva funció, no?– plantejant aquest tema a les institucions de l'Estat, i demà passat, valorant el fruit d'aquestes negociacions i d'aquestes converses, i junts, els que hi siguem, dir que sí, que tirem endavant, fruit de la negociació, o dir que no perquè s'alteren les parets mestres i ens convé deixar clar que el projecte no es toca. Crec que aquest és el plantejament que en aquest moment té sentit fer, i això, senyores diputades i senyors diputats, depèn en aquest moment de nosaltres i només de nosaltres.

Espero, per tant, que del resultat del debat d'avui se'n treguin no només unes conclusions, sinó un projecte clar que faci que Catalunya deixi clar a tot arreu, a dintre del país i també a fora, quin és el seu camí en aquests propers mesos i quina és l'actitud amb la qual encara aquest camí.

Moltíssimes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Continuem el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. I en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, presidents, consellers, convidats que estan avui aquí, i els que no hi estan i pateixen combatent el devastador incendi de l'Empordà, senyores i senyors diputats, deia Ramon Trias Fargas que l'autogovern sense un bon finançament és com un ciclista sense bicicleta. Simplement no avança. I el que crec que podem avui afirmar, independentment dels que intenten crear murs de separació entre el catalanisme polític, és que el que ens uneix per sobre de tot és que volem fer avançar Catalunya, com ho han fet molts abans que nosaltres. Jo recordo l'acte a l'ateneu en què es commemorava el missatge dels quatre presidents que el 1899 ja demanaren un pacte fiscal. La nostra història ve de lluny, i avui segueix, no s'atura..., amb els que ho van fer abans que nosaltres, però també com ho han fet molts de vostès en una llarga vida de servei al país. Perquè, independentment de les dificultats evidents que avui emergeixen amb tota la seva cruïlla, la història del nostre autogovern en democràcia és una història d'èxit, que va de la nostra llengua a les nostres capacitats d'autogovern, en trenta anys molt més grans que en tres-cents. I això convé recordar-ho davant les temptacions nihilistes que avui sovintegen, empeses per la desesperació de la crisi o la indignació davant el que no funciona. I convé recordar-ho, també, si m'ho permeten, des de la meua joventut, als que avui no són tan joves i estan temptats a convertir el seu cansament vital en un cansament nacional i aconsellen amb un pèl d'arrogància una nova generació que ara ja sí que avui ha arribat el dia de dir «tot o res», sense que ens diguin ben alt i ben clar què és «tot» i què és «res».

I jo crec que convé avui recordar això per entendre el perquè, i sobretot per entendre el què, del que debatem avui, per entendre el que és mentida dins de la veritat o el que és veritat dins de la mentida, per entendre la complexitat real dins la simplificació exigida, per destriar el gra de la palla, per entendre que el problema efectivament és real però que no hi ha mai només una sola sortida.

Catalunya necessita un nou pacte fiscal. Sí, i tant que el necessita. I els socialistes estem per aquest pacte fiscal. Ho hem dit i ho hem demostrat. El necessita per..., fer-la avançar; per respondre per sobre de tot a les aspiracions dels catalans, de la gent del nostre país; també per continuar sent el motor econòmic d'Espanya –vostè ho deia, president. I aquest pacte fiscal ha de suposar, efectivament, un canvi de model, perquè no parlem només de diners, sinó que parlem de poder, del poder de poder decidir; parlem de *fuero* i parlem de *huevo*, i tots dos són imprescindibles per a l'autogovern ple. Ho vàrem patir la setmana passada un cop més al Consejo de Política Fiscal. O ho diuen les dades: gestionem el 34 per cent de la despesa, recaptem

el 19 per cent, mentre que 52 i 70 són els percentatges de l'Administració central, vostè ho explicava. I la nostra despesa és més estructural, i, en canvi, els nostres ingressos, més vulnerables al cicle.

El diagnòstic és compartit, i els objectius, també. Per això avui els socialistes estem en el pacte. Perquè sí, perquè és veritat que ja n'hi ha prou, perquè això ha de canviar. És impossible la responsabilitat compartida amb la unilateralitat arbitrària d'una part; és impossible la lleialtat mútua amb la supèrbia de saber que un pot decidir sempre sobre l'altre.

I jo crec que aquest «ja n'hi ha prou», aquesta necessitat de canvi més que no una etiqueta concreta, és compartit amb la majoria de ciutadans del nostre país, i que justament la crisi que patim des de fa quatre anys accentua aquesta necessitat de canvis. La crisi –i amb això estem d'acord, president, vostè ens ho deia– ha de ser una oportunitat per canviar més que no una excusa per retrocedir, com volen i practiquen alguns divendres sí i divendres també. És tan fals dir que la crisi no té res a veure amb el pacte fiscal com dir també que amb el pacte fiscal i còmputos imaginaris, més que no pas imaginats, Catalunya no patiria la crisi. Això tampoc és cert.

Però amb la indignació no fem prou. No fem prou, senyores i senyors diputats. No des d'aquest faristol del Parlament. Jo ho sento molt, però no fem prou. Perquè la política és convicció i passió, i tant que sí. I la passió i la convicció s'alimenten molts cops de la indignació, però aquells que fem política, aquells que estem disposats a governar els afers col·lectius, hem també de sentir la responsabilitat de transformar la indignació en solució, hem de tenir la convicció de poder explicar un camí de futur, que pot ser imperfecte, però ha de ser també un camí transitable. Si avui, en lloc de venir aquí a expressar una fórmula viable, racional, assenyada, de solució al finançament de la Generalitat, ens limitéssim a expressar una reivindicació, no faríem política. No política útil, en tot cas.

Vicens Vives ens ho advertia a *Notícia de Catalunya* quan parlava del seny i la rauxa: «No podem alimentar una nova frustració deixant-nos emportar» –escriu Vives– «per la desvetlla d'un sentimentalisme torbador que ens du a mesurar el món amb els batecs del nostre cor.» Cada temps porta les seves exigències, però Vives ens convida encertadament a meditar sobre la inclinació pactista de la nostra mentalitat, que en essència no és altra cosa, deia ell, que defugir qualsevol abstracció, anar a la realitat de la vida humana i establir la més estreta responsabilitat col·lectiva i individual en el tractament de la cosa pública. I, recordant Vives, jo crec que avui hem de saber que avui també parlem d'això. No parlem només de les nostres raons, sinó que parlem també de com les configurem, públicament, col·lectivament, en solucions.

Justament perquè volem un pacte fiscal propi que ens doni diners i poder i que digui «sí» a la solidaritat –nosaltres defensem la solidaritat– però que la faci equitativa amb el nostre esforç fiscal, hem lluitat per l'acord, del primer al darrer dia. I avui votarem que «sí» a una gran part de la proposta que ens fa el Govern, perquè volem un acord de país per defensar la

gent del país. Però no podem dir «sí» a tot, entenent que la pitjor ambició és no obtenir resultats. I tampoc podem dir «sí» a la gran coartada persistent, la que ve a dir que com que no hi ha pacte fiscal no podem fer un pacte social.

El dèficit fiscal és una rèmora. I tant que sí. Però el que ens asfixia és el dèficit social. I quan un elimina impostos com el de successions i donacions no es pot dir que no hi ha diners. I vostè ho ha fet, president. Ara mateix vostè ens venia a dir que Europa no té un projecte, que Espanya no té un projecte, però sí que el té Catalunya, perquè té aquest projecte de pacte fiscal, que és un projecte important, efectivament, però coix, president. Perquè no podem dir que tenim un projecte si al mateix temps la paraula «atur» no surt mai en aquest faristol del Parlament, si no diem, no només..., a part de la caixa, en què utilitzarem aquesta caixa i com la utilitzarem per fer créixer aquest país i per donar cohesió a la seva gent.

Jo els admeto que la contradicció que se'n planteja al Grup Socialista és: per què no assumim el model de concert econòmic basc? Per què ells sí i nosaltres no? Podríem explicar que ve de les guerres carlines i que està constitucionalment i estatutàriament assegurat per un pacte que en tot cas nosaltres hauríem d'aconseguir i dir amb qui l'aconseguiríem. Què intentarem? Combatre l'exclusivisme injust en què tot ho decideix l'agència estatal i esperar que Madrid ens atorgui gràcilment la decisió exclusiva en mans de l'Agència Tributària de Catalunya? Això és, en el millor dels casos, fer volar coloms. Seria molt més raonable buscar un pacte fiscal català propi amb resultats equivalents. No és un tema, president, d'anar contra la Constitució. Però tampoc ens empara, la Constitució, els nostres drets històrics. No ens els empara. I, sobretot, el nostre Estatut no recull aquest model –sobretot, el nostre Estatut no recull aquest model. Sense estar emparats per l'Estatut ni per la Constitució, què anem? Al buit? Al buit jurídic? Això és el que creiem que hauríem de canviar.

Perquè, mirin, existint, com existeix, l'excepció basca –que els ho diré clar, tampoc no ens agrada, perquè configura un estat confederal–, nosaltres creiem que en el món que vivim, amb les dependències reals, cada dia més paleses entre Catalunya, Espanya i Europa, cap on hem d'avançar és cap a les sobiraniaes compartides, i no les sobiraniaes exclusives. Perquè, sap què? Nosaltres podem admetre la contradicció de justificar una excepció. L'admetem. Però aleshores vostès m'hauran d'admetre la contradicció pitjor de voler canviar el model d'estat per la porta del darrere i sense garanties, la contradicció de no voler reformar el nostre Estatut per assegurar un model diferent al que es recull, la contradicció d'esgotar el país demanant un pacte que vostès mateixos accepten com a impossible i no dir exactament què farem l'endemà, la contradicció de fer l'anterior Govern culpable de tots els mals i dir que perquè no tenim el pacte fiscal aquest Govern no és responsable de re. Jo crec que contradiccions, president, en tenim tots, però la responsabilitat màxima de negociar i d'obtenir resultats la té vostè més que ningú.

Jo els dic sincerament que no és cap caprici insistir que la proposta que sorgeixi de les institucions catalanes avui sigui una proposta viable, una proposta viable en l'actual situació d'emergència, una proposta que pugui fer camí malgrat les dificultats i que no estigui destinada a estibar-se en el primer revolt. Podem parlar tant com vulguem de la hisenda pròpia, però la realitat urgent que afecta els nostres ciutadans, avui, aquí i ara, és que tenim una hisenda intervinguda i que a més a més vostès l'han permès votant la Llei d'estabilitat pressupostària.

Ahir Pere Navarro va estar al seu costat, al del Govern, no creant alarma sobre un possible rescat de Catalunya, que li asseguro que inquieta, i molt, els nostres ciutadans. És la demostració de la generositat i de la responsabilitat que hem de mostrar els partits de govern en temes de país. Ho vàrem fer també en la investidura. I el que li demanem des del primer dia és la mateixa responsabilitat i la mateixa generositat per cercar la unitat en tot, la unitat que vostè sabia possible. I aquesta unitat, dins de la millor tradició del catalanisme polític, no ha estat mai –mai– irrellevant. I tampoc ho serà ara, creguin-me.

Es pot governar la realitat d'acord amb uns principis, però no es pot governar des dels principis contra la realitat. I la realitat que no espera, no espera viatges a Itàlia o transicions al desconegut, és l'angoixa de la gent, és la manca de feina, són les condicions laborals, els drets que ens garantien hospitals i escoles, la responsabilitat, la respectabilitat dels servidors públics. També hem de donar certeses i respostes, realitat i respostes, seguretat que sabem on anem. Avui però també demà, avui però també el dia després.

Perquè avui més que mai davant l'emergència, davant les urgències, no ens podem permetre perdre el temps, no ens ho podem permetre, sabent, a més a més, que aquesta pèrdua de temps es fa a plena consciència, que és un ardit més en la lluita política, perquè si és així acabarem transmetent aquesta sensació. Si l'acabem transmetent és el pitjor missatge que es pot enviar als ciutadans, és dir que estem disposats a fer créixer una bombolla política artificial destinada a esclatar, amb conseqüències imprevisibles, però que de ben segur només farà que empitjorar la gravíssima situació en què ja avui estem.

Si del que es tracta és d'anar fent gimnàstica independentista per anar acumulant frustracions, amb la il·lusió que, arribats a un determinat grau de saturació, d'elles sortirà una gran majoria per a la independència de Catalunya, si es tracta d'això jo ja els ho dic: no ens esperin, així no, d'aquesta manera no.

Ara bé, vostè també ho sap, president: si es tracta de responsabilitat per poder negociar amb la força de la unitat els desequilibris que patim, per poder donar millors resultats efectius als ciutadans, si es tracta d'això vostès aquí ens han tingut, avui ens hi tindran un cop més i ens hi tindran sempre, amb l'àmplia majoria, la mateixa majoria que va aprovar l'Estatut d'autonomia del nostre país. Perquè, d'esforços –ho sap, ho saben bé vostès–, n'hem fet nosaltres molts, però també

n'havien de fer vostès. Moure posicions, no demanar només adhesions.

Tot i així, deixi'm dir-li que avui, president, vostè agafi la força dels vots d'aquest Parlament, uns vots en forma de suport molt general a alguns preceptes i de suport majoritari a alguns altres, molt bé; agafi aquesta força i negociï. Però, si li diuen que no, esperem autoexigència per la viabilitat del que hem demanat, i sobretot esperem que hagi pensat què oferirà a totes aquestes persones que tenen necessitats urgents, improrrogables, als aturats d'aquest país, que no poden esperar més. Què farem? Ens arronsarem d'espatlles i dirà que som un poble dissipat? Marcarà un altre objectiu a llarg termini que eximeixi actuar avui en el curt termini? O s'atrevirà d'una vegada a fer una política fiscal incrementant ingressos i reduint les despeses de manera més justa? O s'atrevirà a assegurar, en les cimeres que facin falta, a tots els partits polítics per fer-los partícips de les dificultats i buscar consensos bàsics?

Miri, per bé o per mal –per bé o per mal–, avui tanquem un capítol d'aquesta legislatura, un capítol que, basant-se en fets reals, ha estat excusa per a tot, però aquesta excusa s'ha esgotat. Aviat veurem si té el Govern capacitat política de convicció amb el Govern central, de Rajoy, amb el qual, per altra banda, ho pacten tot. Nosaltres esperem que sí, de debò els ho dic, esperem que sí. Però, si ens diuen que no, ens hem de fer la pregunta de si tenim un full de ruta o només tenim tàctica. Perquè esperem que aquest pacte fiscal, necessari, amb objectius compartits, hi insisteixo, no sigui el tacticisme per dir que volem marxar sense saber com, ni sigui tampoc el tacticisme per trencar aquí, avui, la unitat del catalanisme polític. Ho esperem de debò, i per això vostès tenen avui el nostre suport a una part significativa, a una part important del que proposen.

I jo ja acabo, presidenta –trenta segons–, adreçant-me molt directament a tots vostès. El president també ho recordava, que avui commemorem el vintè aniversari dels Jocs Olímpics del 92, dels jocs de la meua ciutat, de Barcelona. Quan fa pocs dies veia un reportatge d'aquells jocs, jo els confesso que m'envaïa la nostàlgia, no?, la nostàlgia per l'empenta, la nostàlgia per la força, per l'entusiasme, per la unitat a fer-ho bé, pel gust a innovar, per l'atreviment a transgredir. Podem decidir quedar-nos amb el lament, amb el lament del que imaginàriament teníem i no hauríem d'haver perdut, amb el lament de no haver demanat abans el que volíem, amb el lament de mirar enrere o aquest lament tan nacionalista de mirar al costat i decidir tenir el que tenen altres o sentir-se només millor si els altres estan pitjor. Jo crec, en canvi, que ens hauríem de quedar amb la humilitat i la saviesa de les paraules de l'alcalde Maragall, del president Maragall, que ens deia, parlant dels Jocs Olímpics: «Allò era el passat, mireu tots el futur, construïm-lo entre tots.» Aquesta és, efectivament, l'oportunitat que avui tenim, i l'únic que sincerament esperem és que, quan mireu enrere, aquesta oportunitat no sigui de nou un lament.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, president.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorables autoritats, convidats, societat civil catalana, ex-presidents que avui ens honoren amb la seva presència en aquest Ple solemne del Parlament de Catalunya, molt honorable president, senyories i, especialment, catalans i catalanes que ens estan seguint en aquest Ple... Començàveu vós, president, aquest Ple solemne parlant i dient que aquest Ple farà història i pot ser un ple amb una gran transcendència i càrrega històrica. Comencin les meves paraules, senyor president de la Generalitat, dient que compartim aquesta valoració, però la compartim perquè creiem que aquest Ple, senyor president, inicia una nova etapa també a la història de Catalunya, una nova etapa en què creiem des d'avui que l'exercici d'autogovern de Catalunya ha de començar a considerar que no solament el pacte fiscal és l'únic eix vertebrador de la política a l'escenari de la política catalana.

Aquest Ple és un ple històric, però és un ple històric pel que està succeint dins de Catalunya, fora de Catalunya, a Europa i a la resta del món. El que està succeint aquests dies és un fita històrica: una crisi sistèmica al món amb l'epicentre a Europa, amb el protagonisme d'Espanya i amb el fet que avui mateix, en què el Grup de Convergència i Unió volia que aquest fos el gran debat, el del pacte fiscal, ens llevem amb una sol·licitud possible de rescat del Govern de Convergència i Unió.

Vagi per endavant, senyor president, que el que nosaltres hauríem volgut és que avui s'estigués parlant del que de veritat creiem que són els veritables problemes del poble de Catalunya. I vagi per endavant, senyor president, que avui el que hauríem volgut és que els catalans haguessin tingut el president de la Generalitat donant explicacions de la situació d'emergència nacional que viu el país, de la situació de manca de pagament i de dèficit i deute que viu el país, de la manca de pagament de les nòmines dels funcionaris catalans, de la situació de perill i de crisi i de dèficit que viu i de l'alternativa econòmica i financera que té aquest país, que té capacitat tecnològica, capacitat logística i capacitat d'emprenedoria per tirar endavant i per, a més, poder tirar endavant de la resta d'Espanya.

Crec que això és la resposta que li devíem i que li devem al poble de Catalunya, president, i crec, president, que malgrat que aquest sigui un debat molt important –i així li ho he traslladat en tot moment–, no pot pujar, senyor president, a aquesta tribuna dient que el pacte fiscal és la solució de tots els problemes. Perquè no és així, senyor president. És una part molt important del debat polític català i del debat polític de la resta d'Espanya, però no és la solució de tots els problemes. I crec que en aquests moments en què vivim el que calen són polítics d'alçada i líders, lideratges que diguin la veritat. I si algun grup polític ha de dir la veritat avui haurem de ser nosaltres, i nosaltres li direm que el pacte fiscal

no és la solució a tots els problemes ni a Catalunya ni a enlloc, perquè vostè sap molt bé que hi han països al món que tenen autonomia financera que estan en gravíssima crisi, que estan sent rescatats, que hi han comunitats autònomes que no tenen concert econòmic a Espanya i que compleixen el dèficit a les seves comunitats autònomes, com Galícia... O frases com la que vostè ha dit, que si tinguéssim el pacte fiscal compliríem el dèficit, i en canvi el País Basc té concert econòmic, té un dèficit fiscal del 2,56, i Galícia no té concert econòmic i té un dèficit fiscal de l'1,61. Per tant, diguem les coses com són i diguem les paraules com són.

Jo entenc que és legítim, i que és legítim per a aquest Parlament i per al poble de Catalunya i nosaltres ho compartim; que necessitem més recursos; que Catalunya té més d'1 milió més de nous catalans que necessiten més equipaments, més serveis; que necessitem més equilibri entre el que rebem i entre els serveis que tenim i el que aportem a la resta d'Espanya. Som els primers que ho hem dit, senyor president, i som els primers també que li hem aportat la nostra contribució i el nostre diàleg. Però vull començar dient, senyor president, que vostè ha fet l'eix d'aquesta legislatura en el pacte fiscal, i nosaltres creiem que l'eix d'aquesta legislatura és evitar l'increment d'aturats, és fer un exercici d'autocrítica i d'autoresponsabilitat, perquè, president, l'autogovern permanent no és dir, quan no es pot pagar als centres concertats, que els diners no arriben de Madrid; l'exercici d'autogovern, quan no es pot pagar, és que no tenim els recursos suficients, quan tenim un pressupost consolidat de més de 30.000 milions, i això suposaria que permanentment qualsevol govern de qualsevol comunitat autònoma no exercís la seva pròpia responsabilitat.

Vagi, per tant, president, per endavant que, malgrat que considero la importància substancial d'aquest debat, crec que s'ha de dir als catalans que el pacte fiscal, sent un tema cabdal de debat en política catalana, no és la solució a tots els problemes. Perquè no és així, senyor president, no és així, i ho hem de dir.

Avui, aquests dies, en què els funcionaris catalans ens han donat un exemple, un exemple cabdal en els focs de l'Alt Empordà, bombers, mossos d'esquadra, membres de l'exèrcit, que han actuat amb una extraordinària generositat i professionalitat, i són els que estan patint greument els sacrificis que està fent aquest país, crec que es mereixen uns polítics que estiguin a l'alçada de les circumstàncies i els debats reals que es mereix aquest Parlament.

Per tant, senyor president, nosaltres li volem traslladar que des del Grup Parlamentari Popular creiem, primer, que el país ha tingut un avenç en les millors del finançament, que han estat insuficients; que els models de coresponsabilitat fiscal han suposat avenços substancials en el nostre model de finançament, però han estat clarament insuficients; que creiem que calen més avenços en el model de finançament. Però també, senyor president, li diem que el Partit Popular creu en una proposta singular i pròpia, i per això aquest grup parlamentari ha presentat una proposta singular i pròpia als catalans i a les catalanes.

Nosaltres diem als catalans que Catalunya està dins del debat..., que ara mateix estem tots en aquesta gravíssima crisi, en aquesta situació d'emergència nacional; un debat, president, que ens porta també a fer una reflexió sobre l'Estat de les autonomies; un debat en què els catalans i la resta d'espanyols ens estan dient les disfuncions, les duplicitats que s'estan duent en l'exercici de les administracions; un debat en què els dic que el Partit Popular defensa aferrissadament l'estat de les autonomies però defensa un estat de les autonomies més aprimat, amb menys empreses públiques, un estat de les autonomies més competent, amb més competències però més competent, més eficaç i més eficient. I aquí encara hi té vostè molt a fer.

El nostre model singular, senyor president, és un model dins del règim comú. Vostè ha parlat de la LOFCA i ha parlat de la Constitució. Vostè ha parlat que ara és el moment o mai. Fa trenta anys, el seu grup, quan negociava la Constitució, va tenir la possibilitat d'incloure el concert econòmic en el debat de la Constitució; no ho va fer, senyor president, no ho va fer el seu grup. Els fets són els que són, vostès van perdre aquell tren en aquell moment. El que jo els demano ara, senyor president, és que la negociació que s'enceti ara no comporti un xoc de trens, ni comporti una frustració, ni comporti generar expectatives als catalans que no pugui complir.

Senyor president, vostè és el president de tots els catalans. No té una majoria estable en aquest Parlament, té una majoria dèbil en aquest Parlament. I vostè avui pot tenir una proposta de pacte fiscal que l'habiliti per negociar amb el Govern d'Espanya. Si s'interpreta per «pacte fiscal» negociar una millora del model de finançament, el Partit Popular li ha donat la mà estesa per negociar en tot moment: un model propi, un model singular, un model amb més recursos, amb més capacitat normativa, amb més coresponsabilitat fiscal, que garanteixi l'ordinarietat, que no faci que nosaltres estiguem aportant permanentment a la resta d'Espanya i que, en canvi, a altres comunitats autònomes la pressió fiscal estigui baixant i, en canvi, nosaltres tinguem una pressió fiscal molt més elevada i no es garanteixi l'increment de la productivitat i del desenvolupament dels recursos en aquestes comunitats autònomes.

Si s'entén per una millora del model de finançament, aquest grup vol seriosament una millora del model de finançament, viable, possible, realista, però no estem d'acord en una proposta que sigui una proposta que generi frustració, una proposta que no pugui ser negociada i que no tingui una resposta que pugui ser assolida pel Govern d'Espanya i que, per tant, pugui generar frustració als catalans i a les catalanes.

President, en aquests moments en els quals estem vivint, crec que ja hem viscut altres debats històrics a Catalunya, altres debats que han generat frustració, inclús que han estat celebrats aquí, amb grans celebracions, i que després han estat modificats al Congrés dels Diputats, que han generat grans debats mediàtics i que han generat després gran frustració al poble de Catalunya.

Crec que estem en un moment en què el desprestigi de la classe política demana que els líders diguem la veri-

tat, que els líders siguem responsables i que els líders diguem fins allà on es pot arribar.

Vostè pot dir en aquesta cambra, senyor president, que la proposta de pacte fiscal que vostè presenta serà consensuada i serà acceptada pel Govern d'Espanya o per qui en té en la capacitat, pel Congrés dels Diputats, amb majoria del Partit Popular i del Partit Socialista, que és qui ha de modificar la llei orgànica i així aportar-li al poble de Catalunya un nou model que canviï substancialment l'actual?

Si està en aquesta capacitat, li ho ha d'oferir al poble de Catalunya. Si aquesta no és la seva capacitat també els ha de dir els riscos, senyor president; perquè si vostè inicia un període de riscos que pugui generar frustració o que pugui generar un camí desconegut, que porti més problemes que solucions, és la seva responsabilitat també explicar-ho al poble de Catalunya.

La nostra, senyor president, és dir-los que el Partit Popular català, que representa quasi mig milió de catalans, té una proposta per millorar el finançament a Catalunya; una proposta que és un model singular, dins del règim comú de la LOFCA; una proposta que aportarà molts més recursos dels que hem tingut mai, que tindrà molta més capacitat normativa de la que hem tingut mai; que generarà molts més recursos dels que hem tingut mai fins ara; que estem amb capacitat de tenir una majoria al Parlament de Catalunya, i que estem amb capacitat de tenir una majoria al Congrés dels Diputats. El que crec que vostè està fent, senyor president, és oferir el que no pot guanyar i el que no pot tenir, al Parlament, d'Espanya ni del Govern d'Espanya. I crec que això, senyor president, ha de dir-ho al poble de Catalunya.

Vostè em pot dir, amb tota la legitimitat, que vostè presenta una proposta ambiciosa, i que si no fos una proposta ambiciosa i possibilista seria una proposta que no es mereixeria el poble de Catalunya. Jo li puc entendre aquest plantejament, senyor president; li ho puc entendre i li ho puc respectar, des del punt de vista ideològic, que no comparteixo, però li ho puc respectar.

El que vull dir-li, senyor president, és que en els moments gravíssims en els quals estem vivint –en els moments duríssims en els quals estem vivint– no es pot plantejar una proposta de model de finançament, un pacte fiscal en contra de ningú, ni en contra d'Espanya. No es pot dir en el document, com es diu, que hi ha hagut una permanent deslleialtat d'Espanya cap a Catalunya, perquè en aquests moments si algú... (*Remor de veus.*) Alguns de vostès, els funcionaris, les nòmines els les ha pagades el Govern de Catalunya o els les ha pagades el Govern d'Espanya? (*Fora remor de veus.*) Perdonin, perdonin-me... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdonin-me..., no, no..., perdonin-me, les coses són com són –les coses són com són– i l'estat de dret... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdonin-me..., l'estat de dret és el que és, i nosaltres som aquí pel mandat dels catalans i pel mandat de la resta dels espanyols. I nosaltres –nosaltres– estem aquí per una constitució espanyola i per un estatut d'autonomia que ens permeten tenir unes regles del joc que hem de respectar. Si no ens agrada, les podem qüestionar, pe-

rò les regles del joc són les que són. I aquest Govern, aquest Govern d'Espanya ha estat ajudant fins al darrer moment el Govern de Catalunya. I el Govern d'Espanya no està en les millors situacions.

Deia el senyor president que no tindria ara la situació que té si li haguessin aportat el Fons de competitivitat i la disposició addicional tercera. Tampoc estaria –tampoc ho estaria– el Govern d'Espanya en la situació que està si no hagués tingut un deute acumulat i un deute que no va dir el Govern anterior del senyor Zapatero, de més de 90.000 milions, que haurien pogut venir moltes inversions territorialitzades i s'hauria pogut complir el Fons de competitivitat i la disposició addicional tercera. Però la situació és la que tenim i són uns gestors irresponsables, uns gestors que han gestionat malament els impostos dels ciutadans i que ens han deixat un deute acumulat.

Però, senyor president, avui estem fent el debat que vostè volia, el debat que aquest Parlament volia, el debat d'un nou model de finançament. I li ho torno a reiterar: nosaltres hem actuat amb responsabilitat, hem cregut que és el moment d'un millor model de finançament. Ho seguim creient, seriosament i responsablement; li ho dic amb tota confiança, amb tota lleialtat i amb tota responsabilitat. Però la proposta del model de finançament que vol el Partit Popular és una proposta que els digui als catalans fins on podem arribar, que no els generi frustracions, que no els digui que serà la solució de tots els seus problemes, però que els digui la veritat. I aquesta proposta és una proposta de millora dins d'un model singular, dins del règim comú de la LOFCA i que seria una proposta viable.

La seva, senyor president, és una proposta en aquests moments consensuada amb els membres del tripartit i consensuada amb vint-i-cinc transaccions, inclòs amb el Partit Socialista de Catalunya. Nosaltres li seguim estenent la mà, perquè creiem que els aturats, que els funcionaris, que les classes mitjanes catalanes, que els catalans necessiten respostes viables i possibles.

I li dic, senyor president, que la solidaritat no es parcel·la, perquè si tots ens poséssim a demanar pactes fiscals també en demanarien Lleida, Tarragona i Girona. Demanarien... (*Remor de veus.*) Perdonin, demanarien, fins i tot, dins d'una mateixa ciutat, les contribucions i els repartiments i les redistribucions entre uns territoris i uns altres.

Nosaltres creiem en la solidaritat entre els territoris. Creiem en la redistribució dels serveis i la redistribució dels equipaments. Però en el que més creiem, senyor president, en aquests moments és en la responsabilitat dels polítics, gravíssima i duríssima. Vostè necessita afrontar venciments de més de 5.000 milions durant aquest any. Espanya necessita afrontar venciments de deute molt rigorosos durant aquest any. Vostè parlava dels riscos que viu Europa. En aquests moments el missatge que es traslladi des del Parlament de Catalunya també tindrà una lectura a la resta d'Espanya i a la resta d'Europa.

I li demano, per tant, senyor president, que faci aquest exercici de responsabilitat. Nosaltres l'hem fet. Si hem arribat fins aquí ha estat gràcies a la responsabilitat

d'un grup; d'un grup que, malgrat les discrepàncies, malgrat els desacords, quan ha correspost estar amb el país i estar amb els catalans, ho hem estat; quan ha correspost donar suport a uns ajustos duríssims sense res a canvi, el Partit Popular ho ha estat, i ho ha estat pel compromís amb el país, pel compromís amb els catalans. I ara també –no podia deixar de fer-ho–, avui, perquè avui podia sortir fent un altre discurs, i el discurs que em toca és el discurs de la responsabilitat, el discurs de la veritat i el discurs també que, com vostè va dir, ha de contribuir a la història, perquè la història no es fa solament de discursos, es fa també de veritats.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Vull començar la meua intervenció amb un record, i amb un record a les víctimes mortals, a les persones ferides, a les persones que han perdut la casa, els béns, al dolor de les alcaldesses, dels alcaldes, dels regidors, de les regidores, dels veïns, de les veïnes, de tota la gent de l'Alt Empordà, per aquest patrimoni que trigarem anys a recuperar. I vull transmetre també el meu reconeixement a les persones, als professionals, als voluntaris que han estat treballant dies sobre el terreny, que encara treballen avui sobre el terreny.

Dit això, vull explicar com arribem a aquest Ple, perquè és important saber-ho. Arribem a aquest Ple després de conèixer un fet molt greu –vostès ho saben–, relacionat amb el cas Palau, que afecta en aquest cas el seu partit, el de Convergència Democràtica. Arribem a aquest Ple després de la proposta negativa entorn a voler parlar d'Eurovegas. I nosaltres ho diem perquè creiem –ho creiem– que, sobretot, cal donar explicacions. La millor manera de convèncer els qui no creuen que aquest Ple és prioritari és entendre, precisament, que s'ha de parlar de totes les qüestions que afecten el país. I, malgrat tot, nosaltres som aquí, parlant del pacte fiscal, com no pot ser d'una altra manera.

Dic això perquè crec que és important que el Ple l'ubiquem, i que l'ubiquem en el context en el qual som. Aquest ple d'avui havia de ser un dels moments àlgids de la legislatura. Després d'un primer any d'ajust, aquest ajust havia de servir per sortir de la crisi, per calmar els mercats, per establir les finances. Aquest pacte fiscal havia de ser la pedra filosofal a partir de la qual sortir de la crisi, però la realitat és ben diferent de l'escenari que el president, potser, a l'inici de legislatura s'havia imaginat. Vostès ho van fiar tot al pacte fiscal..., millor dit, a les retallades, primer, i al pacte fiscal després.

I nosaltres els vam dir que parlessin del pacte fiscal, i tant!; però, al costat, els vam dir: «Parlem d'una altra cosa, d'un consens encara més bàsic, del pacte

social.» D'un pacte social per encarar el principal problema del país: l'atur; d'un pacte social contra les polítiques d'austeritat, per preservar les polítiques socials, els serveis públics, la salut, l'educació; d'un pacte social per anar amb un plantejament conjunt de les forces polítiques catalanes, al costat del Govern, a Madrid i a Brussel·les per dir «prou a aquestes polítiques de retallades»; d'un pacte social per tocar de forma immediata la política d'ingressos, que ens permetés madurar de forma immediata la nostra estructura fiscal, amb major progressivitat; d'un pacte social que li digués a l'Estat que no podíem reduir el dèficit molt més la Generalitat que l'Estat, quan la Generalitat era la que s'encarregava de la major part de la despesa –i no parlant de dues dècimes, sinó d'un diferencial substancial. Però vostès no van voler; no van voler fer aquest front contra l'austeritat, aquest pacte social. Ahir el conseller Mas-Colell deia: «El problema és que l'austeritat mata el pacient.» Massa tard per reconèixer-ho. I avui, lamentablement, el que ens trobem és que al pacte social no hi van entrar i ho van fiar tot al pacte fiscal.

Portem tres onades de retallades, estem a punt d'entrar en la quarta onada de retallades, i la realitat, la crua realitat, és que avui aquestes polítiques no ens duen enlloc. No ho dic jo, ho diuen totes les dades: la desigualtat, la pobresa, les finances de la Generalitat evidencien que aquest no és el camí. No és que les retallades no serveixin per sortir de la crisi, és que les retallades ens enfonsen encara més, ens fan entrar en una recaiguda. I és segurament això que fa que, en el moment més àlgid de la legislatura, que havia de ser aquest ple, avui tinguem tots –i estic segur que també els diputats de Convergència i Unió i el mateix Govern– un regust amarg; un regust amarg perquè avui, precisament, el moment més àlgid de la legislatura s'ubica en un dels moments més durs, precisament, que hem viscut en els darrers temps.

I per això nosaltres, que diem «sí al pacte fiscal», li diem, president Mas, que és hora que encarin ja, d'una vegada per totes, el pacte social.

Dic això perquè ahir mateix el seu Govern afirmava que es podia acollir al fons establert per l'Estat per salvar les comunitats autònomes. I aquesta coincidència del pacte fiscal avui amb el seu anunci d'ahir fa precisament que aquest regust amarg s'accentuï, i s'accentuï perquè és en el moment en què estem. Entre el projecte de la transició nacional i l'acceptació submissa de *that is life* –així és la vida–, vostès han optat: *that's life* –així és la vida.

I, per molt que s'encaparrin a imitar el senyor Montoro dient que no és un rescat, que és un –com li diuen?– crèdit ICO 4, la realitat és que estem davant d'un rescat que limitarà la capacitat d'emetre crèdits, que tornarà a un escenari d'haver de presentar un nou ajust i que qui supervisarà els comptes de la Generalitat serà el ministre... –o com li deien, la setmana passada?, el «macarra»?-, no–, el ministre Montoro, en aquest nou escenari.

Per això li dic que si no volem acabar fent els papers dels músics del *Titanic*, que tocaven música mentre el vaixell s'enfonsava, els diem: «Sí, encarem el pac-

te fiscal» –nosaltres l'hem encarat, president–, «però encarin d'una vegada per totes el pacte social.» Creiem que avui el millor rescat que podria rebre el país és que els partits polítics parlessin de com aconseguim el pacte social, que el millor rescat seria dir-li a l'Estat que ens pagui el que ens deu, que el millor rescat seria, és recuperar l'impost de successions i demanar més a qui més té i a qui més especula, que el millor rescat seria, per fi, que arribéssim al consens que amb polítiques d'austeritat i de retallades no es va enlloc.

Entro ja en matèria entorn del pacte fiscal, perquè sigui com sigui nosaltres el que creiem és que tenim una bona notícia, una bona notícia amb el pacte fiscal. I, mirin, els ho dic entre altres coses perquè nosaltres no arribem de nou a parlar del pacte fiscal avui en aquest Ple o en aquesta legislatura. Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida en el seu programa, des de fa molts anys, en els nostres congressos, parlem del concert econòmic solidari, perquè entenem que cal recaptar tots els impostos i que a la vegada això ha de ser compatible amb un model de solidaritat amb la resta de l'Estat. Allò és el que sempre hem reivindicat.

I és aquesta coherència històrica la que ens legitima per ser crítics davant de posicionaments electoralistes o per alertar quan aquest tema s'utilitza com a cortina de fum per tapar determinades polítiques. De fet, havent donat suport al model de finançament del 2009, és el que ens dóna també autoritat per reclamar que avui és l'hora que totes les forces polítiques que es reclamen del catalanisme estiguem també en aquest acord.

I per nosaltres avui la proposta de pacte fiscal ens permet donar resposta a molts dels reptes del país. Sí, hauríem d'arribar al pacte fiscal pel dèficit fiscal, per l'existència d'un dèficit fiscal, tot i que aquest dèficit fiscal sovint s'exagera o es magnifica, potser per justificar determinades polítiques, però aquest és un bon motiu.

Podríem arribar a la proposta del pacte fiscal perquè les raons de crisi econòmica, d'aquests quatre dilatats anys de crisi econòmica, ens fan pensar que un model de finançament més just ens permetria, ens ajudaria a sortir una mica millor de la crisi.

Però tampoc ens enganyem: no ens permetria precisament fer totes les polítiques que hem de fer sense una política redistributiva i una reorientació de les polítiques. La reivindicació del pacte fiscal, a més, és transversal en la societat, un altre motiu per arribar-hi.

O avui la reivindicació del pacte fiscal és justa perquè la redistribució entre la despesa de la Generalitat i els ingressos que rep és profundament inequitable, no és raonable.

Però, mirin, hi ha un argument central pel qual arribar a aquest pacte fiscal: la deslleialtat, la reiterada deslleialtat institucional dels respectius governs de l'Estat.

Mirin, el 2009 vam fer un pas endavant i un pas endavant que va significar un element de millora substancial respecte als models que havíem tingut de forma anterior; es van multiplicar per cinc els guanys obtinguts amb els acords previs entre els governs de Con-

vergència i Unió i Partit Popular. Vam aconseguir, entre diferents fons, més de 4.000 milions d'ingressos, un 2 per cent del PIB. La millora va ser substancial. I és veritat que aquesta millora va quedar aigualida pels efectes de la crisi, però sobretot va quedar clarament alterada per la deslleialtat institucional del Govern central.

Doncs bé, nosaltres el que hem de dir és que, tot i que es va millorar, tot i que vam aconseguir que s'avancés de forma substancial en el respecte al principi d'ordinalitat, tot i que vam aconseguir un major pes en la cistella d'impostos, és cert que la reiterada deslleialtat institucional ha alterat la fortalesa i la força d'aquell bon acord de model de finançament.

Aquest és per nosaltres el principal argument: la falta de cultura federal a Espanya, per part dels governs socialistes o dels governs del Partit Popular. I això és el que ens fa dir avui més clar que mai que cal que hi hagi un pas endavant, un pas endavant substancial. Perquè la realitat és que el no-respecte, el no-pagament dels fons de competitivitat, d'infraestructures, fa que hàgim de donar aquest pas endavant a l'hora precisament d'un model de concert econòmic, que nosaltres entenem que és un model de concert econòmic solidari.

I és aquest element el que ens permet, el que ens ha de permetre guanyar competitivitat, creixement, benestar, donar-nos més eines per la cohesió social, i també tot això dependrà, com és obvi, de la majoria, de la correlació de forces que hi hagi en aquest Parlament i de les orientacions de les polítiques que es facin. No com una vareta màgia que ho arregla tot, no ens enganyem –avui el problema que té Catalunya és que s'ubica en el consens d'unes polítiques d'austeritat que no ens duen enlloc–, però sí com un element que pot millorar i que pot donar marge de maniobra precisament per millorar de forma substancial.

És des d'aquestes raons i des d'aquesta trajectòria que, des d'Iniciativa Verds i des d'Esquerra Unida, fem una valoració positiva de l'acord i entenem que avui fem un pas endavant, un pas endavant que serà difícil que es transiti, un pas endavant que es dona en un context advers. Nosaltres no fem volar coloms i diem: «No, ara és el moment, ara és més fàcil.» No; ara és molt més complicat. No ens enganyem. Però un pas endavant que el que intenta precisament és aconseguir allò que és just i aquell instrument que ens ajuda a sortir de la crisi sempre que hi hagi un govern amb sensibilitat social i un govern, des del nostre punt de vista, que ha de reorientar les polítiques.

Nosaltres entenem que és important que recaptem tots els impostos, que ho fem amb una agència tributària pròpia, que ho fem des del principi de progressivitat fiscal que hem incorporat en el text i que és un element clarament positiu. Entenem que és positiu també que hi hagi una aportació catalana, que a més es faci amb un model de concert econòmic que inclogui la solidaritat, que es destini aquesta solidaritat als serveis bàsics, que es tingui en compte l'esforç fiscal de les altres comunitats autònomes, que s'estableixi a més un sistema de finançament dels ens locals incorporant aquest element com un element central, sense

entendre, abans, i creiem que ara amb el text es millora..., que precisament sense aquest finançament dels ens locals no podem aconseguir els reptes, els objectius que tenim com a societat.

Però de la mateixa manera haig de dir que no hem aconseguit un dels nostres principals objectius. Vostès ho saben. Nosaltres volíem aconseguir que la millora del finançament anés associada, es comprometés, a millores en les polítiques socials.

Per això nosaltres instàvem a destinar els nous recursos que generi el nou model a la consecució de l'objectiu prioritari d'assolir els nivells de despesa social corresponents als països del nostre nivell de renda en la mitjana de la Unió Europea.

I volíem una clàusula per evitar una cosa molt simple, que la millora del finançament servís per després abaixar impostos. Em diran: «Per què estan obsessiionats amb això?» Perquè som gat escaldat, perquè sabem, de l'experiència, que, després de reiterades millores en el model de finançament, hi havia un grup i concretament un diputat al Congrés dels Diputats que sempre presentava esmenes per abaixar impostos o per aprovar instruments que permetessin la devaluació fiscal, i aquest grup i aquest diputat eren de Convergència i Unió.

Volíem garanties que el pacte, per tant, servís per fer polítiques socials. I haig de dir que hem treballat, que vam fer propostes, que el Govern va fer una proposta i que finalment no hi ha hagut acord, perquè hem preferit que no hi hagués acord al fet que hi hagués un mal acord. Per una raó molt simple, perquè per nosaltres en aquest context, quan vostès parlen de les lleis d'estabilitat pressupostària, fins i tot quan vostès utilitzen l'expressió de l'equilibri pressupostari, de les polítiques d'equilibri pressupostari, sempre ens acabem trobant amb aquell subterfugi que serveix perquè al final el que ens trobem és amb un escenari de retallades i no de progrés social, no de polítiques socials. És per això que finalment no hi ha hagut acord; preferíem que no hi hagués un text al fet que hi hagués un mal text.

Però, sigui com sigui, nosaltres el que entenem és que finalment, amb l'acord, amb la proposta, el que tenim és una proposta per avançar i que s'utilitzarà bé o malament en funció de la correlació de forces que hi hagi en aquest Parlament.

Nosaltres creiem que avui no hi ha projecte nacional sense cohesió social i que, per tant, avui el projecte nacional del país està més afectat que mai, i no només per les onades recentralitzadores que vénen d'Espanya, que també, sinó per la profunda fractura social, no el risc, la fractura social real que avui hi ha al país. És per això que entenem, en definitiva, que aquest ha de ser un instrument, no l'únic, al servei de la gent.

Haig de dir-los, per últim, respecte al pacte fiscal, que nosaltres encararem aquest procés amb una actitud, una actitud d'honestedat, de claredat en el procés i de coherència. D'honestedat, perquè des d'Iniciativa Verds i d'Esquerra Unida estem compromesos que les passes endavant i significatives les fem sense reproduir errors del passat, sense actituds obstruccionistes

com les que Convergència i Unió va tenir a l'oposició quan parlàvem, per exemple, del pacte fiscal que es va negociar entre el Govern anterior i el Govern de l'Estat; per evitar també picabaralles estèrils o un debat allunyat de la ciutadania que generi més frustració, per caure en el joc estèril o tacticista. Nosaltres tindrem, per tant, aquesta actitud d'honestedat.

Demanarem claredat en el procés, i, per tant, que el procés sigui net, que sigui clar, que hi hagi terminis.

I demanarem coherència, i coherència per una raó, perquè aquest procés l'encarem en un marc, en un context, on les onades recentralitzadores són extraordinàries, senyor Mas, i vostè ho sap, i on l'actitud del Govern és carregar-s'ho tot. De fet, la dreta aprofita per carregar-s'ho tot i la dreta espanyola aprofita per carregar-se precisament els models d'autogovern, les quotes d'autogovern que hem aconseguit.

I per nosaltres aquesta coherència que exercirem, que exercim al Congrés dels Diputats, també els la demanarem a vostès. Perquè no es pot demanar el pacte fiscal i, en canvi, restar impassible davant de les onades recentralitzadores que aprova el Govern de l'Estat, sigui amb la Llei d'estabilitat pressupostària o amb els reiterats mals repartiments del dèficit.

Acabo, presidenta, si em permet un minut i mig, amb una última reflexió. Ja tenim el pacte fiscal, senyor Mas, ja el tenim. I el pacte fiscal, en el millor dels casos, arribarà d'aquí a dos anys, en el millor dels casos. La qüestió és si podem esperar més el pacte social, el pacte de redistribució, garantir en definitiva que hi ha un esforç de qui més té per garantir les polítiques de cohesió que avui necessitem. Per dir-ho en positiu, avui més que mai necessitem estar al costat dels sindicats, de les entitats socials. Entenem que cal un pacte social, perquè aquesta és una emergència social, però sobretot és una emergència nacional, president.

I, per tant, li diem que ens hem posat ja d'acord, hem estat ja a l'alçada amb la proposta a mitjà termini, pacte fiscal, però que ara a vostès els toca estar a l'alçada en la proposta a curt termini, el pacte social, i, per tant, que a partir d'avui la pilota, més que mai, està en la seva teulada, perquè vostès no poden continuar fiant-ho tot al que passarà d'aquí a dos anys sense entendre que ja i de forma immediata han d'entrar en un pacte social que obri la porta a recuperar ingressos –successions, patrimoni, grans fortunes, nuclears–, a redistribuir abans que retallar, i una proposta que signifiqui que anem a Brussel·les i que anem a Madrid a dir «prou» a l'austeritat.

Vostè ha dit: «Volem saber on va Espanya.» Vostè ha dit: «La zona euro està en crisi.» Doncs, bé, nosaltres volem dir i volem saber on va Catalunya. I volem que el nostre president deixi de passejar-se pel món presumint que és l'alumne més avantatjat de les retallades i volem que comenci a anar el món a dir que en aquest país, Catalunya, que en aquest sud d'Europa diem «prou» a les retallades perquè ens estan asfixiant. La pilota del pacte social, la pilota de dir «prou» a la política de retallades està avui a la seva teulada.

Segona i última reflexió, presidenta. Tenim pacte fiscal, però, vostès ho saben, tenim pacte fiscal en un

marc on estem molt segrestats per les polítiques pactades entre el Partit Popular i Convergència i Unió. I l'exemple paradigmàtic és la Llei d'estabilitat pressupostària; l'exemple paradigmàtic és que aprofitem el pacte fiscal a les portes d'un dels majors retrocessos en matèria d'autogovern pel possible rescat.

I és aquí on els diem que nosaltres està bé que pactem la política virtual –el pacte fiscal bàsicament l'hem pactat Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa Verds - Esquerra Unida–, però que la realitat és que la política real, la real, eh?, la que afecta la vida de la gent, la pacten amb el Partit Popular. Ep!, és així, no passa res, és així. Els ho dic per una raó: perquè rectifiquin, no perquè continuïn mantenint-se en l'error.

Acabo ja amb una última reflexió, ultimíssima. Vostès saben que el meu grup en aquest Parlament ha optat sempre per avançar en l'autogovern. I sempre hem estat presents, sempre, eh?, en els avenços en l'autogovern. Però també els dic que nosaltres estarem enfront si continuen mantenint una política fracassada, que són les polítiques de retallades, de sacrificis per a la majoria i manteniment dels privilegis per a uns pocs. Des d'aquest compromís, nosaltres encarem el procés que avui s'obre amb l'honestedat, la claredat i la coherència que esperem compartir amb vostès amb el pacte a què avui hem arribat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, autoritats que avui ens acompanyen, deixin-me tenir d'entrada, com han fet altres grups, un record per a les persones que han deixat la vida en els incendis de la comarca de l'Alt Empordà i donar les gràcies a totes les persones, començant pels mateixos alcaldes i alcaldesses d'aquells municipis i acabant amb tots els servidors públics i voluntaris, que han treballat per intentar i encara estan treballant per extingir els focs.

Deixin-me començar citant un llibre. Deixin que els ho llegeixi, perquè veuran que és de rabiosa actualitat. «Des del primer dia, la gent de Madrid comprèn que la manera més eficaç d'escanyar la nostra autonomia passa per fer-nos el pacte de la fam. Una autonomia sense diners és com un ciclista sense bicicleta. Com a catalans, hauríem de saber que, tard o d'hora, qui paga mana, i a Madrid estan convençuts que paguen ells. La seva aspiració –de Madrid–, implícita o explícita, és retallar el finançament català de manera que es produeixin dos efectes. En primer lloc, aconseguir que nosaltres passem per cobrar menys del que realment costen els serveis transferits, aconseguint així un romanent a favor de l'Estat omnipotent. En segon lloc, donada la penúria i la urgència de les nostres ne-

cessitats de tresoreria, establir unes negociacions més que financeres de simple tresoreria, de caràcter permanent, per les quals la nostra Conselleria d'Economia i Finances anés, gorra en mà, cap a Madrid a aconseguir el setmanal. D'aquí a exigir una llista de pagaments, no hi ha més que un pas, i d'aquí que el ministre d'Hisenda ens digui quines partides s'han de pagar avui o les del mes que ve, no hi ha més que un pas i mig, i finalment, d'aquí que aquell moment cobejat per Madrid, en què ens digui quines escoles públiques o quins trams de carretera podem fer i, per tant, incloure en llista, és a dir, quines despeses pot realitzar la Generalitat lliurement i quines no, no hi ha més que dos passos. Ha de quedar ben clar que l'autonomia en els ingressos públics ens interessa, però menys. El que cal és tenir plena llibertat i discrecionalitat en la despesa. Si no podem endegar l'ordre de preferències o prioritats amb què volem fer les nostres despeses públiques, res queda de l'autogovern i de l'autonomia, i ens haurem convertit en uns simples pagadors per compte de Madrid. Serem una simple caixa pagadora, sense autonomia, i amb l'avantatge que, quan no se'ns donin diners per pagar ni tan sols el que Madrid accepti en principi que es pagui, els ciutadans dirigiran la seva irritació contra la Generalitat i no contra l'Estat; solució perfecta, des del seu punt de vista, és clar» —Ramon Trias Fargas, 1985.

Ramon Trias Fargas i Heribert Barrera van ser dels polítics que van destacar per defensar el concert econòmic quan s'estava negociant l'Estatut d'autonomia després del franquisme. El temps els ha donat la raó, i podríem dir que més val tard que mai.

Per què som avui aquí? Avui som aquí per debatre sobre el concert econòmic. Els uns en diran «pacte fiscal», els altres en diran «pacte fiscal en la línia del concert econòmic»... Esquerra Republicana de Catalunya volem ser clars: parlem de concert econòmic. Som aquí perquè volem que tots els impostos suportats, és a dir, generats a Catalunya, suportats i generats a Catalunya, romanguin a Catalunya, en benefici de la ciutadania de Catalunya, en benefici de les comarques de Catalunya, en benefici de les ciutats i els barris de Catalunya, en benefici de la majoria de gent treballadora i classe mitjana d'aquest país, en benefici també dels emprenedors. Per això som avui aquí.

Miri, s'han citat els Jocs Olímpics de Barcelona, una fita cabdal, transcendent per a aquest país; fa vint anys. Però deixin que els digui de forma més humil que fa vint anys Esquerra Republicana de Catalunya va començar la campanya pel concert econòmic; fa vint anys. I, com els deia, val més tard que mai, però durant vint anys aquest país ha patit unes quantes bugades i ha perdut molts llençols.

Però avui som aquí, com els deia, per posar damunt de la taula un plet, un plet que hi ha entre Catalunya i Espanya. Aquest no és un debat contra Espanya; és senzillament un debat i una proposta a favor de Catalunya i de la seva gent. El que passa és que a vegades el perjudici d'uns va en benefici d'uns altres, i es tracta d'equilibrar la balança. Nosaltres estem perjudicats greument, no només des de l'entrada en democràcia postfranquista; aquest greuge fiscal es remunta a cen-

tenars d'anys, ve de lluny, i la nostra voluntat és buscar una solució. No sabem si és l'última, no ens agrada aquest maximalisme; la vida dona moltes oportunitats. Però és ben segur que en les circumstàncies en les quals ens trobem és una oportunitat que no podem deixar passar.

Com els deia, fa vint anys Esquerra Republicana va començar aquest camí per defensar que els impostos que paguen les famílies, les persones i les empreses a Catalunya romanguin, principalment i bàsicament, al servei dels ciutadans del nostre país.

Per tant, deixin que els ho digui d'una altra manera. Som avui aquí per defensar l'eix mediterrani. Som avui aquí per reduir les llistes d'espera dels hospitals. Som avui aquí per millorar les condicions de treball dels mestres de les escoles. Som avui aquí per a la inclusió social en el nostre país. Som avui aquí per defensar i ajudar aquells que no poden seguir, aquells que s'han quedat sense prestació d'atur, aquells que finalment han vist com no se'ls ha renovat la pòlissa a la seva empresa, aquells autònoms que han vist augmentar de forma brutal el seu IRPF. Som avui aquí per defensar totes aquestes persones, pels pagesos, pels pescadors, pel sector primari. Som avui aquí per defensar aquells investigadors que han vist com se'ls ha acabat la beca i no poden continuar fent amb dignitat la seva feina. Som avui aquí també per defensar aquells alcaldes i alcaldesses de municipis petits, grans i mitjans. Som avui aquí per defensar aquesta gent, i molta més, que fa que aquest país sigui un país, malgrat tot i les dificultats, un país encara cohesionat; en perill, però amb una cohesió social important.

I això ho estem dient, senyores diputades i senyors diputats, en ple rescat de l'economia catalana. Perquè, siguem sincers, aquesta és la paradoxa. Estem vivint en aquest moment. I segurament la pregunta que ens hem de fer i que ens ha d'escollar la gent des de casa seva és: té sentit demanar a l'Estat uns diners que provenen del nostre dèficit fiscal i del deute de l'Estat amb Catalunya i pagar-ne els interessos, i a sobre que el senyor Montoro entri en aquesta cambra o entri al Parlament, al Palau de la Generalitat, decidint què es paga i què no es paga, com ja vaticinava profèticament el senyor Ramon Trias Fargas l'any 1985 en el seu llibre, que suara hem llegit?

Aquesta és la situació. Se'ns està rescatant amb els nostres diners. És una paradoxa, brutal paradoxa, però aquesta és la realitat. Amb l'esforç fiscal dels ciutadans de Catalunya, de les empreses de Catalunya, el Govern espanyol decidirà què podem fer i què no podem fer, i a sobre hi ha algú que ens exigeix que els donem les gràcies. Les gràcies les haurien de donar sistemàticament aquells polítics espanyols irresponsables que han insultat i insulten sistemàticament Catalunya i que, en definitiva, han pogut créixer i cohesionar les seves comunitats autònomes gràcies a l'esforç dels treballadors i les classes mitjanes i els emprenedors d'aquest país. Aquests haurien de donar les gràcies; nosaltres no hem de donar les gràcies de res. Més aviat hem de ser autocrítics amb la nostra incapacitat, durant vint anys, per solucionar aquest problema.

Aquest és el tema, senyores diputades i senyors diputats. Del 1986 al 2009, Catalunya ha aportat, en matèria de dèficit fiscal, 289.874 milions d'euros, tres vegades l'aportació de la Unió Europea a l'Estat espanyol en fons socials. Només amb una ínfima part d'aquests recursos, avui segurament ni el conseller d'Economia i Finances de la Generalitat d'avui, o el que citava en el seu moment, el mateix Ramon Trias Fargas, ell mateix, tindria les dificultats de tresoreria que té; el Departament d'Ensenyament no es veuria abocat a retallar interins; el Departament de Salut no es veuria abocat a intentar fer els possibles equilibris per donar cobertura a tots els malalts que necessiten avui atenció pública; no ens veuríem abocats a privar de feina els grans investigadors que té aquest país i que estan fent tan bona feina. I podria continuar amb una llarga llista. No ens veuríem abocats a alentir obra pública o, senzillament, a aturar-la.

Aquesta és la realitat, senyores i senyors. I, per tant, nosaltres els diem: el Govern de Catalunya i aquest Parlament no són un fi en ells mateixos, són instruments. Si no tenen aquesta capacitat, poc sentit tenen. Sabem que el neofranquisme ha volgut sempre tancar –i present en aquesta cambra– aquesta cambra, que el Parlament de Catalunya no existís i que el Govern no existís. Però aquests dies a l'Alt Empordà hem pogut tenir un exemple fefaent del que representa la descentralització. Aquests mateixos que volien tancar les institucions catalanes, aquests mateixos són els que defensen tancar ajuntaments petits. I aquests dies a l'Alt Empordà hem vist la feina dels ajuntaments petits, defensant el territori. Fixin-se quina paradoxa, quina curiositat, no?, quina coincidència: els mateixos que volen laminar sistemàticament les institucions catalanes, els mateixos, són els que volen acabar amb els municipis petits. No és una casualitat; forma part d'una ideologia.

Senyores diputades i senyors diputats, el que estem fent avui aquí és aprovar un text que inicia un procés. S'ha dit popularment que volem la clau i la caixa. Efectivament és això, perquè ens entengui tothom. Volem que l'Administració tributària catalana sigui l'única que recapti tots els impostos, els gestioni, els inspeccioni i els liquidi, i porti a l'Estat la part que li pertoca. Quina part? Doncs, pels serveis que presta. I una part també, evidentment, de cooperació, però aquesta part la decidirem nosaltres també, la negociarem de tu a tu. Perquè això és el que estem discutint avui aquí, asseure'ns a la taula, el nostre conseller d'Economia amb el ministre d'Economia espanyol, però amb una gran diferència, senyores i senyors, amb una gran diferència: els impostos estaran a la caixa catalana, seran recaptats pel Govern de Catalunya, i negociarem sense pressa, com fan ells, i podrem negociar estratègicament en millors condicions. Però, mentrestant, la nostra salut, la nostra educació, la nostra política social, els nostres equipaments i infraestructures, tindran els recursos, i allò més important: els nostres ajuntaments ja disposaran dels recursos que els ha de donar la Generalitat, com passa en altres latituds, oi?, senyors del Partit Popular i del Partit Socialista, com passa a Euskadi i Navarra; exactament el mateix. Proporció de finançament entre un ajuntament basc i un ajuntament català: tres a un, a favor de

l'ajuntament basc. Més recursos per a la gent; perquè estem parlant d'això. No estem parlant d'alimentar un globus identitari, com es diu moltes vegades; estem parlant de la gent.

I, per tant, senyores i senyors diputats, estem parlant de la clau i la caixa, i avui és el que votem aquí. Tard –tard–, i ara no mirarem enrere. Un dels imperatius que té Esquerra Republicana en aquesta legislatura és intentar no mirar enrere, però a la memòria col·lectiva hi ha les desercions i les renúncies que es van produir en el procés estatutari. Avui tenim una altra oportunitat; ens l'hem donada entre tots, mirem endavant, mirem el futur, però necessitem aquests recursos.

I deixin que els digui que ja Catalunya ha fet cinc pactes fiscals, ja n'ha fet cinc. Per això Esquerra Republicana parla de concert econòmic, perquè és més clarificador, perquè entenem tots què vol dir. Catalunya ja ha fet cinc pactes fiscals, i aquesta avidesa de recursos es feia palesa en dir: «Miri, més val alguna cosa que no res.» Avui ja no som aquí, ja no ens alimenten molles, estem en una altra situació. Estem en la situació que volem decidir nosaltres i volem recaptar nosaltres, perquè nosaltres paguem, nosaltres recaptem, nosaltres decidim, senyores i senyors diputats.

I la pregunta que ens hem de fer: serà fàcil assolir el concert econòmic? Els ho diré de forma clara i contundent: no. Algú creu en aquesta sala que els que viuen del centralisme espanyol, la legió d'alts funcionaris, consultores, lobbys, despatxos, que viuen de les concessions i les adjudicacions, que estan atrinxerats a les empreses públiques...? Molt parlar de suprimir les empreses públiques catalanes, però aquí tenim una sèrie de mastodonts espanyols amb un dèficit brutal i un deute amagat que aflorarà tard o d'hora, però que s'atrinxeren en el centralisme, perquè ells decideixen sobre nosaltres.

El model de concert econòmic, el model de més sobirania per a Catalunya acaba amb aquests privilegis d'aquesta casta tecnocràtica del centre de la *meseta*. Així ho deia el president del Foment del Treball Nacional i avui de la CEOE, el senyor Joan Rosell, parlava de la casta tecnocràtica. Doncs, aquest és el problema, aquesta és la superestructura del nacionalisme espanyol, allò que es defensa. El discurs que es fa és el de la cohesió social i de la igualtat entre tots els espanyols, però no en tinguin cap dubte: la infraestructura és aquest privilegi que tenen alguns. I nosaltres lluitem contra això.

I això no serà fàcil, ja els ho dic; serà molt complicat. Però tinguin una cosa molt clara: tenir la clau i la caixa, recaptar tots els impostos, només ens ho guanyarem nosaltres. Ningú ens ho regalarà; dependrà de la nostra audàcia i de la nostra valentia.

Esquerra Republicana fa, com deia, vint anys que defensa el concert. Sabem que aquesta no és l'estació final; el nostre objectiu és la república catalana, la independència nacional per a Catalunya. Però hi ha una majoria en aquest Parlament, hi ha un partit, en aquest cas Convergència i Unió, que va ser el partit més votat de les eleccions i va... –el president de la Generalitat forma part d'aquestes files–, amb un programa, i nos-

altres hem decidit fer-li costat. Si no s'aconsegueix, si no s'aconsegueix el concert econòmic, no podem quedar-nos plegats de braços, no podem dir que vindrà una altra conjuntura, i no hi renunciem, i ja ho veurem. Perquè, com ha dit molt bé el portaveu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, ho ha dit claríssim, com a molt dos anys. I mentrestant, què? El temps va en contra de la majoria de la gent de Catalunya. I en aquest sentit, senyor Mas, si vostè es troba la indiferència i el «no» per part del Govern espanyol, sap que hi ha un altre camí; hi ha el camí que des d'Esquerra Republicana li oferim, el camí de: o unes eleccions constituents, o el camí d'una consulta per la independència en aquest país, o senzillament, té majoria en aquest Parlament, té majoria sobiranista i catalanista en aquest Parlament per fer un pas endavant.

Perquè s'ha de ser valent. I, li ho diré, és un moment molt complicat, evidentment; però, si vostès tenen por de la tensió de tresoreria, sàpiguen que la fallida de l'Estat espanyol no és una cosa remota, i no la desitgem. Nosaltres creiem com Esquerra Republicana que quant millor, millor; però és una possibilitat que es contempla en tots –en tots, en tots– els especialistes i organismes europeus, la fallida de l'Estat espanyol. Allò que tant temen –no poder pagar nòmines, no poder pagar pensions– pot passar. Aquesta és una realitat, per molt que es vulgui dir de la seguretat de l'Estat.

I, per tant, senyor Mas, si el «no» de l'Estat és contundent, que ho serà, o la indiferència és la bandera que s'exhibeix, vostè, el seu Govern i aquest Parlament i el partit que el secunda i Esquerra Republicana i qui s'hi vulgui afegir haurem de fer un pas endavant.

I al PSC els voldria dir que encara hi són a temps –hi són a temps. M'ha sorprès quan avui s'ha citat un teòric del catalanisme com Vicens Vives... Però miri què deia, per exemple, Pi i Margall: «Desenganyí's» –deia Pi i Margall–, «el Govern és una qüestió federal dels concerts econòmics.» Perquè aquesta és la sobirania, fins i tot aquells que defensen un model federal o confederal, no-independentista com és el cas d'Esquerra Republicana, saben que el respecte i la relació de tu a tu és l'única relació possible.

Senyors del PSC, encara són a temps de votar el punt 4, les lletres *a*, *b* i *d*, perquè estem parlant de gestionar tots els impostos de l'Agència Tributària única i pròpia, i de la quota a negociar amb l'Estat; és a dir, l'aportació catalana a l'Estat. I aquest és el cor de la qüestió. Aquest és l'esquelet. Aquests són els fonaments. I, des d'Esquerra Republicana, els demanem que encara hi són a temps. Quan aquesta tarda votem, vostès tenen l'oportunitat, encara, de fer costat a la proposta més realista i en aquests moments més necessària per al nostre país.

Si no ho fan, és ben legítim. És ben legítim que vostès optin per la bona relació, la relació amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, la relació amb el carrer Ferraz, com ha fet la senyora Sánchez-Camacho, ho ha fet amb la contundència que li és característica, però és legítim voler optar per una relació amb el PSOE o amb el PP, però crec que, en aquests moments, el que s'imposa és pensar en els interessos de la gent treballadora, les classes mitjanes d'aquest país. Perquè,

d'altra banda, deixi'm que els digui que no és dolent que hi hagi grups avui que votin en contra.

Miri, l'ambigüitat no juga a favor de la credibilitat d'aquesta institució. Ja hem fet massa equilibris i massa exercicis de funambulisme en el passat. Hi havia la temptació d'aigülar el text per incloure tothom. No ha estat la postura d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'aquí el punt 4 i d'aquí que alguns partits s'han despenjat del punt 4, del que avui votarem, on es demana la clau i la caixa. Hi ha fatiga, hi ha escepticisme al carrer; és evident. Hi ha escepticisme perquè saben la dificultat del que avui estem dient aquí, de la dificultat d'aconseguir-ho; perquè saben de la dificultat de la conjuntura econòmica; però, sobretot també perquè han estat, molts ciutadans d'aquest país –la majoria, per no dir tots, ho han estat–, testimonis d'un excés de tacticisme, i de textos que s'aprovaven i que cadascú, l'endemà o al minut després, en feia una lectura diametralment oposada; cadascú feia una lectura diametralment oposada al que s'aprovava. Per això Esquerra Republicana hem estat contundents, clars i durs en exigir dues coses: que quedi ben clar que és l'Agència Tributària catalana qui recapta tots els impostos i després negocia amb Madrid, i, la segona qüestió, que en el grup de seguiment i de suport al Govern en la negociació hi siguin els grups parlamentaris que donin ple suport. I la meua pregunta és: «Senyors del Grup Socialista, vostès es quedaran fora del grup de seguiment de negociació amb Madrid? Vostès?» Crec que és un error, i errors com aquests crec que s'imputen al saldo negatiu del país.

I acabo. Senyor Mas, què més ha de passar, què més ens ha de passar en aquest país perquè vostè assumeixi plenament que l'únic camí és el de la sobirania total i completa, que és el de la independència? Sabem perfectament que és difícil. Sabem perfectament de les amenaces que representa, però, malauradament, i li ho dic, no m'alegro del que pugui passar en negatiu, però malauradament serà l'únic camí.

Vostè, senyor Mas, té majoria en aquesta cambra més enllà de la seva legítima proposta de pacte fiscal, en la línia del concert. Si això no surt bé..., ja li ho dic ara: si això no funciona, senyor Mas, vostès té majoria, vostès té el confort i un creixent suport social que l'estem veient no només demoscòpicament, l'hem pogut viure en el debat que avui estem fent, sobre el text que avui aprovarem sobre el concert econòmic, com sindicats, patronals, entitats veïnals; entitats de tot tipus han agomolat i han donat suport sistemàticament a aquesta proposta. Han evolucionat i han canviat, i han vingut a la posició del concert econòmic.

Senyor Mas, vostès té una majoria. Vostès té la possibilitat de canviar el rumb de la història. La història ens la volen marcar des de Madrid. «Qui paga mana», deia al principi, quan citava Trias Fargas. Vostès té una oportunitat. Sàpiga, senyor Mas, que tindrà Esquerra Republicana al seu costat si es tracta d'avançar cap a una Catalunya sobirana, lliure, independent i solidària, que pugui fer la inclusió social dels seus ciutadans. Ens tindrà al costat, però també sàpiga que el camí és difícil.

I sàpiga, senyor Mas, que d'aquí a la consecució amb èxit d'una proposta de concert econòmic hi ha dos anys de molt patiment de la nostra gent. Hi ha dos anys de molta dificultat, i no es pot allargar aquest procés. Aquest procés de negociació no el podem allargar. Necessitem respostes clares.

I, senyor Mas, sap perfectament que Esquerra Republicana de Catalunya hem defensat, com he dit moltes vegades avui mateix, la proposta del concert econòmic. Però també sap que el nostre objectiu és no haver de demanar mai més, ni pidolar mai més, és que Catalunya es valgui per si mateixa. Perquè això és el tarannà català: espavilar-se, treballar... Que aquest és un país que es mereix molt més. És un país de gent treballadora i de gent emprenedora, que té moltes possibilitats i molta potencialitat, i els ho podem donar, sempre que en aquesta cambra estiguem a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable conseller, diputats i diputades, autoritats també que ens acompanyen, convidats..., en primer lloc, com han fet altres portaveus en aquesta tribuna deixi'm que tingui un record per les víctimes de l'incendi de l'Empordà i un record especial, i sobretot el suport d'aquest Parlament, i del nostre grup en especial, amb tots els servidors públics, bombers, policies, exercit, protecció civil, tots els ciutadans i ciutadanes, alcaldes, alcaldesses que han treballat per apagar aquest incendi que encara, a hores d'ara, estan allà, mentre nosaltres debatam avui sobre aquest tema.

«Mas-Colell confirma el rescat», «ni rica ni plena», «Cataluña pide su rescate», «Mas, pide el rescate», no els han fet cas, no han posat la línia 4 ICO?, no han dit que era una ajuda financera molt favorable? Els diaris, les portades, la realitat és que vostè, senyor Mas, ha demanat el rescat, perquè som incapaços de pagar les factures, els deutes i els bons patriòtics que vostès i el tripartit anterior que vostès van refinançar, van emetre.

Señoras y señores, Cataluña hoy está rescatada, como Valencia, sí, como la Comunidad Valenciana, sí; como Murcia, sí, como Murcia, y como lamentablemente muchas otras comunidades autónomas. Porque no sé si ustedes saben que estamos en una crisis de ingresos, y no sé si ustedes saben que hay una crisis del euro y de la deuda, y de España, y de Italia, y de Portugal, Grecia e Irlanda que están intervenidas. No sé si todos ustedes, señorías, lo saben. Lo digo porque como la culpa es de Madrid y de otras comunidades autónomas, pero nosotros estamos rescatados como Valencia, como Murcia, y no otras comunidades autó-

nomas, supongo que la culpa será del chachachá... La culpa es de los demás.

Pues no, hoy deberíamos estar hablando aquí de la intervención de nuestra comunidad autónoma por la mala gestión de gobiernos anteriores y actuales. Porque cuando a uno le rescatan por no poder pagar su deuda y tiene más gastos que ingresos, hay que mirar a sus gestores, no al horizonte, y ustedes miran al horizonte. Es más, con este tono casi eclesiástico que ha tomado esta sesión, parece que estamos como siempre apelando a la historia. No, mire, la historia es que hoy Cataluña... –ya sé que ustedes no querían que se supiera hoy, pero se sabe–, Cataluña va a ser rescatada por la incapacidad y la mala gestión de la Generalitat, igual que la Generalitat Valenciana, igual que Murcia, e igual lamentablemente, insisto, que dicen que van a ser otras comunidades. Y seguramente, lamentablemente igual de la mala gestión del Gobierno anterior de España y del actual Gobierno incapaz de sacarnos de este agujero.

Por tanto, este país está hecho un desastre, y Cataluña lidera el desastre, porque tiene el 30 por ciento de la deuda autonómica, en términos absolutos. Pero ustedes no quieren hablar de esto; ustedes quieren hablar al horizonte, culpar a los demás para que no les miren a ustedes. Pues miren, nosotros subimos a esta tribuna para juzgar también por qué hemos llegado a esta situación. Porque la Cataluña intervenida tiene seis niveles administrativos. Ustedes han sido, señor Mas, incapaces de fusionar ni un ayuntamiento; incapaces... –a pesar de que este grupo se lo ha pedido mil veces–, incapaces de suprimir los consejos comarcales que cuestan 560 millones de euros; incapaces ni siquiera de fusionar un canal de televisión autonómico con otro cuando tenemos seis; incapaces.

Pero han sido capaces de recortar en sanidad. Han sido capaces de cerrar hospitales los fines de semana. Han sido incapaces de cerrar escuelas. Han sido incapaces..., o han sido capaces, muy valientes, de quitar una hora cada día en la escuela pública. Que valientes son ustedes para recortar en sanidad y educación que es el principal objetivo de autogobierno de Cataluña. No que tener embajadas ni canales de televisión ni construcciones nacionales: tener sanidad, educación y servicios sociales. Ese es el objetivo de un país descentralizado y de un país autonómico o federal: descentralizar para dar mejor servicio al ciudadano. Y ustedes descentralizan para dar peor servicio al ciudadano, para dar más deuda, y para endeudar más a los ciudadanos; para subir impuestos, eso sí, para construir desde la autonomía la nación catalana. Ese es el objetivo principal de esta agenda propagandística a la que nos lleva este debate hoy. ¿Qué sentido tiene hablar hoy de esto, cuando realmente estamos ante una intervención del Gobierno de la Generalitat y de muchas comunidades autónomas que vendrán?

Por tanto, nosotros sí queremos hablar de esto. Es más, quisimos hablar incluso en este pleno, cosa que salvó Esquerra Republicana, de la corrupción que puede acechar en un caso muy grave de corrupción a la Generalitat. Quisimos que viniera el presidente Mas a hablar del 3 por ciento, y del 3,3 millones de euros que le ha pedido el juez como responsables civiles del

caso Palau, del expolio, expolio del Palau. Pero de eso ustedes no quieren hablar para que los ciudadanos no lo sepan. Y Esquerra Republicana, ¿eh?, no solo hacen un pacto por el concierto económico, sino también por el desconcierto informativo, para que no se sepa nada de lo que pasa y de lo que se llevan algunos, de esto no quieren hablar. Pues bien, ya que tenemos pocos minutos, pero estamos aquí, que sepan los ciudadanos que en esta tribuna no se sube a hablar de la corrupción, no se sube a hablar de lo que se llevan algunos y las concesiones o las comisiones a cambio de concesiones, pero claro, hay que hablar de la LOFCA del 2014, señores. Estamos hoy aquí reunidos, mientras intervienen a Cataluña y nos van a intervenir en breve, mientras esto se tiene que debatir en el 2014, con el resto de comunidades autónomas y con el Gobierno de España. Nos miente sistemáticamente este Gobierno diciendo que esto depende de nosotros.

Yo no sé si ustedes tienen pensado brindar con cava cuando acabe esta sesión, como en el Estatut, pero es que recuerda muchísimo aquel proceso, aquel proceso de ciencia ficción, de política ficción, justo lo que decía el señor Tarradellas, citando a expresidentes, que no había que hacer, la política ficción. Pues ustedes hacen política ficción para generar frustración y para decirles a los ciudadanos que la culpa no es de que yo me gaste el dinero más del que tenga, la culpa no es de la corrupción, la culpa no es de tener más niveles administrativos, la culpa no es, en definitiva, de los malos gestores, la culpa es de los demás.

Pues no, oiga, la culpa cuando uno tiene autogobierno también tiene culpa, parte de la culpa, y si el Gobierno de España tiene parte de la culpa de lo que está pasando en España, ustedes tienen también parte de la culpa de lo que pasa en España, y en Cataluña concretamente casi toda, porque tenemos muchas competencias y casi 40.000 millones de presupuestos.

Por tanto, nosotros subimos a esta tribuna –y lo digo porque tengo muchísimo menos tiempo, por tanto, no podré exponer cada uno de los puntos de nuestro modelo– para debatir hoy, que es lo que se debate, si queremos que en 2014 de la mano de las comunidades autónomas, del Gobierno de España, mejoremos la financiación autonómica y vayamos hacia un modelo alemán, o si vamos hacia un modelo de Yugoslavia. Ese es el debate hoy.

¿Qué quieren ustedes, un modelo yugoslavo, de confederación y de conflicto, o quieren un modelo alemán federal, transparente, de colaboración entre *Länder* y federación, o en este caso entre autonomías y estado? ¿Qué quieren ustedes? Esto es lo que votamos hoy: el modelo *Convergència* - Esquerra, que es el modelo yugoslavo, y el modelo europeo avanzado alemán, es el que queremos desde *Ciutadans*. Es muy sencillo. Esto es lo que se vota aquí. Si queremos algo imposible para luego echarle la culpa a los demás o si queremos algo viable que mejore el sistema para Cataluña, para el conjunto de España y que nos sitúa en el equivalente a los países federales de otras partes del mundo. Este es el debate, sí, simplificándolo.

Pero hoy, el señor Mas nos lleva a copiar los cupos forales vascos. Por provincias ya ha visto que no, que no les interesa, lo de las provincias. Porque digo, porque son cuatro provincias, no es una comunidad autónoma, son cuatro provincias y cuatro cupos, en definitiva, pactados a través de unas diputaciones forales. Eso no lo explican. Ustedes mienten y encima manipulan y esconden la verdad. Pero ese modelo..., ese modelo que ustedes quieren copiar no lo explican: no explican de donde parten, no explica qué sentido tiene y no explican que Europa va justamente en el sentido contrario de los cupos forales feudales, que va en el sentido de la federación Europea y en el sentido de la unificación fiscal.

Por eso *Ciutadans* plantea hoy aquí un modelo alemán y federal, porque va en la línea de una España y de una Europa que tienen que avanzar hacia ese modelo federal; lo contrario es lo más antifederal. No hay nada más antifederal que un cupo; no hay nada más antifederal y de colaboración y descentralización que un cupo, porque es volver al pasado, es volver al sistema feudal.

Por tanto, nosotros no vamos a legitimar..., no solo eso, sino que votaremos en contra de todos aquellos puntos que nos lleven al pasado y votaremos a favor de los puntos que nos lleven al futuro. Ese es nuestro modelo, ese es el debate hoy. Aquí nos quieren vender que el modelo que plantea *Convergència* y Esquerra es mejor para Cataluña; no, déjenme que les diga que el modelo que ustedes plantean es el modelo contra los catalanes y contra Cataluña.

Y déjenme que les explique por qué. Porque es el modelo inviable que va a suponer que no tengamos mejor modelo. Y, en cambio, el modelo viable que hoy presenta *Ciutadans* es un modelo viable aquí, viable con el conjunto de comunidades y con el Gobierno de España, que nos aportaría más recursos, más transparencia, más corresponsabilidad fiscal; en definitiva, un mejor modelo. Pero ustedes prefieren el no por respuesta para ir hacia esa transición nacional que ya nos explicaba muy bien el señor Mas.

Por tanto, no importa la financiación autonómica, no les importa la sanidad, la educación; ustedes lo que quieren es una agenda de construcción de un estado, y, por tanto, este es otro paso más en la agenda para legitimar su victimismo: «Prefiero pedir lo que no me dan que pedir algo y que me lo den. Hombre, es que, como me lo den, me desmontan.»

Pues, miren, lo que nosotros pedimos hoy aquí les aseguro, léanselo, que va a ser el modelo más parecido a lo que se aplique cuando se revise la LOFCA en 2014. Creo que nuestro modelo es el que más se va a parecer a esa evolución de la LOFCA de 2014. Un modelo viable. Pero ustedes han optado por el callejón sin salida para quejarnos de que hay un muro. Oiga, si usted ya lo sabe; si usted sabe que ese modelo es inviable. Y, mientras, no hablamos de recortes; mientras, no hablamos de subidas de impuestos; mientras, no hablamos de corrupción... Esa es la agenda mediática a la que nos ha traído el Gobierno de Artur Mas.

Por tanto, señor Mas, para acabar, porque se me acaba el tiempo, aunque es un tema en que nos gustaría a

todos tener más tiempo, simplemente debo recordarle una cosa: el proceso del Estatut y también otros procesos electorales de otras comunidades autónomas..., cuando alguien nos mete en un camino sin saber el final de camino o buscando una frustración y un enfrentamiento al final del camino, el responsable máximo del enfrentamiento, del fracaso posible de eso es el que nos lleva por ese camino. Y el que lleva el timón, el que nos ha metido en la agenda mediática, incluso hoy, ¿eh?, que nos intervienen, pero hablamos de esto, es usted. Por tanto, el responsable de un fracaso..., ya sé que usted nos dirá que la culpa es de Madrid, y de los andaluces, como dice el señor Duran, y de no sé quién más se inventarán, pero la culpa exclusivamente será de ustedes y de sus socios, de aquellos que los acompañen por un camino sin salida.

Y le recordaremos cada día, señor Mas, desde hoy hasta que se negocie esto, ya veremos cuándo, que hay un modelo viable...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...al lado –vaig acabant, senyora presidenta–, que hay un modelo viable al lado, presentado en esta cámara, posible, federal y mejor para Cataluña.

Y se lo recordaremos cada día. Porque si usted fracasa, algunos le darán apoyo, y usted dirá que la culpa es de Madrid, pero otros le recordaremos que la culpa es suya, porque usted ha escogido un camino que perjudica claramente a los catalanes, un camino que perjudica a una mejora del sistema de financiación que nosotros planteamos.

Por tanto, señor Mas, usted será el responsable del fracaso si no hay acuerdo, porque uno no plantea batallas si no sabe que por lo menos puede ganarlas. Usted plantea una batalla para que la pierda y cuanto peor, mejor.

Ese camino que usted...

La presidenta

Senyor diputat!

Albert Rivera Díaz

...empieza ahora –acabo, presidenta–, ese camino que usted quiere empezar hoy, que irá de la mano de los republicanos e independentistas de Esquerra, ese camino, es un camino sin salida que llevará a la frustración de muchos catalanes.

Mientras, seguiremos hablando de esto, no hablaremos de la gestión diaria, porque ustedes hacen una cosa muy bien –acabo, presidenta–: a ustedes no les gusta gestionar, a ustedes solo les gusta reivindicar. Y autogobierno significa gestión. Porque ya está una autonomía desarrollada, porque ya estamos en una España autonómica y ya no hace falta reivindicar; es el mo-

mento de mejores gestores. Quizá necesitamos un rescate, pero rescate de gobiernos irresponsables, malos gestores, que despilfarran y a la vez culpan a los demás de los desmanes de su Gobierno.

Gracias, señora presidenta, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, honorables consellers, conselleres, diputats, diputades, fins divendres, senyor president, no estaran extingits els incendis a l'Empordà i el fet que en aquests moments estiguem celebrant aquest Ple aquí, al Parlament de Catalunya, quan l'Empordà encara fumeja, quan hi ha hagut quatre morts i molts ferits que encara són als hospitals, és trist i irresponsable. Avui seria un dia, senyor president..., que vostè i tots estiguéssim pendents de l'Empordà, a primera línia, per solucionar els problemes de l'incendi que s'han generat, tan greus, a l'Empordà.

Vam demanar des de Solidaritat Catalana per la Independència que es posposés uns dies aquest Ple, fins a l'extinció total dels incendis, però aquest Govern de la Generalitat ha decidit prioritzar l'agenda mediàtica als problemes que realment té el país, passar per damunt de la gent i de la terra.

El juliol de l'any 2009, no sé si se'n deu recordar, senyor Artur Mas, va haver-hi uns incendis, també, va haver-hi uns incendis a Horta de Sant Joan, i s'havia de celebrar un ple igual que el que estem celebrant aquí, sobre el model de finançament –llavors era el cinquè pacte fiscal, ara anem pel sisè. Hi va haver un grup de l'oposició que va demanar que es posposés aquell Ple per poder expressar el condol a les persones que havien mort i a les seves famílies, que havien mort en l'incendi d'Horta de Sant Joan. I era el Grup de Convergència i Unió i era vostè mateix. Aquella vegada es va atendre la petició i es va posposar el Ple. Avui aquest Ple no s'ha posposat. Ho tornem a dir, considerem que és trist i que això mostra la cara més cínica de la política, aquella cara que els ciutadans rebutgen, aquella cara a què els ciutadans diuen «prou».

En tot cas, vostè ha imposat que estiguem aquí. Doncs, molt bé, parlem del que hem vingut a parlar aquí. Deia Joan Fuster, patriota dels Països Catalans, que el nom fa la cosa. I la cosa fiscal, senyor president, vostès l'han rebaixat i l'han canviat tantes vegades de nom que al final, en lloc de fer la cosa, l'hem desfeta, la cosa.

Recordi, en campanya electoral, com en deien: «sobirania fiscal». Quan van arribar al Govern de la Generalitat ja li van canviar el nom, ja en van dir «concert econòmic per aconseguir un nou pacte fiscal». Quan van començar a pactar amb el Partit Popular ja en van dir «pacte fiscal en la línia del concert econòmic». Quan va guanyar Rajoy, al Govern espanyol, ho

van reduir a «pacte fiscal». I avui, a pocs dies de la intervenció de Catalunya per part de l'Estat espanyol, el que estem fent aquí és fonamentalment un pacte mediàtic; el que estan fent vostès, aquí, amb el PSC, amb Iniciativa, amb Esquerra Republicana, és fonamentalment un pacte mediàtic, en la línia d'un model de finançament que, com acabarà?, en un model de règim comú.

Per què? Perquè manté la col·laboració amb l'Agència Tributària espanyola. I què farà? Doncs, és la proposta del senyor Duran i Lleida: que s'incorporin membres de l'Agència Tributària espanyola a l'Agència Tributària catalana; la proposta Duran i Lleida que està negociant en aquests moments amb el Partit Popular.

I, a més a més, no rebaixa pràcticament l'espoli fiscal. Per què? Perquè mantenen vostès el principi d'ordinatitat i la solidaritat massiva a totes les comunitats autònomes de règim comú, que es seguiran beneficiant dels nostres impostos.

Això no és concert econòmic, i per això dóna suport el PSC a molts punts d'aquest model. Això no és independència fiscal, i per això dóna el suport el PSC a molts punts d'aquest model.

I si no és concert ni independència fiscal, per què ho fan, això? Doncs, ho fan perquè s'ha de fer veure que fan alguna cosa. Ho fan perquè ha de semblar en els propers dos anys que estan fent alguna cosa mentre la gent pateix, mentre la gent té dificultats, mentre la gent necessita altres sortides, que no és tornar a fer el mateix que ja hem fet sempre.

Vostè deia, senyor Artur Mas: «És un ple històric.» És un ple històric perquè avui s'anuncia la intervenció de Catalunya per part de l'Estat espanyol. Perquè per la resta portem cinc pactes fiscals, és a dir, hi ha hagut, en tot cas, cinc plens històrics parlant de pactes fiscals, i dos estatuts d'autonomia de Catalunya, que cap d'ells ha servit, ni els pactes fiscals ni l'Estatut, per acabar amb el robatori fiscal de 16.000 milions d'euros que patim a mans de l'Estat espanyol. I que no acabarem amb aquest robatori fiscal dins d'Espanya, no acabarem amb el robatori fiscal continuant dins d'Espanya, senyor president.

Diu vostè: «Un 76 per cent de la ciutadania a Catalunya està a favor del concert econòmic.» Doncs, miri, un 90 per cent de la ciutadania a Catalunya creu que és impossible el concert econòmic dins d'Espanya. Nosaltres estem en aquest 90 per cent. Nosaltres ens quedarem avui sols aquí, al Parlament de Catalunya, representant el sentit comú del 90 per cent de la ciutadania de Catalunya que diu que és impossible això dins d'Espanya. Efectivament. I per això la gent cada vegada diu més sí a la independència i per això cada vegada més la gent ens està exigint als partits polítics sobiranes que fem un front nacional per fer la transició a la independència i no projectes impossibles. Un 90 per cent! Aquests són els que nosaltres representarem avui aquí amb coratge i honestat, en el Parlament de Catalunya.

I, a més a més d'impossible, és que vostès van a contrapèl, senyor president, perquè el dia que s'anuncia

la intervenció per part d'aquells que ens emmanillaran econòmicament, és a dir, els «macarres» del Partit Popular, com els anomena el seu Govern, aquest dia, vostè els proposen als que ens volen emmanillar que ens donin la clau de les manilles.

Això, senyor Artur Mas, cada vegada es torna més insòlit i més impossible. I, a part, perdem un temps preciós. Aquí s'ha reconegut obertament. Fins d'aquí a dos anys –fins d'aquí a dos anys– no es tornarà a parlar de la negociació del model de finançament. En aquests dos anys, ens juguem portar el país a la liquidació. En aquests dos anys, mantenint aquesta línia, porten el país a la liquidació i a la ruïna.

Deia Joan Sales: «Portem cinc-cents anys, els catalans, fent l'idiota. I de què es tracta, doncs, de deixar de ser catalans? No, de deixar de fer l'idiota.» Els catalans ja portem cinc pactes fiscals i dos estatuts d'autonomia intentant acabar amb el robatori fiscal. I, doncs, què hem dem de fer? Deixar d'intentar acabar amb el robatori fiscal? No, deixar de fer l'idiota; deixar de fer cinc pactes fiscals, dos estatuts d'autonomia, i ara anem pel sisè pacte fiscal. Amb paraules i parafrasejant el patriota Joan Sales.

L'autonomia, senyor Artur Mas, només ens ha portat a l'«autonomisèria», aquí és on ens ha portat l'autonomia. No n'hem tingut prou amb cinc pactes fiscals, tornem al següent.

Tenim pressa, tenim molta pressa. L'única solució als problemes que avui té el país es diu «independència política». I això es pot començar a fer des d'ara, com des d'ara ho fa Escòcia, com des d'ara ho fa Flandes, com des d'ara ho fan tots els països que veritablement volen progressar.

Tenim molta pressa perquè hi ha 840.000 aturats, senyor Artur Mas; perquè hi ha la meitat dels joves catalans que estan a l'atur; perquè la pobresa està amarant a centenars de milers de persones. Moltes d'elles estan buscant menjar desesperadament en aquests moments. Hi ha molts avis i àvies que estan sostenint amb la seva pensió l'economia familiar dels seus fills que estan a l'atur. És una situació desesperada, la que està patint avui el país! No sé si vostès la noten o la noten les seves famílies, però és una situació desesperada la que està avui patint el país. I no tenim dos anys per perdre amb falses negociacions, després de cinc intents i dos estatuts, no tenim temps per perdre.

Li ho vaig dir, senyor president, vostè ha de decidir ser com Múrcia i fer de Múrcia o ser Holanda i fer d'Holanda; ser una comunitat pobra i intervinguda com és Múrcia o ser l'Holanda del Mediterrani. Sí, sí, l'Holanda que es va independitzar d'Espanya, l'Holanda que es va fer rica i plena, l'Holanda que ha aconseguit uns nivells de prosperitat, l'Holanda que no està intervinguda ni per Europa ni per l'Estat espanyol, ja mai més.

Nosaltres podem ser l'Holanda del Mediterrani, nosaltres podem ser un país ric i pròsper; només cal que tinguem confiança en nosaltres mateixos i ens ho proposem. L'Holanda del Mediterrani o Múrcia, o un Valcàrcel qualsevol. Aquest és el dilema que avui té el

país. I vostès segueixen optant, intentant una vegada més reformar aquest Estat espanyol impossible.

Per patriotisme, per sentit de país, nosaltres direm no a aquest nou intent de reforma de l'Estat espanyol impossible, per dir un sí clar, un sí honest, un sí coratjós a la independència; un sí perquè vostè ens convoqui, als partits polítics, i fem la transició a la independència; un sí a favor de l'Holanda del Mediterrani, un sí a favor del progrés, un sí a favor de la Catalunya rica i plena que anhela el nostre himne.

Aquest és avui el nostre vot de futur, un vot d'esperança. I sé que aquest vot no de futur, d'esperança, aquest sí a la independència, ens costarà el silenci mediàtic. Ja ho sé. Ja ho sé, que ens costarà el silenci mediàtic. Ja ho sé, que ens costarà el boicot de mitjans de comunicació als quals vostès subvencionen.

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant...

Uriel Bertran Arrué

Acabo, senyora presidenta. Per això demano als ciutadans de Catalunya que estiguin d'acord amb les propostes que avui hem expressat aquí, de Solidaritat Catalana per la Independència, que ens permetin, que ens ajudin que arribin a tots els racons del país. Només ens tenim el poble per salvar-nos el poble.

Com deia l'expresident de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol, o misèria o independència, o ens reduïm al no-res o independència. Faci-li cas. És cert que a ell li va costar vint-i-tres anys arribar a aquesta conclusió. Esperem, senyor Artur Mas, que, pel bé del país, perquè tenim molta pressa, a vostè no li costi gaire temps.

Per la independència i per fer la transició a la independència, nosaltres li tindrem la mà estesa.

Visca Catalunya lliure!

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies. Molt honorable president de la Generalitat, molt honorable presidenta, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, jo també vull començar donant el meu condol a les víctimes dels incendis de l'Alt Empordà i desitjar la recuperació dels qui estan ferits, que es recuperin al més aviat possible, i també el meu agraïment, el nostre agraïment a tots els qui han fet possible que el foc estigui sota control i en vies d'extinció.

Dit això, vull expressar el meu ple suport a la Proposta sobre el pacte fiscal que avui aprovarà el Parlament de Catalunya; és una proposta que té una àmplia majoria que la recolza, i això entenc que és fruit de la voluntat ferma del Govern, i també de la bona predisposició de diferents forces polítiques, per arribar a una propos-

ta de consens. Les motivacions que em porten a donar aquest ple suport són diverses, i les puc resumir en dues.

La primera és que tinc la convicció que, quan el president de Catalunya ens demana que li fem costat en una qüestió de país tan important com aquesta, el nostre sentit d'estat ens porta a ser-hi, a fer tots els esforços per ser-hi. I celebro enormement que s'hagi afegit també una majoria catalanista a la proposta, i especialment permeti'm dir, doncs, que celebro la forma com han portat les negociacions tots plegats, i especialment també Esquerra Republicana, amb una magnífica intervenció com ha tingut el diputat Joan Puigcercós en aquesta cambra avui, fa uns minuts.

La segona raó és també perquè penso que el concert econòmic no és un fi en ell mateix; és un pas endavant en el veritable objectiu que defensem des de la democràcia catalana, que és l'assoliment d'un estat català en el si de la Unió Europea. Llavors, doncs, estem parlant de sentit d'estat, estem parlant d'unitat del catalanisme polític, estem parlant d'avançar cap a la independència, i, com vostès comprendran, tots aquests són els principis i les línies d'actuació que he estat defensant des del primer dia en aquest Parlament, i això fa que em senti molt còmode avui formant part d'aquesta majoria que dona suport a aquesta proposta de pacte fiscal. M'hi sento molt còmode i, a més a més, també desitjo que serveixi per iniciar el procés cap a la independència de Catalunya.

També vull fer referència al fet que hem de ser exigents, hem de ser exigents amb el calendari de les negociacions; no es pot allargar massa. Vostè, president, consellers, saben que no es pot allargar massa, perquè el finançament de Catalunya –i ho saben millor que ningú– és una qüestió d'urgència, és una qüestió d'emergència, i a més a més també perquè –s'ha dit aquí– la societat catalana ja arrossega massa frustracions. I, per tant, doncs, espero que hàgim après tots plegats la lliçó de l'Estatut i que no es converteixi això en unes negociacions eternes, amb posteriors escapçades de les nostres aspiracions.

Per acabar, presidenta, desitjar sort i encert al president i als responsables de les negociacions amb el Govern central. Estic convençut que actuaran amb una màxima diligència i amb responsabilitat, amb el sentit de la responsabilitat que s'ha de tenir en aquestes qüestions, i a més a més sent conscients que no només estan defensant el finançament de Catalunya, sinó també la dignitat del nostre país.

Moltes gràcies, il·lustres diputats i diputades, presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

Oriol Pujol i Ferrusola

Gràcies, presidenta. Senyor president, vicepresidenta, consellers, conselleres, diputats, diputades, autoritats,

diferents entitats i convidats que ens acompanyen, d'entrada, com han fet tots els grups, no estranyarà a ningú que des de Convergència i Unió transmetem també des d'aquí el condol a les famílies de les víctimes, desitjar una pròspera i una ràpida recuperació dels ferits, així com l'agraïment a tota la feina que s'ha fet i la que es continua fent de tots els servidors públics; tots, des del més petit dels regidors fins, al capdavant, als consellers i gent amb responsabilitat sobre la matèria.

S'han dit moltes coses, i probablement la meua intervenció serà molt coincident, i m'atreveixo a dir que en aquest sentit coincidir no és estrictament dolent, no?, però, certament, probablement l'actualitat obliga a començar per aquí. Les notícies i novetats que avui coneixem, que ahir també ja coneixíem, fan que el debat d'avui no només sigui gens sobrer –gens sobrer–, sinó que el fan encara més necessari. Ja d'entrada ho plantejo així, aprofundint, crec, en un diagnòstic molt compartit en el conjunt del país, i en aquesta cambra també: el model actual no dona més de si. Al contrari, ens ha acabat abocant ja a l'asfixia financera i al fet possible –al fet possible, dic– d'haver de recórrer al Fons de liquiditat.

Per què està justificat el plantejament que fem d'un nou model que, a més a més, suposi un canvi total dels que s'han tingut fins ara? Doncs, en gran part perquè avui Catalunya viu en un mar de contrasentits totals i prou actuals. Alguns mitjans avui assenyalen amb prou encert..., el País Basc obté ara fa uns dies una qualificació sobre el seu deute, feta per Standard & Poors, de dos graons, de dos graus millor per sobre del *rating* de la mateixa Administració de l'Estat, i entre tres i cinc graons per sobre del *rating* de les altres comunitats autònomes, per exemple de Catalunya. I en un altre extrem es manifesten recentment dirigents, per exemple, d'Extremadura explicant que no hauran de recórrer al Fons de liquiditat, el mencionat «rescat», perquè tenen prou recursos, d'acord amb les transferències que els arriben de l'Estat. Una comunitat autònoma rica, que va destacadament millor que la resta; una altra comunitat autònoma netament receptora, que ja en té prou amb tot el que li arriba, i, enmig de tot això, Catalunya i el contrasentit que això suposa, que ens aboca, a parer nostre, a dos principis. Fixin-se: cadascú defensa el que li toca i el que és millor per a ell, i en aquest espai Catalunya necessita el que no ha tingut fins ara.

Moltes de les expressions que ahir ja se sentien –se sentien ahir, però ja fa temps que se senten–, «humiliació», «dignitat», «necessitem el que és nostre», «volem i podem viure del nostre esforç, del que generem», moltes d'aquestes expressions i d'aquesta gent que les pronuncia haurien de trobar avui aquí una oportunitat i una esperança. I, lluny de donar la raó a aquells que pretenen fer veure que el debat del pacte fiscal ha quedat superat per les circumstàncies, pels fets, pel mateix Fons de liquiditat, penso que ens cal dir que és més oportú que mai i més entenedor que mai.

Entre territoris que van destacadament millor que la resta, ja sigui pel seu propi model, per tenir articulat un superàvit fiscal o pel que sigui, no pot aparèixer una Catalunya que, primer, fa més ajustos i contencions que ningú, arribant fins i tot a prestar menys serveis que ter-

ritoris receptors nets de recursos; segon, una Catalunya que ha actuat sobre els ingressos, determinant, tristament, probablement la major pressió fiscal que existeix avui a tot l'Estat sobre els seus ciutadans; una Catalunya que previsiblement haurà de sol·licitar el Fons de liquiditat, i a més a més, sobre tot això, una Catalunya que suporta cada any i els catalans suporten cada any un dèficit sobre la seva esquena, fiscal, amb l'Estat, d'entre el 8 i el 8 i mig per cent del seu PIB. Això no té sentit, això no té cap sentit, i continuar permetent-ho només s'entendria des de l'òptica d'aquells que voldrien empetitir Catalunya, que en el fons la voldrien deteriorar i, sí, efectivament, aquells que la voldrien fer residual.

Pensava que era oportú assenyalar l'actualitat que a voltes ens aclapara per dir rotundament que el plantejament del pacte fiscal és més necessari que mai. L'actualitat permet també subratllar la transcendència del debat i del que puguem acordar. Avui exercim un acte de sobirania, avui s'inicia un relleu històric, relleu d'un model, relleu de tot el que va suposar el procés de transició, relleu del règim comú, relleu fins i tot –confessem-ho– d'un cert acomplexament. Avui s'inicia un relleu històric perquè el que fem en gran part és entroncar-lo amb el dret a decidir; dret a decidir sobre allò que darrerament, avui també, condiciona totalment el present i el futur del nostre progrés i del nostre benestar.

També entronca, tot això, també està empeltat –podríem dir-ho així– amb el compromís que va sorgir de molts i molts i molts catalans que ens van transmetre el 10 de juliol del 2010, ens van transmetre literalment «som una nació, nosaltres decidim». Diverses persones manifesten sovint que el procés de l'Estatut va ser fallit, que no va servir de re. Avui convé dir que el que d'aquí a una estona acabarem aprovant aquí, que el que d'aquí a una estona acordarà el Parlament de Catalunya no hauria estat possible sense tot el periple del procés de l'Estatut. Ens van fer caure, sí, ens van fer caure, especialment amb la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, però el mateix dia 10, dia 10 de juliol del 2010, ens aixecàvem de nou amb forces renovades, amb objectius molt més clars i amb molt més gruix com a país. I, malgrat el contrasentit i la contradicció que suposa el que els diré, el viacrucis de l'Estatut ens va ensenyar cruelment que, certament –i és una contradicció–, tenim més autogovern que mai, però també som més dependents que mai. Quina contradicció! No resolde aquest dilema, no resolde aquesta contradicció i no combatre al mateix temps l'ofensiva recentralitzadora que ens acompanya ens abocaria a la residualitat.

La transcendència, per tant, passa per entendre que vèncer el fet d'esdevenir residuals i garantir la pervivència de la nació catalana requereix el pacte fiscal. Afegim a l'actualitat i a la transcendència una diagnosi altament compartida, diagnosi social, política, econòmica. Dit d'una altra manera, i tothom ho ha expressat de la seva, però dit d'una altra manera: gran musculatura de país, amb el convenciment que ens cal un finançament basat en el concert econòmic.

El Parlament de Catalunya no pot quedar enrere del gran consens que ja hi ha al país, que ja hi ha al car-

rer. La política ha de..., la política *hem* d'acompanyar aquesta majoria social sense tacticisme partidista. Que els quedi clar: no és la meua proposta contra la seva proposta, no és la proposta d'un contra la proposta dels altres, no ho és. Precisament un llarguíssim llistat d'entitats –algunes aquí presents–, sindicals, patronals, culturals, camerals, socials..., una amplíssima també representació o suport del poble de Catalunya, aquest 76 per cent del darrer baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió, tot aquest gruix de gent del país ja ens ha marcat el que avui és una ambició de país. Crec, francament, que els partits de la cambra tot això ho han entès, i ho dic perquè m'agradaria entretenir-me una mica en el procés de negociació.

Tot i les discrepàncies i diferències, les coincidències han estat moltes. Per exemple, en la diagnosi de l'asfíxia que patim, tant per part del Partit Socialista com per part del Partit Popular, fins i tot amb una frase del Partit Popular, que diu –ho llegeixo– el Partit Popular, «que el model sortint respongui a l'objectiu de resoldre el problema sistèmic d'insuficiència financera de la Generalitat per atendre les competències del seu autogovern». Sí, sí. O el fet que el dèficit fiscal, també per part del Partit Socialista, del Partit Popular i de molts de la cambra, el fet que el dèficit fiscal amb l'Estat ens hagi suposat un enorme perjudici col·lectiu; això també està assumit. O en els conceptes de solidaritat, també pel mateix Partit Popular, però sobretot per part d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, o el mateix PSC, en el sentit que s'hagi i es pugui limitar la solidaritat en el temps, en la quantitat i en la qualitat, una solidaritat que des del concepte ha de ser una solidaritat al servei del progrés, no una solidaritat al servei de la decadència. I a més a més, per acabar-ho d'afegir, consens també al voltant de l'ordinalitat.

Més enteses, més consensos, i s'han dit i fa temps que es diuen, a prioritzar que els recursos que es derivin d'aquest model vagin destinats a les polítiques socials i al creixement econòmic; això ho diem tots. Però hi ha més: en el cost de l'Agència Tributària, en allò que hem anomenat «la caixa i la clau de la caixa», clarament en aquest sentit, amb Iniciativa i, sobretot, amb Esquerra Republicana. Continuo, però: a acotar el concepte d'aportació catalana, novament també amb Iniciativa i amb Esquerra Republicana. I fins i tot en quelcom que és pràcticament unànime, amb tots els grups: a definir la necessitat d'un nou model, singular, bilateral, fora del règim comú, no com una evolució de l'actual.

Podria continuar, eh?, però és que, en definitiva, el que els vull transmetre és que hi ha hagut una actitud positiva per part, m'atreviria a dir, de tots els grups de la cambra, que ens hauria d'abocar a allò que encertadament va dir el Partit Popular a la primera cimera. A la primera cimera, celebrada i convocada pel president Mas, pel president de la Generalitat de Catalunya, el Partit Popular deia: «Ens comprometem a assumir allò que surti del Parlament de Catalunya, en un exercici profund de democràcia.» I això, dit pel partit que ara governa a l'Estat, és important i ho valorem. Ho valorem sempre que es preservi amb aquesta actitud positiva, i no la de voler fer veure que, per exemple, davant del pagament de les nòmines, cal una genuflexió.

L'actitud positiva, però, que hi ha estat, que hi és, dic, però, que l'actitud positiva no ens ha fet renunciar a ningú als seus principis. Ni tan sols la tot sovint idolatrada unitat no ha tingut el preu de renúncies o de textos ambigus que generessin confortabilitats que acabessin permetent que cada un dels grups pogués exposar coses diferents amb el mateix text. No ens enganyem: el consens buscat en cap cas ha pagat el preu de l'autoengany, no l'hem pagat.

Potser després de dir i celebrar com han actuat els partits fóra també bo exposar el que és el pacte fiscal que confiem aprovar. De totes maneres, jo crec que el molt honorable president i els diferents grups n'han detallat prou clarament els punts. De totes maneres, m'agradaria des d'un altre punt de vista poder explicar allò que no és en el contingut literal.

Què és el pacte fiscal? És un canvi de paradigma de les relacions de Catalunya amb l'Estat. Som una nació, nosaltres decidim.

És un canvi de tornes; ho ha explicat bé el president: és un canvi de tornes. L'Estat fins ara recaptava, feia tota la gestió tributària i aportava a Catalunya. El que ha de ser és que Catalunya faci tota la gestió tributària i, d'acord amb l'aportació catalana, aporti a l'Estat. El pacte fiscal és clarament un canvi de tornes.

El pacte fiscal és un canvi de model. Algú pot veure-hi semblances, fins i tot algú reclama que no n'hi hagin. I, realment, hi han algunes semblances, però també hi han grans diferències amb relació al concert basc, hi són. La més cabdal, la més important –prenguin-ne nota tots–: l'aportació catalana incorpora la cooperació interterritorial, incorpora la solidaritat. Això no passa en el cas basc.

El pacte fiscal és coresponsabilitat duta a l'extrem. El pacte fiscal és eina de recuperació econòmica.

I el pacte fiscal no és la pretensió de canviar Espanya. Sí la de defensar per a Catalunya el que li toca i és millor per a ella. I potser l'actualitat, i la que vindrà, ja li farà veure a Espanya que no és un estat viable tal com està articulat, tal com està plantejat; però cal que l'Estat i Espanya ho vegin amb els seus propis ulls. Però nosaltres sí que hauríem de procurar fer-li veure a Espanya, a l'Estat, que si alguna cosa és el pacte fiscal és la darrera estació coneguda en les relacions entre Catalunya i Espanya. Si alguna cosa és el pacte fiscal és la darrera estació coneguda abans d'entrar en el terreny desconegut.

I, per acabar amb relació al que és el pacte fiscal, i a parer de qui els parla, el pacte fiscal el que és és la conseqüència d'un canvi cultural que el país ha fet. La gent del país ha fet el canvi cultural, ha fet el canvi de xip, aquest canvi de xip de la gent que ha acabat dient i està dient que volen viure d'acord amb les seves possibilitats, volen viure d'acord amb el seu esforç, volen viure d'acord amb el que són capaços de generar.

Aquest darrer punt és probablement el més cabdal, i ho és perquè dient que és un canvi cultural associat al fet que la gent vol viure del seu esforç se'n deriven dues conseqüències molt clares i molt sòlides: primer, no estem parlant només de diners, estem parlant d'un model

associat a uns valors i a una cultura, i segon, és prou sòlida, és prou forta, la proposta, té prou musculatura, té prou majoria social per dir que la demanda roman-drà. La demanda és sòlida, no caduca, serà constant.

Davant de tot això, el que avui està plantejat..., hi ha algú que està plantejant, per entendre'ns, l'oportunitat del moment. Ja n'hem parlat, i diferents de vostès s'hi han referit. Però és cert que, en plena patacada i col-lapse econòmic i financer, el pacte fiscal esdevé més imprescindible, no menys imprescindible; més im-prescindible i més oportú que mai. I a més a més re-sulta que incorpora el fet, eh?, la manera de marcar el camí perquè Catalunya se'n pugui sortir.

Acabo. També hi ha qui adverteix –s'ha fet reiterada-ment, avui i altres dies– sobre les possibilitats d'acon-seguir-ho. Vaja, hi ha qui adverteix sobre les possibi-litats de no aconseguir-ho, «els riscos», que deia algú, no? I, dit d'una manera més dura i més franca, proba-blement és: hi ha qui adverteix de les possibles frustra-cions. No hi ha res que generi més frustració que donar l'esquena a una ambició, un desig i un dret col·lectiu, com el del pacte fiscal. Ens cal ser el mirall del país, on els catalans es vegin reflectits; s'han de poder em-mirallar en el seu Parlament. El que genera frustració és haver de recórrer al Fons de liquiditat. El que gene-ra frustració és autolimitar-se per la por a no aconse-guir alguna cosa, aquella por paralitzadora. El que ge-nera frustració és acceptar resignadament el camí de la residualització com a nació. El que genera frustració és la poruga resignació i la mediocritat confortable.

Això em permet dir –i no són paraules ni de qui els parla ni de Convergència i Unió–: hi ha una mane-ra de no perdre mai, que és no aspirar a la victòria; i els catalans hi aspiren. Hi ha una manera de no tastar l'agror de la derrota, que és no presentar mai combat i recular sempre; i els catalans presentem combats si-lenciosament cada dia. Hi ha una manera de no morir o de morir el menys possible, que és viure el menys possible; i els catalans volem viure molt. Hi ha una manera insuperable de no morir, que és no néixer; i els catalans ja fa molts anys vam néixer.

President, senyores i senyors diputats, els convido a fer possible una aspiració tan legítima com necessària per al poble de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyores i se-nyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació suspendrem el Ple durant cinc minuts; després hi haurà resposta per part del molt honorable president i torn de rèplica pels grups, de tal manera que després suspendrem la sessió al migdia i la re-prendrem a dos quarts de cinc per a les votacions.

Per tant, suspenem per cinc minuts.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de dues i tres minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió.

Té la paraula el molt honorable president de la Gene-ralitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors dipu-tats, bé, crec que el més essencial i el més important a hores d'ara està dit, tant per part del Govern com per part dels diferents grups parlamentaris. Voldria, de tota manera, en funció de les intervencions que hi ha hagut, fer alguns comentaris.

He d'advertir d'entrada que la meva intenció no és ba-rallar-me amb ningú. Jo no he vingut a criticar els al-tres, ni he vingut a barallar-me. Hi han hagut algunes provocacions, que jo les deixaré de banda i les passaré per alt, perquè, si és cert, com he intentat explicar al començament, que aquest és un ple del Parlament de Catalunya, el del pacte fiscal, que té una càrrega histò-rica i que té una profunditat de cara a aquests propers anys i de cara a aquests propers mesos, fóra contradic-tori que aquí entréssim en un debat, que segurament s'ha intentat provocar per part d'alguns, però que sin-cerament no crec que en aquest moment sigui el que convingui a nivell general.

Per tant, algunes precisions i alguns comentaris sí que em permetran fer, però amb aquest esperit, diguem-ne, de mà estesa i amb aquest esperit de cordialitat, i so-bretot amb aquest esperit de no perdre el que és l'es-sència del debat d'avui i no deixar-nos arrossegar per allò que és la crítica, legítima, amb el comentari a ve-gades, doncs, passat una mica de rosca, etcètera, però, en definitiva, això és el que passa habitualment en el Parlament. Espero que avui, almenys des del Govern, contribuïm a fer-ho d'una altra manera.

Sobre la intervenció del Partit Socialista, de la senyo-ra Rocío Martínez-Sampere, dir-li que, bé, jo primer li vull agrair, doncs, tots els contactes que hi ha hagut en aquestes darreres setmanes. Vostè ha dit que votaran a molta cosa que sí. Jo li demano que votin a tot que sí. És una petició. Això ho decidiran vostès. Però, en de-finitiva, si estan disposats a votar gairebé a tot que sí, doncs, facin un últim esforç i votin-ho tot. I aleshores crec que això reforçarà, a més a més, la posició catala-na. Però, evidentment, això és una decisió que vostès han de prendre. I, en qualsevol cas, si jo m'atreveixo a demanar-ho no és per altra cosa que per reforçar aque-sta posició catalana de cara a aquests mesos que vénen i a aquestes setmanes que vénen, que, certament, seran complicats.

Vostè ha parlat també de tot el tema del pacte social. S'hi han referit altres portaveus. Jo els vull fer entendre que a vegades és difícil, no?, perquè es posa molt l'ac-cent en el fet que les coses es contraposen les unes a les altres. Jo només els vull fer entendre que aquí no hi ha monedes diferents, tot això que estem parlant són cares de la mateixa moneda. No és pacte fiscal o pacte social, no és pacte fiscal o pacte de creixement econòmic o de reequilibri territorial, no, no són coses contraposades. De fet, si diem «pacte fiscal» és precisament, doncs,

perquè..., bé, perquè el que es necessita són instruments potents per poder fer tot allò que és l'important.

La nostra dèria, com vostè comprendrà, no és tenir un instrument agència tributària perquè d'aquesta manera, doncs, serem més poderosos o més macos, etcètera, no. La nostra intenció és tenir instruments que serveixin per després fer les coses que realment són importants, que són això que vostè diu: les polítiques socials, poder lluitar contra l'atur, poder oferir esperança a la gent que no té feina o que té por de perdre-la. Tot això necessita instruments; no es poden construir edificis sense instruments i sense instruments moderns. I, de fet, la reclamació del pacte fiscal és «volem instruments moderns per aconseguir les finalitats bàsiques del nostre país», que són les que, per altra banda, tots, poc o molt, descrivim d'acord amb la nostra manera de veure la societat i de veure les coses.

Vostè parlava també d'un tema que sí que m'agradaria simplement comentar o precisar, que és el tema dels drets històrics, de la Constitució espanyola, del tema del País Basc, etcètera, no?

Jo els vull recordar que, si parlem de drets històrics i de la Constitució espanyola, la recuperació de la Generalitat de Catalunya es va produir abans de la Constitució espanyola, concretament l'any 77, un any abans de la Constitució espanyola. Per tant, no és cert, crec jo, que es puguin contraposar els drets històrics del País Basc amb els drets, diguem-ne, no històrics del poble català. I vostè feia una referència en aquest sentit, deia: «És clar, és que uns tenen drets històrics consolidats a la Constitució i uns altres, no.»

Doncs, això crec que no és cert. Crec que, si parlem de drets històrics i de l'etapa democràtica..., l'etapa democràtica és just després de la Constitució, ara, i just abans de la Constitució. El retorn del president Tarra-dellas també formava part de l'etapa democràtica. I, si això era així, vol dir que a Catalunya se li van reconèixer explícitament, diàfanament, uns drets històrics que estaven concentrats precisament o estaven dibuixats en la mateixa institució de la Generalitat. I, per tant, en tenim tants com el que més –en tenim tants com el que més. I ara del que es tracta és que això ho posem sobre la taula i d'una forma o d'una altra puguem reivindicar també –també– els nostres drets històrics, per cert, acumulats al llarg de molts segles.

Els vull recordar en aquest sentit que, si parlem de la Generalitat de Catalunya, vostès ho saben molt bé, aquesta institució va néixer, entre altres coses, però de manera molt principal, precisament amb la idea de ser el braç executor que havia de recaptar els impostos. Aquest és l'origen de la Generalitat. Més drets històrics acumulats per tenir una agència tributària pròpia no els pot exhibir ningú. I Catalunya, aquests drets, clarament els té, i a més a més enfonsats, per dir-ho així, en les arrels més profundes de la història.

Un comentari, també, que s'ha anat repetint per part d'Iniciativa per Catalunya, del mateix PSC, etcètera. I consti que ho dic sense ànim de polèmica, eh?, perquè, torno al principi, no hi ha voluntat de barallar-nos amb cap de vostès. Però vostès fan molta referència al

tema de la Llei d'estabilitat, que si la Llei d'estabilitat per aquí, que si la Llei d'estabilitat per allà, no?

Jo els vull recordar una cosa. El Consell de Garanties Estatutàries de la Generalitat de Catalunya, en l'informe que va fer sobre la Llei d'estabilitat diu que, llevat d'un sol article –llevat d'un sol article–, tota la resta d'aquesta llei ve emparada per la modificació de la Constitució espanyola que es va fer ara fa aproximadament un any. Vostès poden criticar el que vulguin, però tot això penja de la Constitució espanyola, reformada l'estiu del 2011. Llevat d'un sol article, que s'arreglarà a Madrid en benefici de l'autonomia catalana. Tota la resta ve emparada per aquesta modificació constitucional, que alguns no van votar a favor i nosaltres tampoc.

Per tant, el pecat no deu ser la Llei d'estabilitat, que es deriva d'un pacte de reforma constitucional que diu el que diu, segons el Consell de Garanties Estatutàries de la Generalitat; no ho diu el Consejo de Estado, ho diu el consell d'aquí. Simplement ho constato. A partir d'aquí, vostès tenen tot el dret, òbviament, a criticar-ho i a presentar-ho com vulguin, però sàpiguen que això clarament és així.

Finalment, vostè ens diu que tot això no podrien admetre de cap manera que sigui el pròleg, per dir-ho així, l'avantsala d'una estratègia per portar tot això al fracàs i que tot això derivés, em sembla que ha dit, més o menys, he apuntat això, en el tactisme de derives independentistes, que portessin a aquest tactisme, etcètera.

Bé, simplement dir-los que, escoltin, nosaltres no pretenem això. Nosaltres pretenem que el pacte fiscal surti i vagi endavant. I és una proposta absolutament honesta per part del Govern de Catalunya, i dels grups que hi donaran suport, entenc que també –entenc que també.

Ara, senyora Martínez-Sampere, jo no tinc la garantia que això sortirà bé, ni la puc tenir, ni la té cap de vostès –ni la té cap de vostès. Per tant, si les coses no surten bé i els intents són seriosos, les coses tenen conseqüències. I el que no es pot pretendre és dir: «Si això no surt bé, que no serveixi per a una altra cosa.» Escolti'm, això seria el mateix que dir que, si això no surt bé, no hi ha futur per a Catalunya, o que el futur ha de ser només d'un color. I, lògicament, si això no sortís bé, cadascú de nosaltres podrà fer una proposta de futur. I això no s'ha de témer, no s'hi ha de tenir por, a això, perquè això és la democràcia en estat pur. Que cadascú pugui proposar el seu camí de futur a la gent que representa. Això és la democràcia en estat pur, això no ens ha de fer por. A partir d'aquí, anem-hi, com li he dit, amb tota la transcendència i amb tota l'honestetat possible, a aquesta negociació del pacte fiscal.

Senyora Sánchez-Camacho, bé, ens ha dit, ens ha parlat del rescat –després hi faré una petita referència; molts de vostès també s'hi han referit–, etcètera. Però vostè ens deia: «El pacte fiscal no és la solució per a tots els problemes.» Jo no he dit que fos la solució per a tots els problemes. Això és allò de dir «és que vostè ha dit això» quan no ho has dit, no? Jo no he dit, això.

Ara, he dit una altra cosa que sí que s'hi apropa, a això; he dit: «El pacte fiscal és una solució, probablement la

més important, per a gairebé tots els problemes que tenim.» I els he descrit. No dic que sigui la solució que ho resol tot, però que és una solució potent al servei dels principals problemes que tenim, gairebé tots ells, això sí, això ho és. I això..., insisteixo en aquest punt; insisteixo en aquest punt perquè em sembla, doncs, important subratllar-ho, no?

I, sobretot, vostè ens alerta que tot això no porti a la frustració. I ens diu, i aquí em fa una pregunta, em diu: «Vostè creu que aquesta proposta serà acceptada pel Govern espanyol i pel Partit Popular, que té majoria absoluta a les Corts?»

I, senyora Sánchez-Camacho, amb la màxima cordialitat, aquesta és una pregunta que li hem de fer nosaltres a vostè, perquè nosaltres no som el Partit Popular a les Corts espanyoles i vostès sí. I, per tant, vostè ens haurà de dir en algun moment..., no cal que sigui avui –no cal que sigui avui–, però ens haurà de dir si el Partit Popular a les Corts espanyoles està disposat a acceptar aquesta proposta que surt democràticament del Parlament de Catalunya, jo espero que amb un gran consens. Ens hauran de dir això. Perquè és evident que en una negociació hi ha dues posicions. Si és una negociació a dos, en aquest cas Catalunya i l'Estat, doncs, aquests dos tindran les seves opinions cadascú. Nosaltres la manifestem, nosaltres l'expliquem, nosaltres la dibuixem, nosaltres l'escrivim i nosaltres la votem. I els altres no sabem què volen. Però espero que ho sabrem en algun moment. I quan sapiguem què volen sabrem a on estan els punts de connexió, o no, d'aquesta negociació. I això dependrà molt de vostès.

Per tant, efectivament, nosaltres no tenim la resposta definitiva. Jo no tinc la garantia que aquest pacte fiscal que surt del Parlament de Catalunya sigui acceptat pel Govern espanyol. Si hagués d'atendre el que he sentit fins ara, més aviat pensaria que no serà acceptat. I, si he d'atendre algunes reaccions que es produeixen per part del Partit Popular, també he de pensar que tampoc serà acceptat. Ara, això dependrà, també, del Partit Popular. Nosaltres posem les cartes sobre la taula, diem: «Mirin, això és el que nosaltres volem.» I espero que ho diguem per una gran majoria. A partir d'aquí, serà també el Partit Popular, ei!, i les forces polítiques d'àmbit estatal, totes elles, les que hauran de respondre a aquesta demanda, a aquest requeriment del Parlament de Catalunya.

I dos apunts més sobre la seva intervenció. Un. Vostè ens deia, ens posava..., bé, comentava el tema del rescat, que està a l'ordre del dia, tot aquest tema del Fons de liquiditat nou que implementa el Govern espanyol, ens posava l'exemple de Galícia... Senyora Sánchez-Camacho, l'exemple de Galícia, bé, jo no li dic que no estigui ben posat. Sort que ha posat el de Galícia, perquè n'hi han d'altres que no són tan reeixits. Però, és clar, amb el de Galícia passa una cosa. I ara ho dic també sense ànim de polèmica, que quedi clar, eh?, però passa una cosa. Si vostè agafa els resultats del model de finançament, any 2010, que és l'últim conegut, finançament *per capita* de les comunitats autònomes, comprovarà que Galícia és la desena a contribuir, de quinze és la desena a contribuir en esforç fiscal, i a rebre és la setena; guanya tres posicions. I Catalu-

nya és la tercera a contribuir i la desena a rebre; vol dir que en perd set. Uns en guanyen tres i els altres en perdem set. I diuen: «És que ells estan millor que nosaltres.» Obvi. És clar. No té volta de full, això, és aritmètica pura. I després vostè diu: «És que a Galícia s'ha gestionat molt bé i a Catalunya s'ha gestionat molt malament.» Ja sé que ens dirà això –ja sé que ens dirà això. Però... (*Veus de fons.*) O no, ja dirà vostè el que vulgui, no? Però, de tota manera, escolti'm, la realitat és aquesta.

I, posat amb unes altres xifres, també li ho diré d'una altra manera, no?, Galícia, en esforç fiscal, respecte a la mitjana espanyola, que és cent, representa noranta, deu punts per sota de la mitjana, i, quan rep diners de tot el sistema, passa a cent onze, onze punts per sobre de la mitjana; de deu per sota a onze punts per sobre. I diu: «És que estan millor.» Lògic –lògic.

És clar, nosaltres també estariem millor si estiguéssim, doncs, en la posició que simplement ens toca. Miri, nosaltres no demanem avançar respecte a la posició. Som els tercers a pagar, volem ser els tercers a rebre, per no perdre posicions en el rànquing. I aleshores li asseguro una cosa: molts dels problemes que tenim no els tindríem.

Però l'Estat espanyol està organitzat així. I el finançament i les transferències de renda estan organitzades així. I les inversions de l'Estat s'han organitzat així, en el transcurs dels darrers trenta anys. I, com que li he dit que no era motiu, diguem-ne, de polèmica, és simplement per aportar una mica de llum respecte al que en aquest moment, doncs, tenim, cosa que crec que justifica encara més..., precisament, aquests exemples justifiquen encara més la nostra demanda catalana. Perquè aquí hi ha un punt d'injustícia o un bon tros d'injustícia, en aquesta realitat. I això és el que el Parlament de Catalunya i el poble català necessitem resoldre d'una vegada per totes, no?

I darrer comentari. Vostè ens deia respecte al rescat, etcètera, si les nòmines, qui les paga. Mirin, jo els convido a fer una cosa, els convido que en aquest moment ningú tregui pit, ningú –no em refereixo a vostès, eh?, en general, és un comentari general–, que ningú tregui pit, perquè en aquestes setmanes que vénen poden passar moltes coses. I aquells que avui, potser, eh?, es poden posar encara en boca que acaben pagant les nòmines de no sé qui, potser algun dia arribaran a la conclusió que alguns altres els hauran de pagar les nòmines a ells.

I, per tant, és millor no treure pit; la situació és molt complicada, d'una gran complexitat. No és només un tema català, és un tema català, autonòmic espanyol, espanyol, portuguès, italià, irlandès i una mica més enllà –i després, contestant a un altre grup parlamentari, faré també alguna referència així–, i una mica més enllà, perquè hi ha països que encara no estan en el punt de mira però que tenen uns endeutaments brutals i que, a mesura que vagin caient les fitxes del dòmino, hi hauran noves fitxes del dòmino per apuntar contra elles.

Per tant, vagin molt en compte –els ho dono com un consell– perquè això és un joc molt bèstia –disculpin

l'expressió col·loquial—, on som tots plegats, i aquí millor no presumir de re, i, a partir d'aquí, fer la feina de cada dia, i, això sí, dibuixar els millors horitzons que puguem entre tothom. I, ho torno a dir, Catalunya té projecte suficient per dibuixar aquest horitzó. I aquest camí l'hem de seguir.

I, torno a dir una altra cosa, amb el pacte fiscal resolt, molts dels problemes que té Catalunya no els tindria en aquest moment. Nosaltres estaríem en aquest moment en el mateix nivell que la gent bona d'Europa, estaríem en el mateix nivell que la gent bona d'Europa, des d'un punt de vista de capacitat de produir, de crear riquesa, i des del punt de vista de controlar els números públics. I això ho dic, crec, amb totes les conseqüències que pugui tenir aquest comentari.

Senyor Joan Herrera, com que vostè i jo ens discutim moltes vegades, doncs, avui procuraré que no hi hagi discussió. Jo crec que vostè ha emprat una part molt important del seu temps en allò que no era el pacte fiscal, però, bé, vostè, doncs, decideix com fa les seves intervencions. Dir-li que quan es reclama tant el tema de les polítiques socials..., que, jo, a més a més, és una reclamació que la comparteixo. Si aquí no ens hauríem de discutir. Jo la comparteixo, aquesta prioritat, absolutament. Però no jo, la comparteix el Govern, la comparteix el Grup de Convergència i Unió, i estic segur que la comparteix tot l'hemicicle. No hi ha ningú que tingui dos dits de front que en aquest moment a Catalunya, doncs, pugui arribar a dir que no volem el reforçament de les polítiques socials.

Tant és així que, en un moment en què aquest Govern es troba amb una manca de disponibilitat de diners, quan vostè analitza els percentatges del que destinen a polítiques socials ara respecte de quan hi havia molts més diners, efectivament, ara hi ha menys diners en valor absolut, perquè hi ha menys diners en el sistema, però els percentatges són o els mateixos o ara una mica més alts. Que no és perquè aquest Govern sigui millor que l'anterior en aquest sentit, també els ho vull deixar clar, és perquè, en un moment en què la crisi va sent més profunda, obligatòriament hem de posar més diners a les polítiques socials que no pas a les polítiques de creixement, perquè les nostres competències bàsiques estan en les polítiques socials. Per tant, els ho dic sense presumir de re, però aquesta és la realitat.

Per tant, no convertim el tema de les polítiques socials, per interessos que jo puc entendre..., però no el convertim en el gran camp de batalla de la política catalana quan tots estem bàsicament d'acord que les polítiques socials són la nostra primera prioritat. Si això és així. Tant de bo tinguéssim més diners per poder-hi posar més recursos.

Vostè em dirà: «Home, és que hi han alguns impostos que ara es podrien posar.» D'acord. Això ja és un tema de posició, diguem-ne, més ideològica o fins i tot de posició més de partit, no? Però també els vull fer una reflexió: no hi ha ni un sol territori a tot l'Estat espanyol que tingui la pressió fiscal més alta que Catalunya. No n'hi ha ni un, senyor Herrera. Aquesta és la realitat. Ho dic també sense ànim de polèmica, però

tinguin en compte això. Això no es pot deixar de tenir en compte, perquè, si es deixa de tenir en compte això, sembla que aleshores paguem com els que menys. I nosaltres paguem, no com els que més, som els que més paguem des d'un punt de vista de la fiscalitat en general.

Jo els agraeixo l'aportació que vostès fan en el tema del pacte fiscal; ho he dit sempre. Vostè em va dir, a més a més, des del primer dia d'aquesta legislatura, que, en els temes d'autogovern, en els temes nacionals, diguem-ho així, i concretament en els temes de finançament i del pacte fiscal, vostès hi serien, i és així, amb els matisos que vostès hi posen. Però finalment crec que el que compta avui és com s'organitza la votació, com queda la votació des d'un punt de vista del que fa aquest Parlament. I, en aquest sentit, jo els agraeixo que vostès..., no, no diria que s'adhereixin a aquesta proposta, perquè aquesta proposta també és seva. I, com que també és seva, doncs... De fet, és una proposta que jo espero que sigui de tots, i que en aquest moment com a mínim ja és d'una àmplia majoria d'aquest Parlament de Catalunya.

Al senyor Puigcercós dir-li, doncs, vaja, que subscriu en gran manera la seva intervenció. Una petita precisió, perquè vostè ho situava gairebé tot en l'any 92. Bé, això, com que ara n'estem celebrant el vintè aniversari, potser té molt la vista posada allà. Però jo els voldria recordar, als diputats i diputades d'Esquerra Republicana, que l'any 79, tretze anys abans de l'any 92, i l'any 78, també en l'etapa democràtica, quan es va discutir l'Estatut de Sau, el primer Estatut que va tenir Catalunya després de la dictadura franquista, allà hi van haver dos partits, un d'ells el seu, l'altre concretament el nostre, que vàrem votar a favor del concert, que vàrem defensar el concert, el vàrem defensar.

El que passa, que vostès deuen recordar perfectament que, de la mateixa manera que ara vostès i nosaltres som majoria, en aquell moment érem una minoria total. Ara som majoria. I entre d'altres coses per això surt ara, també, tot això, també surt ara, fruit de l'experiència de molts anys, de moltes dècades, i que també les majories en aquest país han canviat, cosa que vol dir que l'evolució del país ha anat precisament en la línia que vostès i nosaltres defensàvem. Però en aquell moment, escolti'm, ja ho vàrem defensar tots plegats, i érem els que érem. De fet, sobre uns quants, érem molt poquets, no? Jo els agraeixo, hi insisteixo, que ens..., que hi donin suport, vaja, no que ens donin suport, sinó que donin suport al pacte fiscal.

I dos comentaris més. Vostè deia: «Què més ha de passar—què més ha de passar—perquè hi hagi una opció clarament sobiranista?» Jo avui no hi entraré, perquè crec que això seria despistar una mica el debat concretament d'avui—concretament d'avui. Però no oblidin una cosa: aquest debat del pacte fiscal s'inseureix absolutament en el tema del dret a decidir. Vostès ho saben. Saben que les parets mestres que a vostès els preocupaven de tot aquest tema del pacte fiscal estan perfectament definides i que no hi ha ni una esquerda del que votarà el Parlament avui respecte al que preteníem. També ho saben. Després, evidentment, s'ha hagut d'escoltar molta gent i s'han hagut d'incorporar

suggeriments, que és lògic, per intentar que el consens fos el més ampli possible. Però les parets mestres són les que són; en aquestes, aquí, no hi ha esquerdes. Per tant, es defineix clarament el que es vol, s'emmarca en una línia, que és el dret a decidir, i això, senyor Puigcercós, és nou des d'un punt de vista majoritari.

Vostè em diu: «Quantes coses més han de passar?» Jo també els demano que entenguin que, de tota l'etapa, que va començar l'any 1980, o, millor encara, des de l'any 77, amb el retorn del president Tarradellas, fins ara, ara és el moment en què des del Govern de la Generalitat i des del seu president s'està dibuixant amb més nitidesa quin és aquest camí de la decisió pròpia del poble de Catalunya. Vostès, això, m'ho han d'admetre. Per tant, si això és així, doncs, escolti'm, fem el camí que ens toca fer i fem-lo, això sí, d'una manera el més consensuada i majoritària possible.

També entenguin que vostès poden dir les coses d'una manera que el president del país no les pot dir exactament igual, perquè vostès tenen una responsabilitat i jo en tinc una altra. I vostès, òbviament, s'han d'adreçar a qui s'han d'adreçar i jo he de procurar que la marxa del camí sigui una marxa que tingui en compte al màxim possible la globalitat del poble de Catalunya, utilitzant l'expressió nostra, pròpia, la generalitat del poble de Catalunya. Jo he de procurar això. I vostès han d'admetre que en aquest sentit el paper és òbviament diferent, encara que no contradictori, però és diferent.

I un últim comentari, perquè s'hi ha referit molta gent, és el tema d'actualitat, avui els diaris en van plens, suposo que les tertúlies també, etcètera. Vostè deia: «El senyor Montoro entrarà un dia d'aquests en el Palau de la Generalitat, ens intervindrà, decidirà ell», etcètera. Això no passarà, senyor Puigcercós, això no passarà. Jo li dic que això no passarà, eh? I no passarà no només per un problema, diguem-ne, de pruija, no; no passarà perquè, si això passa, l'Estat espanyol, doncs, entrarà en una fase molt més complicada de la que té en aquest moment. I se sap, a Madrid –i se sap, a Madrid.

Una altra cosa diferent és si, bé, en algun moment ens haurem d'acollir a un fons de liquiditat, que es presenta com un rescat. Però, atenció, també –atenció, també–, tal com van les coses, no s'està parlant d'un rescat de Catalunya, o de València, o de Múrcia..., o dels que puguin venir després, perquè, si es crea un fons de liquiditat per al sistema autonòmic espanyol, el lògic és que el sistema autonòmic vagi a reclamar-lo, no? I els posaré un exemple, en aquest sentit, que a vegades no es té en compte. Nosaltres paguem molts impostos a l'Estat espanyol, com a catalans, i, per tant, també tenim dret que l'Estat espanyol ens doni respostes, precisament perquè paguem molts impostos. I una resposta possible, en un moment en què els governs autonòmics no poden accedir als mercats internacionals de finançament, una resposta possible és que l'únic que hi pot accedir, poquet, però l'únic que hi pot accedir, que és el Govern espanyol, hi vagi i que després reparteixi això entre tots els que hem de pagar a final de mes. Després això ho poden explicar com vulguin, però això és així.

Ara, d'aquí que al Govern de Catalunya mani el senyor Montoro, o la senyora Salgado abans, o qui sigui,

li asseguro que hi va un camí molt llarg. I que, si pot passar el primer, en el sentit que, per poder pagar més còmodament a final de mes, doncs, hàgim d'anar als fons de liquiditat, als quals tenim dret perquè paguem impostos, d'aquí a allò altre li deia que hi va un camí molt llarg. Perquè el que no passarà –i jo li ho ben asseguro, i prengui'm la paraula en aquest sentit, perquè jo no ho permetré de cap manera– és que algú vingui a manar des de dintre de la Generalitat, sent de fora. Abans passaran moltes altres coses.

I, dit això, insisteixo en el meu agraïment per la posició no d'avui –no d'avui–, sinó per la posició que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha tingut aquestes darreres setmanes, que ha estat una posició, per altra banda, lògica des del punt de vista que no es toquin les parets mestres, totalment d'acord, i al mateix temps una posició també prou, diguem-ne, flexible per entendre que avui és millor que hi hagi més majoria que no pas només la de Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Si pot ser que hi hagi més majoria, millor.

Dos comentaris més abans d'acabar, o tres, si m'ho permeten..., quatre, perdó, perquè en queden quatre. Senyor Albert Rivera, vostè pràcticament no ha parlat res del pacte fiscal. Per tant, com que vostè no està en aquest debat, doncs, jo difícilment li puc respondre, no? Vostè està en altres debats. Bé. Doncs, és legítim, sempre hi està, en altres debats, no és pas nou, per tant, no hi ha novetat. No passa res. Només fer-li una petita precisió: vagi amb compte amb el tema del model alemany, perquè ja que vostè diu que vostès defensaran el model alemany, doncs, miri, vagi molt en compte perquè en el model alemany, en el Parlament alemany, només s'hi pot entrar amb més del 5 per cent dels vots. (*Remor de veus.*)

El senyor Uriel Bertran..., el senyor Uriel Bertran, que ens diu que no estan sols, que estan amb una gran majoria, tampoc vostè ha parlat del pacte fiscal, ha parlat de gairebé tot excepte del pacte fiscal. Vostès tenen totes les ocasions del món per parlar de gairebé tot, avui era una ocasió per parlar del pacte fiscal. Però veig que a vostès no els tindrem al costat, i no dic com a Govern, sinó la majoria dels grups d'aquesta cambra, és una llàstima, perquè vostès hi podrien ser. Però, deixi'm dir-li que no estan sols, estaran al costat de Ciutadans, en el no, sols no hi estaran, estaran al costat del Ciutadans dient que no. I permeti'm que li digui també amb tota la cordialitat que potser que s'ho facin mirar.

Gràcies, senyor Laporta, per la seva contribució, per la seva contribució que jo crec que es pot dir generosa en el sentit de demanar poc i ajudar molt, que és precisament el que crec que s'ha de fer en aquest moment: ajudar molt sabent les dificultats que tenim entre tots plegats i demanar poc, perquè aquí tothom pot demanar el que es vulgui, però ara és un moment en què, en lloc de demanar molt, des del punt de vista del que cadascú pensa, potser és el moment d'ajudar molt respecte a l'estratègia del conjunt. I, per tant, com que veig que vostè clarament està en aquesta línia, en aquest ple suport que vostè deia, i a més a més amb aquest sentit

d'Estat que proclamava, doncs, per això, precisament, moltíssimes gràcies.

Vostè deia el tema del calendari. Efectivament, el tema del calendari és important. Per això vaig tenir interès... –i perdonin que faci una referència personal–, vaig tenir interès en una de les cimeres que vàrem organitzar pel pacte fiscal, com vostès recordaran, a dir que jo mateix proposava un mecanisme per fer un seguiment amb capacitat decisòria de tota la negociació del pacte fiscal a Madrid; de tal manera que en aquest grup de treball amb capacitat de decidir, on hi han d'estar tots els que donem suport a aquesta iniciativa del pacte fiscal, que allà puguem precisament parlar de les coses que no es poden parlar sempre en un ple del Parlament, entre elles d'aquest calendari, que jo coincideixo amb vostè que no pot ser etern, no pot ser clarament *ad kalendas graecas*.

Finalment, senyor Oriol Pujol, vostè ha fet una dissertació amb la qual jo estic d'acord –suposo que això no sorprendrà ningú–, no només d'acord, sinó plenament d'acord. Volia, també, agrair al Grup de Convergència i Unió, i ho faig com a president del país, doncs, que hagi tingut també aquestes ganes explícites de poder arribar a aquests acords i de poder avui, sense tocar les parets mestres, però sí de poder incorporar molts grups d'aquesta cambra que en part o en tot, doncs, poden donar suport en aquesta proposta del pacte fiscal.

Vostè ha dit una cosa que, a més a més, jo la voldria..., jo no l'he dita i segurament la podria haver incorporat a la meua intervenció, i que no és menor. Vostè deia: «Avui, d'una forma o d'una altra, el mirall d'avui, el mirall del que passa avui, d'una forma o d'una altra, si miréssim just enrere però no molt lluny –no molt lluny–, si el mirall d'avui fos un petit retrovisor, veuríem aquell milió de persones el 10 de juliol als carrers de Barcelona de l'any 2010.» I és un retrovisor amb què la gent la veuríem just al darrere, i, si ho haguéssim de dir avui, la tindríem just al costat, n'estic convençut. I, per tant, crec que és una bona manera de dibuixar, doncs, clarament la situació en la qual estem avui.

La meua darrera intervenció, perquè entenc que el Ple s'està allargant molt i que, per tant, vostès ara intervindran, però jo ja no tinc previst tornar a intervenir, la meua darrera intervenció és, lligant-ho amb el començament, he procurat, doncs, que tots els meus comentaris fossin comentaris que no puguin ferir ningú. Espero que sigui així. Són comentaris fets des d'un esperit positiu, que crec que és el que ha de presidir la sessió d'avui i ens ha d'inspirar en el dia d'avui.

Entenc les crítiques, les observacions, els punts de distància..., ho entenc tot, fins i tot, les estratègies, les tàctiques, etcètera. Entenc tot això. Però jo els demano una cosa, a més a més de quedar-se amb la crítica, amb el punt de distància, amb la separació, etcètera, amb la proposta fins i tot..., abans d'això, jo els demano que facin una reflexió conjunta sobre la votació d'aquesta tarda.

Dit d'una altra manera: si hi ha d'haver més crítica, que n'hi hagi, però votin a favor. Facin les crítiques que hagin de fer. Nosaltres les entomarem totes, i més el dia

d'avui, facin totes les crítiques que calguin, posin tots els punts a les is que calguin, diguin que el Govern no ho fa bé en aquest terreny, no ho fa bé en l'altre terreny i diguin que el president podria ser molt millor, però votin-hi a favor. Perquè, si voten a favor, no el Govern, ni el president, ni la gent de Convergència i Unió, ni d'altres grups, si avui hi voten a favor, estic convençut que el poble de Catalunya, el poble de Catalunya senyer, els ho agrairà per avui i per molts anys.

La presidenta

S'obre torn de rèplica als grups parlamentaris, i en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, senyores diputades i senyors diputats, fa uns mesos, quan va començar aquest procés, dins i fora d'aquest Parlament molts no ens veien en l'acord. I fa uns mesos, dins i fora d'aquest Parlament, molts no ens volien en l'acord –molts no ens volien en l'acord. Hi som, a l'acord, president. Hi som més que molts no veien o volien. No hi som del tot, d'acord. I no hi som del tot, sap per què? I faig referència a la seva última apel·lació ara fa un minut: per un excés de tacticisme. Uns i altres, no els col·loco enlloc, per un excés de tacticisme. Perquè tots, uns i altres, hem sigut presoners de les paraules, i perquè en tot aquest procés, mentre nosaltres ens anàvem acostant a l'acord, uns altres anaven fent la fugida endavant. I, si mentre uns s'acosten, els altres no s'acosten també i busquen un camí que és diametralment oposat, les possibilitats d'acord d'adhesió a un acord en el qual pot acabar semblant que no t'hi volen són molt difícils. Però nosaltres hi som, hi som amb plenitud, hi volem ésser i no hi som només amb algun matís. Però anem a allò essencial: sí, al pacte fiscal; sí, amb totes les lletres, senyor president. Sí, president, a la idea d'un canvi de model, que votarem, després li ho llegiré.

«La paradoxa ens situa» –vostè deia ara–, «en un bon moment. Encara que sembli que és el pitjor moment possible, és el millor moment possible, perquè com que no hi ha diners, allò que compta és el fur, no els diners.» Doncs, bé, oblidem-nos del fur, que és una paraula que justament en el joc concert econòmic, model basc, ens porta a determinades temptacions. Hi ha un canvi de model. Deixem el fur, justament l'apel·lació al fur és el que no permet el ple acord, i sap per què? Perquè no hi ha prou garanties tècniques, jurídiques i polítiques que el model que s'esbossa sigui prou afinat i prou plausible.

Jo admeto, president, que la solemnitat de les grans paraules que es correspon amb els grans moments s'ha de correspondre en el contrast amb la realitat. I vostè ha solemnitzat allò que d'altres frivolitzaven. I en aquesta solemnització nosaltres també hi som, perquè a l'hora greu que viu Catalunya tothom ha de fer per un per intentar un gran acord que permeti a aquest país sortir de la situació en la qual està.

Però com que no hi serem del tot, perquè justament hi ha algunes coses –molt poques– que se situen un terreny en el qual nosaltres no podem estar d'acord, sí que volem dir-li que, a partir d'avui, demà, hi ha recorregut, hi ha l'inici d'un procés, com deia el senyor Puigercós, i seguirem el procés i serem en el procés sense necessitat ni del permís d'Esquerra Republicana de Catalunya, ni del permís del PSOE, perquè no hem arribat fins aquí i votarem el que votarem havent d'apel·lar uns o altres per aconseguir una condescència que naturalment no necessitem.

Estem per un consens ampli, sí, president, pel que avui es votarà i per moltes altres coses; sí al consens de l'acord d'investidura, no al no-consens de l'incompliment reiterat de l'acord d'investidura; sí al pacte social, com han dit altres diputats i diputades; sí a l'acord per abordar, conjuntament i amb valentia, l'imminent rescat o apel·lació al Fons de liquiditat autonòmic. Sí. En una hora greu, quan Catalunya necessita diners, sense que sembli que ens els donen amb condescència, o els diners que surten de Catalunya que puguin tornar a Catalunya per fer front a les necessitats dels catalans i les catalanes..., sí, president, el PSC estarà al costat del Govern. Sí a un plantejament realista que ens permeti rescatar –recuperar– autogovern –tornem al 10 de juliol–, i posem allò que surti finalment d'un acord possible i plausible en l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Perquè finalment, si el model del concert planteja problemes en el joc de les paraules, és perquè més enllà dels drets històrics –deixem-ho córrer, la història pesa molt per a tots i per a Catalunya probablement més que per a ningú–, a l'article 41 de l'Estatut Basc hi ha el concert, a l'Estatut d'autonomia de Catalunya no hi ha el concert.

Ara, nosaltres estem a favor del canvi de model i nosaltres li estenem la mà, president, per avançar en la direcció d'un nou model de finançament que signifiqui no pas trencar les regles del joc. Ara, no trencar les regles del joc no vol pas dir no canviar-les. Aquest és el punt, justament aquest és el punt. Hi ha un fil prim molt petit de dues coses que traspassen allò que ara és possible a l'hora d'enfrontar una negociació raonable. Si ho fem diferent, si no som presoners de les paraules, aquí ens tindrà, i evidentment si fem un nou model, i en lloc de dir-ne «concert» en diem una altra cosa, i es correspon estrictament a l'especificitat catalana, i neix de la bilateralitat amb la qual abordarem aquesta qüestió, allà estarem.

I acabo. En què estem plenament d'acord nosaltres, president? Torno al que vostè deia, el fur quan no hi ha diners. Canvi de model. Votarem sense cap esclatxa, sense cap limitació, sense cap dubte el punt 3, que diu: «Reivindica un acord de finançament que suposi...» –«reivindica» vol dir que es negocia un acord de finançament– «que suposi un canvi de model respecte als diferents acords assolits en la història del nostre autogovern. Aquest acord de finançament té com a objectius assolir la plena capacitat de decisió sobre els tributs suportats a Catalunya, poder disposar d'aquells recursos econòmics que com a país generem per atendre les polítiques socials i de creixement i ga-

rantir la lleialtat institucional per evitar arbitriarietats i incompliments de les parts.»

Si tot l'acord es reduís a aquest punt, cent per cent d'acord, desapareixerien els matisos. Si no, no hi som perquè hi ha hagut un error de càlcul en el tacticisme d'alguns.

Gràcies, president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor president, arriba el moment de la veritat, arriba el moment de la responsabilitat. Jo li he dit aquest dematí, i li ho torno a reiterar: aquest partit creu que a Catalunya hi ha una necessitat social de millora del model de finançament. Però també, senyor president, crec que a Catalunya hi ha una necessitat d'autoexigència, d'autocrítica, de millora de la nostra gestió i de millora del nostre autogovern, també fent autocrítica de la nostra gestió.

Alguns, president, han pujat avui a la tribuna a parlar i a donar exemples, i sobretot a buscar responsables fora de Catalunya. I jo voldria recordar que el país ara no estaria pagant milers i milers d'euros d'interessos si alguns haguessin estat responsables en la gestió dels impostos dels catalans, i no hauríem arribat a la situació en què ens trobem ara.

Vostè ha dit, senyor president, que el pacte fiscal és una de les possibles solucions per a la situació de la gestió dels serveis públics del país, de les polítiques del benestar; però també una de les solucions és la gestió eficaç i eficient, transparent i responsable de cada un dels euros dels impostos dels catalans. I això sembla que a vegades se'n oblidava, president, i se'ls oblidava a alguns que volen venir a buscar i a donar exemple, i volen sempre buscar responsables de tot allò fora de Catalunya, fora de casa nostra.

Senyor president, nosaltres seguim sent enormement responsables, avui més que mai. La nostra responsabilitat i la nostra mà estesa, avui més que mai. Hi ha una necessitat social de millorar el nostre model de finançament; ho compartim, senyor president. Creiem que hi ha una unanimitat social, política i econòmica d'un millor model fiscal. Però, senyor president, no té per què ser el seu pacte fiscal. Ho reitero: hi ha unanimitat al país, social, econòmica i política d'un millor model fiscal, però no el seu pacte fiscal. Crec que hi ha unanimitat de millorar el model de finançament sense trencar l'estat de dret, dins dels marges possibles, dins de l'estat de dret que ens permet en aquest moment més coresponsabilitat, més cistella d'impostos, més capacitat normativa i fer un marc possible i creïble.

Senyor president, vostès han fet un esforç de negociació, però no tot el que voldríem. Avui el pacte que

vostès fan el fan amb els socis, principalment amb Esquerra Republicana. El seu pacte és un pacte amb Esquerra Republicana. És un pacte que és el pacte de la independència, el pacte d'aquells que aposten per l'estat propi, que aposten per la sobirania, que aposten per la transició nacional. Jo li ofereixo encara la possibilitat que aquesta cambra avui aprovi un pacte de consens, un pacte de la catalanitat, un pacte de tothom que aposti per un model fiscal de tots, que millori el finançament, que garanteixi les polítiques socials del país i que faci i redueixi els ajustos que estan pagant tan greument i de manera tan sacrificada els catalans.

Avui el que necessita el país és una proposta de consens. I vostè està optant per una proposta de radicalitat, per una proposta que avui, com recordava el seu grup, aposta per al 10 de juliol, per al dret a decidir i per a la transició nacional. Aquesta no és la nostra.

Vostè em preguntava: «Com i quina pot ser la resposta al Govern d'Espanya?» Li asseguro, senyor president, que en aquests moments, més que mai, en què la cruïlla d'Europa s'està jugant el seu futur, en què el vell continent pot no ser el mateix en aquests propers mesos o anys i ens estem jugant la supervivència econòmica, financera i social de tots nosaltres, en aquests moments més que mai són més necessaris els consensos. I, per això, senyor president, jo li he demanat i li he ofert el nostre consens, i li ho reitero. I crec, senyor president, que és la seva oportunitat: si vostè vol anar de la mà d'aquells que ens poden portar a un bloqueig amb la resta d'Espanya, crec que s'equivoca.

La resposta del Govern d'Espanya? Vostè la sap molt bé. La resposta del Govern d'Espanya serà assistir i ajudar el Govern de Catalunya com ho ha fet fins ara: amb lleialtat institucional, amb les línies que ho ha fet fins ara i que ho seguirà fent, i que el mateix conseller Mas-Colell va dir, per cert, a un canal de televisió anglesa –tenim sis canals a Catalunya, que alguns d'ells hauríem de reduir–, que Espanya és el banc dels catalans, és l'Estat espanyol. Per tant, escolti'm, aquí és la situació en què ens trobem i aquesta és la situació que tenim.

Nosaltres, senyor president, creiem que en aquests moments en què som la lleialtat institucional, la responsabilitat és més necessària que mai. Vostè ha de portar una proposta viable, real i possible, a negociar amb el Govern d'Espanya i amb el partit que dona suport al Govern d'Espanya. Li reitero que estarem de la seva mà.

Nosaltres hem presentat una proposta, una proposta que li haig de dir que vostè no ha acceptat. És més, la proposta que va presentar el Govern es va endurir després de les negociacions amb Esquerra Republicana. Nosaltres li presentem una proposta pròpia, un model singular per a Catalunya, un model que aniria de la mà del partit que dona suport al Govern. I per això els vull dir als catalans que avui és possible un pacte, un pacte de viabilitat, un pacte d'un nou model fiscal, un pacte que millori el finançament a Catalunya.

Però li reitero, senyor president, si vostè vol, de veritat, millorar el model de finançament a Catalunya i mirar al màxim possible que l'esforç que fem els cata-

lans estigui correspost amb els serveis que rebem de la resta d'Espanya, nosaltres seguirem en la negociació lleial amb el Govern de Catalunya i amb el compromís lleial amb els catalans.

Si vostè el que vol és que avui, el Ple d'avui, enceti una segona part d'aquesta legislatura i enceti un camí de transició nacional, un camí a la independència, un camí de victimisme, un camí de queixa i de confrontació, s'equivocaria més que mai, i el responsable d'això seria vostè. I si vostè avui, ho reitero, el que fa és generar unes expectatives que no pot complir, una frustració que després pot portar conseqüències imprevisibles i obrir un camí que no sap com pot produir i com pot tancar a Catalunya, estarà generant un problema i no pas una solució. I crec que la nostra responsabilitat avui, en aquest ple històric, és donar solucions als catalans. En té l'oportunitat, i tant, amb el nostre model o amb el que aquí s'aprovi, nosaltres li donarem i li estendrem la mà per ajudar-lo a negociar amb Madrid amb lleialtat, sempre que això no sigui un instrument ni una conseqüència per portar el país, Catalunya, a la independència, a més problemes, a més insolidaritat, que ja en tenim prou els catalans amb el que tenim i ja ho està passant prou malament el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies; moltes gràcies, presidenta. Senyor president, senyor Mas, des del principi el nostre grup ha entès que estàvem en un context d'emergència nacional, d'emergència nacional i d'emergència social, i estàvem en un context d'emergència nacional per a la recentralització, per a la deslleialtat institucional del Govern de l'Estat, perquè avui aquest Govern del Partit Popular a més expressa una actitud d'arrogància, i hem estat, des del primer dia, al costat de la defensa dels drets d'aquest país, dels drets nacionals.

Li haig de dir que avui votem un text, i un text que, amb les parets mestres del model de recaptació de tots els impostos, incorpora l'element de la progressivitat i de la solidaritat. Iniciativa Verds - Esquerra Unida, per tant, estem còmodes i satisfets d'allò que votarem. Però, des de la mateixa òptica que nosaltres hem entès que estàvem en un context d'emergència nacional, el que li dic és que estem en un context, també, d'emergència social. I el que li dic és que avui, si tenim una part del problema que és la necessitat dels recursos, una altra part del problema són l'excés en les polítiques d'austeritat, l'excés en les polítiques de les retallades, el fet de només retallar despesa i el fet de mantenir l'obcecació de no voler tocar la política d'ingressos.

I, per tant, el que li dic és que, de la mateixa manera que nosaltres hem acordat el pacte fiscal, encarin vos-

tès un pacte social que expressi que diem prou a la política de retallades i d'austeritat a Europa i a Madrid, que expressi que no acceptem el repartiment del dèficit, que representi una política d'ingressos que vostès han d'encetar, especialment amb els sectors més poderosos i especialment amb aquells sectors que tenen més recursos.

Un dia vostè va dir que s'havien d'aparcar les ideologies i avantposar els interessos de país. Quan parlava, en canvi, de la política d'ingressos referint-se al nostre grup parlamentari, parlava de diferències ideològiques. En què quedem?

Nosaltres li diem que abandonin la ideologia i la defensa de determinats interessos que afecten a molt pocs i que, per tant, entrin en el pacte social de la mateixa manera que nosaltres hem entrat en el pacte fiscal.

Segon element; dir que nosaltres mantindrem l'esmena, l'esmena a l'antic punt 5, que fa referència a un pacte social. O, dit d'una altra manera, que de forma nítida i clara els recursos en el model de finançament es destinin a polítiques socials i no vagin, precisament, a la reducció de la política d'ingressos.

Per últim, una reflexió sobre Europa, president. Avui les decisions d'aquesta Europa s'emmarquen, precisament, en una política d'austeritat, on hi ha la reforma constitucional, on hi ha la Llei d'estabilitat pressupostària, aprovada a Madrid, i on també hi ha la Llei d'estabilitat pressupostària aprovada en aquest Parlament. És més, la nostra llei podríem dir que és més papista que el papa: més estabilitat i més ajust encara. I avui és aquest marc el que ens escanya.

Jo el que li dic és que canviïn de bàndol; que entenguin, en definitiva, que aquest joc tan perillós que vostè parlava que avui es juga a Europa, és un joc que està afectant la vida de la gent. Jo vull estar entre la bona gent d'Europa, com vostè deia; però no ens equivoquem: la bona gent d'Europa és aquella gent que pateix, i la mala gent d'Europa –la mala gent d'Europa– és aquella que amb els mercats especula amb la vida de la gent, la mala gent d'Europa és la doctrina Draghi, la mala gent d'Europa és el que està fent el Banc Central Europeu. I, malauradament, nosaltres el que li hem vist, el que hem constatat, és que vostès volien aparèixer com els alumnes més avantatjats, sense entendre que el que calia, en definitiva, és un plantejament i un relat diferent a Europa.

Per últim, avui aprovarem un text amb una majoria parlamentària i amb una majoria social que va més enllà de la majoria que li donarem suport. I crec que és una bona notícia. Hi ha una majoria social que avui entén que necessitem una millora del model del finançament. Però de la mateixa manera li dic que hi ha una majoria social que avui no té majoria parlamentària, i una majoria social que avui diu: «El camí no són les retallades. El camí no és més austeritat.» Fins i tot vostès, encara que sigui tímidament, ho comencen a acceptar.

Per això nosaltres el que entenem és que avui, en el moment en què som, se soluciona amb democràcia, que la gent tingui poder de decisió davant de Madrid,

davant dels mercats. I de la mateixa manera que vostès entenen, i nosaltres ho entenem, que el pacte fiscal s'ubica entre les prioritats, com demanen els sindicats, entenguin que si continuen amb la política de retallades també necessitaran d'una majoria social que els doni suport; i que si avui aquesta majoria no la tenen, el que han de fer és sotmetre-ho a consideració de la ciutadania i, com plantegen les centrals sindicals, sotmetre-ho a una consulta.

Dic això per dir que, per a nosaltres, avui és un dia positiu, sens dubte; i és positiu perquè el pacte fiscal el que expressa, precisament, és una proposta amb ambició. Però el que li dic és que, de la mateixa manera que expressarem ambició nacional en aquest Parlament, és urgent i fonamental que vostès expressin tota l'ambició social. I aquesta ambició social, tota l'ambició social, fins ara no l'hem trobada; per això els diem que és l'hora, també, de l'ambició social sumada a l'ambició nacional que el nostre grup ha expressat.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

Joan Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern i autoritats i ciutadans que ens acompanyen, deia el senyor Mas que ell no es podia expressar com a president de la Generalitat com ho havíem fet altres grups des d'aquesta tribuna. Nosaltres no ens hem expressat des d'aquesta tribuna, almenys el que hem intentat, només per una part de la ciutadania, segurament la que s'identifica més amb Esquerra Republicana, que és la que aspira a una Catalunya independent i socialment justa. Nosaltres ens referíem a tots aquells ciutadans i ciutadanes, independentistes o no, però que tenen la sensació que cal dir prou.

I avui el que estem fent és posar, iniciar un procés que aplega moltes persones, nascudes a Catalunya o fora de Catalunya, que parlen català o encara no el parlen, que se senten independentistes o no se'n senten, però que tenen molt clar que a Catalunya els ciutadans de Catalunya són ciutadans de segona. I som ciutadans de segona perquè som els que fem més esforç fiscal –al costat de la resta dels Països Catalans, les Illes Balears n'és un bon exemple–, però que rebem menys a canvi. I no només rebem menys, hi ha fins i tot actituds permanents i constants –no són una novetat en la nostra dissortada història en aquest sentit de relació amb l'Estat espanyol o de ser súbdits de l'Estat espanyol–, de menyspreu i d'atac permanent a la nostra llengua, a la nostra cultura o de regatejar sistemàticament allò que necessitem.

Jo li parlava abans de l'arc mediterrani, li parlava de l'eix mediterrani; és un exemple fefaent de com des d'un govern espanyol, en aquest cas el PP però anteriorment del PSOE, han anat regatejant-li, a Catalunya, allò que necessita, allò que es mereix.

Per tant, nosaltres hem parlat per a la majoria; el que passa és que crec que el temps per intentar no parlar clar s'acaba, i crec que avui aquí hem fet un esforç tots plegats, almenys tots, almenys una part important d'aquesta cambra, per parlar clar. Perquè hem escoltat suara, doncs, la intervenció d'altres grups dient que si hi havia tacticisme o no hi havia tacticisme. Crec que avui hem abandonat el tacticisme. Tacticisme hauria set buscar un text que fes tothom content, com han dit també altres portaveus, i després d'aprovar un text –en temps passats hem viscut tots aquesta sensació–, doncs, tothom sortia fent una interpretació radicalment diferent del que s'havia aprovat, desorientant la ciutadania i portant a situacions no desitjades com les que es van portar a la comissió constitucional en el debat de l'Estatut.

Avui no estem en aquest escenari. Per això el Grup d'Esquerra Republicana va demanar al Grup de Convergència i Unió i al Govern claredat, transparència, textos unívocs, que la gent sàpiga exactament què estem demanant. Ja és prou difícil el que anem a fer perquè a sobre hàgim de discutir permanentment exactament el que estem fent.

Per tant, senyors de la majoria, senyors de Convergència i Unió, diputats del PSC, vostès són primer i segon partit en aquesta cambra. Encara hi són a temps, senyors del PSC, són a temps de votar favorablement el punt 4 del text d'avui, la lletra a. I els ho llegiré per fer-los memòria del que diu: «La gestió tributària –exacció, gestió, recaptació, liquidació, revisió, sanció i inspecció– de tots els tributs suportats a Catalunya ha de correspondre a l'Agència Tributària de Catalunya, que en serà l'única administració responsable.» Clar i ras. No s'admeten tacticismes. No ho hem permès des d'Esquerra Republicana. I així hem trobat el confort, amb els altres grups que donem suport a aquesta candidatura, a aquesta proposta, hem trobat el suport per no entrar en el tacticisme, l'ambigüitat i en el doble llenguatge.

Finalment, senyor Mas, jo li ho diré ben clar, vostè diu: «No permetrem que s'installi el ministre de torn o un delegat del Govern o un virrei a casa nostra i decideixi què hem de fer, perquè hem de passar» –com deia el senyor Ramon Trias Fargas, l'admirat Trias Fargas– «la gorra per fer la setmanada.» Vostè no ho permetrà.

D'aquí que aquesta proposta faci camí i tingui alguna possibilitat, alguna possibilitat d'èxit, passaran coses, inevitablement. Vostè ha parlat de l'efecte dominó, que afecta comunitats autònomes, territoris, nacions, estat. Però algunes coses haurem de fer. I avui no toca parlar-ne. Però sàpiga que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya li ho diu ben clar: trobarà en nosaltres la lleialtat per defensar la ciutadania d'aquest país i els interessos de la majoria d'aquest país. Sabem que hi ha minories que no creuen en el país i que voldrien un país sotmès permanentment i veient anul·lada la seva personalitat. No és el cas de la majoria d'aquesta cambra, votin a favor o no avui aquest text.

I, per tant, temps tindrem, però no gaire. El temps corre molt de pressa. Hem perdut, si em permet dir-ho, vint anys, o més. Vostè em parlava de la Transició, diu: «El 78 Convergència Democràtica i Esquer-

ra ja donaven suport al concert econòmic.» És cert: Ramon Trias Fargas, el senyor Macià Alavedra defensant-ho, el senyor Heribert Barrera. És cert. Però, miri, hem perdut..., la sensació de molta ciutadania és que hem perdut molt temps. I hem d'entendre l'escepticisme de molta gent. Per tant, el que els diem és: «Avui comença una nova etapa» –com deia el senyor Oriol Pujol–, «volem canviar de model, volem canviar la relació amb l'Estat espanyol.» Però avui mateix també estem inserits en una dinàmica perversa, en la qual cosa aquesta institució i la defensa dels interessos de la gent de Catalunya estan tocats i estan amenaçats. I, per tant, caldrà prendre decisions molt ràpidament.

Jo li ho demano una vegada més, senyor Mas, sigui valent, sigui audaç, amb tota la responsabilitat del càrrec que vostè ostenta, però vostè té una majoria en aquesta cambra per fer passos endavant i per evitar que aquells que ens voldrien veure sotmesos ho puguin veure i puguin xalar veient com la nostra Administració i el nostre Govern, les nostres institucions i la nostra política que hem fet fins ara trontollin.

Només li'n posaré un exemple. Aquells que no ens hi volen, o aquells que no volen la nostra política, la nostra personalitat, són, per exemple, els que ara estan amenaçant el petit i el mitjà comerç. Si no hi ha una institució forta, difícilment podem defensar el model comercial català. Si no hi ha una institució forta, difícilment podrem ajudar els autònoms, difícilment podrem ajudar l'economia productiva. Ens hi juguem això.

Per tant, nosaltres els demanem des d'Esquerra Republicana a vostès, senyors de la majoria, que acabat aquest debat, comencem a parlar de què fem; mentrestant, els homes de negre del senyor Montoro, del ministre espanyol i del Govern espanyol intenten eliminar i laminar el nostre poder polític.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas, avui, fixi's –les paradoxes de la vida– que *La Vanguardia* no diu el que vostè diu, sinó el que dic jo, fixi's. Quina paradoxa! Avui casualment tots els diaris de Catalunya i d'arreu d'Espanya diuen que Mas demana el rescat i avui aquest portaveu i molts catalans tenen aquesta dèria per parlar del rescat i de la intervenció a Catalunya. Quina cosa més rara! Se'ls n'ha anat de les mans. Jo crec que una trucada a temps o una subvenció ben controlada seria convenient en un moment com aquest... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí, 8 milions d'euros de subvencions –però mentrestant ens rescaten– per repartir diaris al tren.

Senyor Mas, molt breument, ja que vostè compara i fa dret comparat, compari bé. Perquè vostè sap que el Bundestag és el Congrés dels Diputats. I precisament qui no entraria al Congrés dels Diputats perquè no ar-

riba al 5 per cent, és vostè i el senyor Duran i Lleida, són vostès, a diferència d'altres països en què hi han límits perquè partits nacionalistes o partits com vostès no participin... El senyor Ibarra ja ho va dir fa molt de temps. I vostès se li van tirar al coll. Ara, casualment no els interessa. I casualment..., home, casualment, jo crec que no, que el senyor Mas, el gran partit que ha impedit una llei electoral a Catalunya, l'única comunitat intervinguda, també, electoralment, perquè no té llei..., sigui el senyor Mas qui ens treu aquí a passejar la llei quan realment és incapaç de posar-se d'acord ni amb la cambra, ni per a llistes obertes, ni per lluitar contra la corrupció.

Potser vostès són més partidaris del 3 per cent, en comptes del 5 per cent, potser són més del 3 per cent, com va dir el president Maragall. Són més, vostès, del 3 per cent? Ja veurem com acaba al jutjat el 3 per cent. Ja sé que d'això no cal parlar, no?, però, bé, 3 per cent, 5 per cent... (*Remor de veus.*)

En qualsevol cas, president, qui no ha entrat en el debat, senyor Mas, és vostè. Perquè, miri, si vostè s'hagués llegit i algun dels seus portaveus hagués volgut parlar amb el grup de Ciutadans per negociar..., vostè llegiria aquí el principi d'ordinalitat. Poden votar a favor del principi d'ordinalitat que ha presentat Ciutadans. Poden votar a favor d'un consorci entre administracions públiques per gestionar tots els recursos de la Generalitat. Poden votar a favor de la coresponsabilitat fiscal. Però sap què passa? Que vostès no volen un millor model de finançament, vostès no volen votar un model de consens. Saben vostès que el que avui es votarà aquí representa el 52 per cent del vot en urna; el 52 per cent és l'acord a què vostès arriben aquí, i deixen a la banda el 48 per cent de votants o el 45 per cent de votants de Catalunya.

Avui vostès volen dividir Catalunya per trobar-se un 90 per cent del Congrés dels Diputats que els dirà que no, per dir que la culpa és de Madrid. Doncs, miri, se'ls veu el llautó. Vostès no volen un gran acord. Si no, haurien sumat amb Ciutadans, segurament amb el PSC i amb el Partit Popular i hauríem arribat a un acord de tots.

Però vostès volen un acord seu, amb Esquerra, per fer victimisme i per tenir una coartada per seguir fent victimisme. Aquí no ens tindran. Si vostès volen això, tenen l'oportunitat... Reflexioni-hi, senyor Mas, com vostè deia, perquè alguns grups portem els mateixos punts que vostès posen, dintre, evidentment, del sistema de legalitat actual i de la Constitució i l'Estatut, però vostès no volen ni sentir-me parlar. Per què? Perquè això comporta que el debat se centra en el model de finançament i no en el victimisme ni en les mentides de les balances fiscals. Aquesta és la realitat.

I, per tant, vostès avui no volen ni vénen aquí a parlar als catalans de millorar els seus serveis. Si ho volguessin, creguin-me, votarien a favor de la proposta de Ciutadans i de punts d'altres partits, però, com que no ho volen, el que fan és un mal a Catalunya i al conjunt dels catalans, perquè faran una proposta inviable, perquè perjudiqui les classes mitjanes catalanes...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...en comptes d'arribar a un pacte viable per beneficiar les classes mitjanes catalanes. Aquesta és la veritat del que avui succeirà. I, si no, d'aquí a un any i mig, en parlem.

I acabo, presidenta...

La presidenta

Ha d'acabar ja.

Albert Rivera Díaz

Deu segons, presidenta. Senyor Mas, vostè ho té molt fàcil: truca al senyor Rajoy i ja sap la resposta que té. No ens munti plens, ni agendes, ni viatges a Massachusetts ni a Portugal; parli amb el senyor Rajoy, que la senyora Camacho em sembla que ja li ha dit el que pensa.

Per tant, no faci vostè més parafernàlia, parli amb el senyor Rajoy i digui-li al senyor Rajoy si vol un concert econòmic.

La presidenta

Senyor diputat!

Albert Rivera Díaz

I, si no, deixin de vendre la moto i parlem del que hem de parlar, que és del rescat de Catalunya, de les classes mitjanes i de la crisi que hi ha a Catalunya i al conjunt d'Espanya.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat de Catalunya, bé, sembla que abans no ho ha entès; li ho tornaré a explicar. Això no és un pacte fiscal en la línia del concert econòmic, senyor president, no és un pacte fiscal en la línia del concert econòmic.

En primer lloc, perquè vostès, en el punt b, que és on hi ha la trampa d'aquest model, parlen explícitament que l'Agència Tributària de Catalunya hauria de col·laborar administrativament amb d'altres administracions de caràcter local i estatal –i aquí és on hi ha la trampa–, i hi afegeixen «especialment en la lluita contra el frau». I aquí és on vostès el que faran és plantejar a l'Agència Tributària espanyola la incorporació en el si de l'Agència Tributària catalana, que és el que el senyor Duran i Lleida va plantejar a Madrid.

Això en el millor dels casos, perquè, si no, farà exactament com va fer amb l'Estatut, que és pactar amb el president del Govern espanyol les retallades. No se'n recorda, vostè, del pacte Mas-Zapatero? Que va ser el que va eliminar de l'Estatut d'autonomia de Catalunya precisament que l'Agència Tributària de Catalunya fos l'única administració tributària que recaptés tots els impostos? Això ho va pactar vostè, eliminar això de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, amb el senyor Zapatero. I no li tremolarà el pols per tornar-ho a fer, potser a canvi d'un fons de liquiditat.

I la segona qüestió és que vostès renunciïn als rendiments del concert econòmic, perquè incorporin el principi d'ordinalitat. Vostè mateix ho ha dit: «Catalunya és la desena comunitat autònoma a l'hora de rebre recursos i és la tercera a pagar.» Per tant, al que aspiren vostès és que siguem la tercera comunitat autònoma a l'hora de rebre recursos. I això són 1.400 milions d'euros més, només, senyor Mas, 1.400 milions d'euros més. És a dir que mantindran un espoli fiscal de 14.600 milions d'euros en el millor dels casos.

I aquest és el model que, aquí, avui, es vota. Això és el que avui es vota. I és un model que fins d'aquí a dos anys vostès no podran ni tan sols començar a negociar seriosament amb el Partit Popular. Perquè li recordo que el passat model es va tancar el juliol de l'any 2009, per entrar en vigor de forma retroactiva l'1 de gener del 2009. A cinc anys vista, això vol dir que entrarà en vigor l'1 de gener de l'any 2014, i per tant poden acabar tancant la negociació el mes de juliol de l'any 2014.

I a vostè, ara li faré una pregunta. Nosaltres hem presentat una esmena que diu el següent: «Si l'Estat continua refusant aquest model de finançament, la Generalitat procedirà a prendre les mesures necessàries per implementar-lo establint unilateralment un estat independent per a Catalunya.»

Què votarà, vostè, senyor Mas, a aquesta esmena? Votarà «no» amb Ciutadans, o s'abstindrà amb el Partit Popular, que és el que farà el Partit Popular en el seu model de pacte fiscal?

La presidenta

Té la paraula l'illustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable president, molt honorable presidenta, honorables consellers, il·lustres diputats, diputades, certament estem en un ple històric del Parlament de Catalunya; històric perquè, doncs, s'aprovarà una proposta de pacte fiscal, de canvi de sistema de finançament que no té precedents en la història del país, i que, a més a més, l'oportunitat del moment ens dona una petita llum d'esperança per aconseguir-ho.

Per tant, president, treballin en la línia del que s'ha parlat aquí, amb responsabilitat, amb màxima diligència, amb audàcia. Celebro que en la qüestió del calendari vostè hi participi, en el sentit que això no es pot perllongar més del compte. I, per tant, endavant en aquesta línia.

I també estem en un moment històric del Parlament de Catalunya, perquè s'ha produït en aquest Ple la unitat del catalanisme polític. Avui, doncs, de moment, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana, Convergència i Unió, i Democràcia Catalana donarem un ple suport a aquesta proposta de pacte fiscal. I, en aquest sentit, doncs, fer la referència a la generositat que ha dit, president. Per part meua potser és més fàcil que per altres, practicar i invocar la generositat, perquè tinc un diputat i és un partit de nova creació, no?

Però, en qualsevol cas, no per això he de deixar d'invocar-la en qüestions de país com aquesta. I, per tant, dir que avui Iniciativa, Esquerra Republicana, Convergència i Unió i Democràcia Catalana donarem suport, ple suport, a aquest pacte fiscal basat en el concert econòmic. I aquest ple suport significa la plena defensa dels interessos de Catalunya i sobretot dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, molt honorable presidenta, molt honorable president, consellers, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Oriol Pujol.

Oriol Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyora presidenta. Amb la voluntat d'intentar ser molt breu, perquè em temo que, si no, algú ja em llançarà tomàquets, i amb un missatge bastant clar: cap ganes d'entrar en una picabaralla política en intentar, per entendre'ns, respondre a coses que jo crec que estaven probablement més en el terreny, fins i tot, de la provocació i sobretot a coses que no venien al cas per res, per res de res. Jo –no s'ho prenguin malament, no els faig un lleig– no els contestaré ni els replicaré. I ho dic perquè jo crec, de veritat, que no ens aportaria res.

Ara, dit això i per aprofitar el torn que tinc –disculpin-me–, insistir en una cosa que em sobta. Perquè, clar, jo he estat negociant amb gairebé tots els grups, el meu grup, Convergència i Unió, ha estat negociant amb tots els grups. Les coincidències són brutals! Moltes coincidències, hi ha: en la diagnosi, en l'asfíxia que patim, en el canvi de model... Coincidències farcides amb quelcom que val la pena que destaquem; si no, som gent que sempre estem tot el dia tirant-nos cendra al cap! Coincidències farcides de sinceritat. Sinceritat, la vull dir, en algú que ens va dir: «Govern» –i li ho van dir al president Mas–, «escriuiu poc, breu i inequívoc.» I es va escriure poc, breu i inequívoc. Sinceritat d'algú..., i ho dic de veritat, perquè jo no ho havia sentit, com des del Partit Socialista es plantejava allò de la solidaritat, els conceptes de solidaritat, com no ho havia fet mai abans. És un exercici important, interessant de sinceritat. La sinceritat que ens permet arribar a aquella conclusió de, plantejat per ells mateixos, la solidaritat com a mecanisme de progrés, no com a mecanisme de la decadència. Això val la pena entendre-ho, eh? Sinceritat en allò que, bé, més enllà de la pi-

cabaralla que durant unes setmanes va existir, que si LOFCA sí, que si LOFCA no..., però després amb un grandíssim consens també: «Això ha d'estar fora del règim comú, el model actual no dona més de si, no?»

És aquí on m'agradaria, en aquest terreny de sinceritat, mencionar dues coses clares, concretes. M'agradaria que es pogués entendre que el còmode per al president Mas, per al Govern, inclús per a Convergència i Unió, no és precisament el que estem fent ara. Estem en un procés, i vull ser molt sincer, d'una certa autolimitació, de complicar-nos la vida; en part ens estem complicant la vida. Perquè algú hauria pogut..., i algú ens ha plantejat, diu: «No, home, no, una millora de l'actual, amb allò històric que sempre ha passat..., qualsevol sistema de finançament sempre ha donat un euro més que l'anterior»; problema resolt. Però era evident que això no resolía res. Ens hem decidit complicar la vida, perquè el país ens hi empenyia. I també m'agradaria que s'entengués la sinceritat d'algun nacionalista com jo, com la gent de Convergència i Unió, que puguem fer una afirmació tan contundent i tan contradictòria com aquesta: tenim més autogovern que mai i som més dependents que mai. Val la pena de considerar fins a quin punt això és sinceritat o no.

Deixin-me que els digui una cosa en el terreny de la sinceritat que jo he interpretat, és el que he interpretat jo d'alguns de vostès. Sota arguments tècnics, jurídics i inclús de vegades polítics, alguns de vostès actuen amb por, i la por paralitza –la por paralitza. Jo els emplaço, senzillament, que la intentin vèncer.

Crec que valdria la pena que ens congratuléssim que hem trobat un model català, on no hem copiat un d'allà més amunt..., no, hem trobat un model català.

Destaquem també quelcom que deia el president i ha passat o podria passar molt desapercbut: la importància de preguntar i, probablement, la dificultat de respondre. Avui l'èxit de la cosa és que la pregunta es formula molt concretament, molt inequívocament. Veurem si no hi té també responsabilitat el que respon, com respon i què diu en la resposta. També hi ha aquí una grandíssima responsabilitat.

Els emplaço no a una adhesió: a un cert exercici de responsabilitat, a acompanyar allò que ara ha dit fa un moment el president Mas en dir: «Sentin vostès, tots vostès, l'escalf del milió de persones que el 10 de juliol del 2010 eren i són ara aquí demanant-nos que avancem cap aquí, no cap al pacte fiscal del president Mas, ni cap al pacte fiscal de Convergència i Unió, ni el d'Esquerra Republicana, sinó cap al pacte fiscal del Parlament de Catalunya entomant el del poble del país.»

I un darrer missatge en tres segons: un punt d'autoestima, si us plau; pels moments que vivim, un punt d'autoestima. Hi hauran «senyors de negre»? No ho sé. Algú deia: «Hi hauran “senyors de negre”.» No ho sé. El Fons de liquiditat serà un desastre? No ho sé. Però, per dolent que sigui, aprenguem alguna cosa de la gent que ens ha precedit en aquest país, aprenguem-ne alguna; i n'hem passat de molt pitjors. Jo els demano només que siguin conscients que el país hi és. Siguem-ne dignes. Gràcies.

La presidenta

Se suspèn la sessió, que la reprendrem a les cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i sis minuts.

Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Es reinicia la sessió.

I, acabat el debat, procedirem, en primer lloc, a la votació de les esmenes presentades pels diferents grups parlamentaris segons l'ordre d'entrada al registre, llevat d'aquelles esmenes que han estat objecte de transacció i que es votaran posteriorment.

En primer lloc, començarem amb la votació de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, llevat de les esmenes números 1, 2 i 4, que han estat objecte de transacció.

Els faig avinent que el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ens ha comunicat que l'esmena número 3 forma part de la transacció.

Així mateix, l'esmena número 6 ha estat retirada, i, per tant, només votarem l'esmena número 5.

(Alfons López i Tena demana per parlar.) Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

(L'orador pronuncia uns mots inaudibles.) ...l'últim paràgraf.

La presidenta

Torni-ho a repetir, si us plau.

Alfons López i Tena

Sí, perdoni. Que demanaríem, si és possible, poder votar separatament l'últim paràgraf respecte als paràgrafs anteriors. El que comença dient «el nou model introduirà», si no hi ha inconvenient.

(Veus de fons.)

La presidenta

El propietari de l'esmena diu que no.

Doncs, per tant, comença la votació de l'esmena número 5.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 81 en contra i 14 abstencions.

A continuació, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, llevat de les esmenes número 1, 2, 3, 4 i 5, que han estat transaccionades.

Votem, doncs, l'esmena número 6, que és l'única que no ha estat transaccionada.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 47 en contra i 70 abstencions.

Passem, ara, a votar les esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Votem, en primer lloc, les esmenes números 1, 2, 3 i, de l'esmena número 4, les lletres *a* i *b*.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor i 127 en contra.

Votem, ara, l'esmena número 4, lletres *c* i *d*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor i 117 en contra.

Votem l'esmena número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 56 en contra i 61 abstencions.

Passem a votar les esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Votem les esmenes números 1, 2, 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 111 en contra i 17 abstencions.

A continuació, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista, llevat de les esmenes números 1, 2, 3 i 9, que han estat transaccionades, i de l'esmena número 4, que ha estat retirada.

Votem, doncs, les esmenes números 5, 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 26 vots a favor, 95 en contra i 10 abstencions.

Votem l'esmena número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 35 vots a favor i 96 en contra.

Passem, ara, a votar l'esmena única número 1, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.) Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, demanaríem la lectura de l'esmena presentada.

La presidenta

Demano al secretari primer que doni lectura a l'esmena.

El secretari primer

«El Parlament de Catalunya constata que la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament va elaborar uns treballs que han servit de base per a aquesta resolució.

»Constata que els successius sistemes de finançament que ha tingut la Generalitat de Catalunya al llarg dels últims trenta-dos anys han suposat un avenç en termes econòmics i de capacitat normativa, però no han permès resoldre el seu finançament d'una forma definitiva.

»Insta el Govern de la Generalitat a:

»Iniciar un procés de negociació amb el Govern de l'Estat d'un model de finançament singular per a Catalunya dins d'aquest any 2012.

»Crear un grup de treball per fer el seguiment de la negociació, integrat per representants del Govern de la Generalitat de Catalunya i dels grups parlamentaris.

»Insta el Govern de la Generalitat que el nou model de finançament tingui en compte els punts següents:

»Que respongui a l'objectiu de resoldre el problema sistèmic d'insuficiència financera de la Generalitat per atendre les competències del seu autogovern mitjançant l'increment dels impostos cedits i de la participació en la cistella d'impostos, en el marc d'un model propi, amb capacitat normativa, dins del règim comú de la LOFCA.

»Que permeti, per la via del concert, la mancomunitat de serveis o qualsevol altra fórmula de col·laboració de l'Agència Tributària de Catalunya amb l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, la gestió, la recaptació, la liquidació i la inspecció de la totalitat dels impostos propis, cedits i transferits.

»Que incrementi la coresponsabilitat fiscal del sistema de finançament, tot comportant lleialtat i responsabilitat institucional recíproca entre l'Administració General de l'Estat i la Generalitat.

»Que es respectin, en aplicació de l'article 138 de la Constitució, els principis següents: d'ordinalitat, que garanteixi el manteniment de la posició catalana respecte a la seva pròpia renda *per capita* i no alteri la posició relativa de Catalunya respecte de les comunitats autònomes, després d'aplicar els mecanismes d'anivellament; de solidaritat amb la resta de comunitats autònomes, que sigui finalista i que no perjudiqui la capacitat de créixer i competir de l'economia catalana.

»El Parlament de Catalunya insta el Govern a destinar, de manera prioritària, els nous recursos que generi el nou model a finançar les polítiques bàsiques de l'estat del benestar, per garantir drets bàsics i complir amb l'Estatut, a polítiques de foment del creixement econòmic o de creació d'ocupació, així com al compliment de la legislació catalana en matèria de limitació de dèficit i reducció d'endeutament.

»Atenent la lleialtat institucional entre l'Administració autonòmica catalana i les corporacions locals de Cata-

lunya, la Generalitat de Catalunya farà partícips als ens locals catalans d'una part substancial de les millores d'ingressos que es produeixin com a conseqüència del nou model de finançament.

»La implementació dels canvis en el model singular del finançament autonòmic es desenvoluparà en un calendari que sigui compatible amb els ajustos derivats de la consolidació fiscal d'Espanya i del conjunt de les seves comunitats autònomes, d'acord amb els compromisos adquirits amb la Unió Europea.»

La presidenta

Passem, doncs, a votar l'esmena única, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 111 en contra i 3 abstencions.

A continuació, passem a votar la proposta del Govern amb les esmenes transaccionals signades, per una banda, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari Socialista, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa; i, per una altra banda, l'esmena transaccional signada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Presidenta, demanaríem si poguéssim fer la lectura de la transacció abans de la votació i, després, a la següent, també, a la següent transacció que també poguéssim fer la lectura abans de la votació.

La presidenta

Per tant, em demana donar lectura al text punt per punt? (Pausa.) Tot seguit? (Remor de veus.)

Jordi Turull i Negre

La lectura i la votació de cada punt. Lectura... (Veus de fons.) Lectura... (Veus de fons.) Presidenta..., lectura i votació de cada punt, eh?, cada punt.

La presidenta

Sí, d'acord –d'acord, sí, sí... O sigui, donem lectura al text, començant pel punt 1, després votem i continuem de la següent forma. D'acord. Sí? (Pausa.) Molt bé.

Doncs, demano al vicepresident primer que doni lectura al text del punt 1.

El vicepresident primer

«El Ple del Parlament de Catalunya, u, constata que la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament

Basat en el Concert Econòmic va elaborar uns treballs i aprovar unes conclusions que fonamenten aquesta resolució.»

La presidenta

Passem, doncs, a votar el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 6 en contra i 17 abstencions.

Passem, ara, a la lectura del punt 2, amb la incorporació de l'esmena transaccional presentada en aquest apartat.

Demano al vicepresident primer que doni lectura al text d'aquest punt.

El vicepresident primer

«Segon. Consta que els successius sistemes de finançament que ha tingut la Generalitat de Catalunya, al llarg d'aquests trenta-dos anys, han suposat un avenç en termes econòmics i de capacitat normativa, però no han permès resoldre alguns dels problemes de fons que pateix el nostre país. D'una banda, la publicació de les balances fiscals evidencia que Catalunya se situa en un preocupant dèficit fiscal amb l'enorme perjudici que ha representat aquesta circumstància per al desenvolupament i el benestar del nostre país. De l'altra, la sistemàtica manca de lleialtat institucional per part de l'Administració general de l'Estat, incomplint normes i acords, tal com es posa de manifest amb la no-disponibilitat del fons de competitivitat i dels recursos de la disposició addicional tercera, relativa a les infraestructures, que ha contribuït a empitjorar aquesta situació. I, en tercer lloc, la desproporció existent entre els nivells de despesa pública i gestionada per la Generalitat i els objectius de reducció de dèficit públic que vénen imposats per l'Administració central.»

La presidenta

Donada la lectura, comença la votació del punt 2.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 6 en contra i 17 abstencions.

Passem, ara, al punt 3 de la proposta del Govern, amb la incorporació de l'esmena transaccional presentada en aquest apartat. I donarem lectura al text del punt 3.

Demano al vicepresident primer que en doni lectura.

El vicepresident primer

«Tercer. Reivindica un acord de finançament que suposi un canvi de model respecte als diferents acords assolits en la història del nostre autogovern. Aquest acord de finançament té com a objectius: assolir la plena capacitat de decisió sobre tots els tributs suportats a Catalunya, poder disposar d'aquells recursos econòmics que com a país generem per a atendre les polítiques socials i de creixement i garantir la lleialtat institucional per a evitar arbitriarietats i incompliments de les parts.»

La presidenta

Passarem, ara, a la votació del punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 6 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 4 de la proposta del Govern, amb la incorporació de l'esmena transaccional presentada a aquest apartat. Donarem lectura, en primer lloc, al text del punt 4.

Demano al vicepresident primer que hi doni lectura.

El vicepresident primer

«Quart. Insta el Govern a iniciar un procés de negociació amb el Govern espanyol d'un model de finançament propi per a Catalunya, dins d'aquest any 2012, d'acord amb les conclusions de la Comissió d'Estudi d'un Nou Model de Finançament, basat en el Concert Econòmic, i particularment tenint present els punts següents.

»Lletra *a*. La gestió tributària, exacció, gestió, recaptació, liquidació, revisió, sanció i inspecció de tots els tributs suportats a Catalunya ha de correspondre a l'Agència Tributària de Catalunya, que en serà l'única administració responsable.

»Lletra *b*. L'Agència Tributària de Catalunya ha de disposar de plena capacitat i atribucions per a l'organització i l'exercici de les funcions pròpies de la gestió tributària, i hauria de col·laborar administrativament amb altres administracions de caràcter local, estatal i europeu, especialment en la lluita contra el frau fiscal.

»Lletra *c*. La Generalitat ha de disposar de plena capacitat normativa i responsabilitat fiscal sobre tots i cadascun dels impostos suportats a Catalunya, dins del marc d'harmonització fiscal comunitària, tot assegurant la consecució efectiva del principi de progressivitat fiscal en el sistema impositiu.

»Lletra *d*. L'establiment de l'aportació catalana a l'Estat en concepte del cost de les competències o els serveis comuns prestats que afecten Catalunya i que li són propis, i en concepte de cooperació interterritorial. Aquesta aportació ha de ser revisada quinquennalment i acordada bilateralment amb l'Estat.

»Lletra *e*. A l'hora de determinar la posició catalana, Catalunya no pot perdre posicions respecte a la seva situació en capacitat fiscal, un cop feta la contribució a la solidaritat. Els recursos a la solidaritat s'han de destinar als serveis bàsics de l'estat del benestar tenint en compte l'esforç fiscal.»

La presidenta

Passem, doncs, a la votació del punt 4, començant, en primer lloc, per la lletra *a*.

Comença la votació.

(*Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.*) Sí? Senyor Iceta?

Miquel Iceta i Llorens

Presidenta, volia fer avinent que així com ha estat possible en el punt número 3 afirmar una àmplia majoria de la cambra a favor d'un canvi, d'un nou model, lamentar que no se'ns hagi acceptat la petició de votació separada del darrer incís d'aquest punt 4.*a*.

Jo crec que això demostra que la voluntat d'eixamplar l'acord no era tota.

La presidenta

Comença la votació del punt *a*; comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 23 en contra i 25 abstencions.

Votem ara les lletres *b* i *d* del punt 4.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 82 vots a favor, 23 en contra i 25 abstencions.

Votem ara les dues lletres que queden del punt 4, que són les lletres *c* i *e*.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 107 vots a favor i 24 en contra.

Votem ara el punt 5 de la proposta del Govern, amb la incorporació de l'esmena transaccional presentada en aquest apartat.

Donarem lectura al text del punt 5.

Demano al vicepresident primer que hi doni lectura.

El vicepresident primer

«Cinquè. Insta el Govern a garantir la lleialtat institucional entre la Generalitat i les administracions locals i a establir un sistema de finançament dels ens locals adaptat a la redistribució competencial que determini el model d'organització territorial propi, que tindrà com a principis l'autonomia local, la coresponsabilitat fiscal, la solidaritat i el reequilibri territorial.»

La presidenta

Passem a la votació del punt cinquè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 6 en contra i 16 abstencions.

Votarem ara les esmenes transaccionals d'addició de nous punts a la proposta del Govern. Donarem lectura, en primer lloc, al nou punt sisè.

Demano al vicepresident primer que hi doni lectura.

El vicepresident primer

«Sisè. Insta el Govern a crear un grup de treball amb capacitat decisòria per fer el seguiment d'aquesta negociació amb l'Estat, integrat pel Govern i per les forces parlamentàries que manifestin el seu ple suport a aques-

ta proposta de resolució. Aquest grup fixarà un calendari d'actuació que anirà lligat al temps de negociació amb l'Estat.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquest punt sisè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor, 6 en contra i 17 abstencions.

I, finalment, votem el punt setè, al qual donem també lectura.

El vicepresident primer

«Setè. Insta el Govern a aconseguir la màxima implicació activa de tots els sectors polítics, econòmics i socials de Catalunya al voltant del present acord, així com a traslladar a les institucions europees la naturalesa i els objectius d'aquest...»

La presidenta

Posem a votació el punt setè.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 83 vots a favor, 3 en contra, 45 abstencions.

Per tant, la proposta de pacte fiscal, ha quedat aprovada per una àmplia majoria.

Acabat aquest punt de l'ordre del dia, desitjar-los només uns bons dies de descans i que tornem el mes de setembre, si no és abans, amb ganes de treballar i de recuperar-nos en aquest país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i tretze minuts.